



EDGARS AUZIŅŠ

ŠKIRŠANĀS
,
AR MĪLOTO

FANTASTIKAS PASAULE

Edgars Auziņš

Šķiršanās ar mīloto

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70550662

SelfPub; 2024

Аннотация

Kad Rena šķīrās no sava mīlotā, viņa savā murgā nevarēja iedomāties, ka drīz būs precējusies ar citu vīrieti. Tomēr šī diena ir pienākusi, un meitene ir izvēles priekšā – drūma eksistence ar tirānu vīru vai bēgšana caur burvju portālu nezināmajā.

Содержание

1 nodaļa	5
2 nodaļa	10
3 nodaļa	20
4 nodaļa	26
5 nodaļa	32
6 nodaļa	37
7 nodaļa	42
8 nodaļa	47
9 nodaļa	51
10 nodaļa	57
11 nodaļa	62
12 nodaļa	67
13 nodaļa	71
14 nodaļa	75
15 nodaļa	80
16 nodaļa	85
17 nodaļa	90
18 nodaļa	95
19 nodaļa	100
20 nodaļa	105
21 nodaļa	112
22 nodaļa	117
23 nodaļa	122

24 nodaļa	128
25 nodaļa	133
26 nodaļa	139
27 nodaļa	144
28 nodaļa	149
29 nodaļa	154
30 nodaļa	158
31 nodaļa	162
32 nodaļa	167
33 nodaļa	172
34 nodaļa	176
35 nodaļa	180
36 nodaļa	185
37 nodaļa	190
38 nodaļa	195

Edgars Auziņš

Šķiršanās ar mīļoto

1 nodaļa

"Šķiet, ka mūsu pasaka ir beigusies, Īan."

Rēna bija jautra un centās neizrādīt, ka garā, staltā brunete, dejojot ar gubernatora vārgo meitu, mīda nevis rātsnama deju zāles pulēto parketa grīdu, bet gan savu sirdi. Aizvainojums un greisirdība dedzināja manu dvēseli ar indīgu uguni. Tas, ka jaunā aristokrāte, kas dārzā slepus nozaga viņas skūpstus, aizmirsā par viņu daudz labāk dzimušo meiteņu lokā, šķita neticami nežēlīgi. Kas tā par dejošanu! Jans visu vakaru pat neskatījās uz viņu.

– Tur tu paslēpies, nelietis! – pamāte pēkšņi parādījās klusā priekšnama nostūrī, kur bija saspiedusies kāda bagāta rūpnieka meita, kas priekšlaicīgi aizgāja pensijā, apzinoties, ka hercoga Holdera dēls nelūgs vienkāršas migas meitu dejojot. "Nāc, Irēna, Pont-Arois grāfs ļoti vēlas jūs satikt." Esiet jauka un smaidiet.

– Kas tas par "Ponturu" ir? No kurienes viņš nāca, māmiņ?

– Ne Pontura, stulba, bet Pont-Arois! – Leira Selēzija aplkusa un nozīmīgi paskatījās uz savu pameitu. "Vai jūs neesat dzirdējuši, ka šis izcilais grāfs nesen ieradās savā dzimtenē, lai atgūtu no savainojuma?"

Ja godājamajai leirai bija vājums, tad tā bija tikai titulu mīlestība. Vienkārša ciema mucinieka meita viņa vispirms apprecējās ar savas kopienas priekšnieku, pēc tam ar garāmejošu bagātu pundurtirgoni, ar kuru viņai piedzima divas meitas. Apglabājusi savu otro vīru, Selēzija veica lēcieni pa sociālajām kāpnēm un kļuva par Leir te'Marso sievu. Jaunākā muižnieka tituls, kas turklāt nav mantojams, atvēra ģimenei muižnieku māju durvis. Cienījamais un bagātais rūpnieks, kurš dzīvoja pilsētas nomalē lielā īpašumā, tika aicināts visur, un Leirai Selēzijai tas ļoti patika. Viņai tas tik ļoti patika, ka viņa nolēma nostiprināt savas pozīcijas, apprecot vīra meitu ar īstu, dabīgu aristokrātu.

Rena neko nebija dzirdējusi par ievainoto karotāju, tāpēc sekoja pamātei, bažīgi skatīdamās apkārt. Viņa jau saprata, ka Leira Selēzija ir iestājusies par savu topošo znotu, jo neslēpa drosmīgus plānus ne no sava, ne no tēva. Un te bija absolūti bezjēdzīgi iebilst. Rena jau sen uzzināja, ka viņas tēvs Lairs Ingmārs te'Marso dara tikai to, ko vēlas viņa sieva.

Viesi drūzmējās ap uz kodu bāru un kāršu spēļu galdiem telpas tālākajā galā. Pagājusi turp garām dejojošajiem pāriem, Leira Selēzija majestātiski nolieca galvu apmēram četrdesmit gadus veca, tieva, gara vīrieša priekšā ar plānām, koptām ūsām. Bagātīgais zelta izšuvums uz kamzola nespēja noslēpt viņa ievainojumus – viena viņa roka tika amputēta.

– Prieks iepazīties, jaukā jaunkundze! Leira te'Marso, vai atļausi man palūgt saimnieci Irēnu dejot?

– Protams, jūsu ekselence, ar prieku.

"Tu labprāt to darītu! Te nu mēs esam!" – Rena pazibēja.

Tas, ka šis karotājs pat neprasīja viņas vēlmes, viņai uzreiz daudz ko pateica. Un kur viņam jādejo? No pamātes vārdiem mēs varam secināt, ka Pont-Arois pēc ievainojuma ir tik tikko dzīvs, un nav arī rokas. Draudīgais celms kreisās rokas vietā izskatījās nepatīkams, lai gan tas bija pārklāts ar metāla plāksni. Lai arī cik Rena sev pārmeta savu bezjūtību un necieņu pret ievainoto varoni, viņas skatiens turpināja atgriezties pie trūkstošās rokas.

Grāfs satvēra Rēnu aiz elkoņa un veda uz dejotāju loku, kur Īans, starp citiem pāriem, griezās. Tagad jaunā dendija valsi spēlēja ar marķīza deiviņas meitu.

"Viņš tos maina kā saplēstus cimdus! Tāpēc viņš mani izmeta.

Rena pēkšņi saprata, ka skan viņas iemīļotā "Rozā valša" pirmās taktis. Turpmāk šādas negatīvas asociācijas saistīsies ar šo skaisto melodiju! Blakus dejo Īans, bet otrā pusē un nepatīkamais, bezceremonīgais grāfs, kurš piespieda sevi kļūt par partneri. Meitene samazināja ātrumu, balstoties uz deju apavu purngaliem uz parketa grīdas, un pēdējā brīdī vienkārši atrāva roku, jo Pont-Arois nepievērsa uzmanību viņas pretestībai un turpināja vilkt viņu deju aplī. .

– Kas noticis mīļā? – vīrieša lūpas ielauzās smaidā, bet viņa acis izskatījās saspringtas.

"Es sastiepu potīti un nevarēju ar jums dejot, grāf." Lūdzu, atvainojiet mani.

Tumšajās acīs mirdzēja dīvaina jautrība un dusmas. Garais

vīrietis paspēra soli viņai pretī, rēgojoties un iebiedējot Rēnu ar savu augumu.

– Kad tas notika, mans dārgais?

– Kamēr mēs devāmies pie tevis ar maču... ar māti. Es nedomāju, ka tas ir nekas liels, bet es gribētu glābt savu kāju, ja jūs neiebilstat, jūsu ekselence. "Lai neizskatītos rupjš, viņa steidzās piebilst: "Ja vēlaties, mēs varētu staigāt pa gaiteni."

Uzstāt uz dejošanu no Pont-Arois puses būtu pilnīga neziņa. Viņš pasniedza Renē savu roku (par laimi veselo), un viņi lēnām gāja pa ziedu vītnēm izrotāto kolonādi.

Sajutusi sava pavadoņa saspringto, ja ne aizvainoto, klusumu, Rena mēģināja kliepēt neveiklību, runājot:

– Cik ilgi jūs esat atgriezies mūsu zemēs, mans kungs?

– Ir pagājusi nedēļa, kopš dziednieki mani izlaida no Triestes slimnīcas. Pēc divdesmit gadu prombūtnes atgriezos dzimtenē.

– Jūs droši vien atklājāt, ka šeit daudz kas ir mainījies?

– Es neatrodu nekādas izmaiņas. Dzīve tepat dienvidos ir apsīkusi, tāda pati garlaicība un neziņa kā manā jaunībā. Bet man prieks, ka te tāda roze uzziedēja!

Ponta Aruā daiļrunīgais skatiens norādīja uz Renē, ka neveiklais kompliments bija paredzēts tieši viņai. Meitene pieklājīgi pasmaidīja, pie sevis domādama, ka katrs redz tikai to, ko vēlas pamanīt.

– Man te nav garlaicīgi. Ziemā ir nedaudz laika, kad dārzs atpūšas. Bet tad ir grāmatas un garas pastaigas. Vai jums patīk staigāt pa mežu?

Grāfs neatbildēja, lūkodamies meitenes maigajās lūpās. Viņam patika, kā viņa, gaidot atbildi, iekoda apakšlūpā. Kad viņš pamodās, viņš nedaudz izplūda nevietā:

– Redzu, ka tu mīli dabu. Tava mamma stāstīja par brīnišķīgo dārzu, kurā tu visu iekārtoji pēc saviem ieskatiem. Bet parku manā īpašumā zagļu pārvaldnieks pilnībā atstāja novārtā. Es nevaru sagaidīt, kad jaunā burve ienāks manā mājā un pārvērtīs to!

Renē jutās nedaudz neomulīgi no šādiem mājieniem un neveiklā patosa. Sāka skanēt jauns valsis, Rēna nepacietīgi pagriezās, gribēdama noskaidrot, kuru no dižciltīgajām meitenēm iepriecinājis hercoga nepastāvīgais dēls. Bet neatkarīgi no tā, kā es izskatījos, Īana garā figūra nekur nebija redzama. Varbūt viņš ievilka kādu citu nejēgu kādā nomaļā kaktā, kurš noticētu viņas skaistajai sejai un mātīgajām zilajām acīm?

2 nodaļa

Nebeidzama staigāšana pa zāli un pat tad, ja nebija greisirdības objekta, Renē šķita nepanesama, jo īpaši tāpēc, ka grāfs uzstāja, ka viņš gaidīja savu skaisto jauno sievu. Varbūt kāda no meitenēm šajā istabā iepriecinātu izcilo veterānu, bet otrā iemīlējusies meitene vēlējas, lai kaitinošais pielūdzējs dodas pie Tharu un nekaitina viņu ar savām valdonīgajām armijas manierēm. Nē, līdz ar Jana pazušanu visa viņas interese par bumbu izgaisa. Iedomājieties, viņa visu vasaru bija gaidījusi šo garlaicīgo pulcēšanos!

Ar mīļu smaidu brunete pagriezās pret kungu un sūdzējās par troksni un galvassāpju sākumu. Steidzīgi noraidījusi piedāvājumu pastaigāties pa terasi, Rena aizslīdēja uz dāmu istabu.

Man bija ātri jāskrien. Lai pamātei nav laika pārtvert, kura, protams, pārgalvīgo palātu atgriezīs daudzsološa līgavaiņa kompānijā. Viņai jāslēpjas, pirms Leiras Selēzijas caururbjošais skatiens viņu atklāj. Ienirstot sānu izejā, Rena pārlicinājās, ka neviens neskatās, pacēla svārkus un kā bulta metās uz dārgajām durvīm garā gaiteņa galā.

Pēkšņi kāds spēcīgā roka satvēra viņas vidukli un ievilka tumšā, šaurajā skapī. Rena ar šausmām atklāja, ka viņa ir piespiesta spēcīgam vīrieša ķermenim.

Ko meitenei vajadzētu darīt šādā situācijā? Protams, zvaniem

pēc palīdzības. Bet tad plata roka aizsedza viņas muti. Vēl viena izeja ir nolaupītājam kārtīgi paspert, pārsteigumā viņš atlaidīsies, un tad tu vari kliegt un bēgt. Rena mēģināja īstenot šo plānu. Viņas kājas nepieskārs grīdai – viņa to izmantoja, taču mīkstās balles kurpēs savainoja pati sevi, nevis sagūstītāju. Un viņš pēkšņi viņu dusmīgi pakratīja un palaida vaļā.

Rena alkatīgi iesūca gaisu un pārsteigumā noelsās, kad sajuta pazīstamu smaržu smaržu. Sandalkoka notis un jūras vēja svaigums bija kļuvušas par viņas iecienītāko aromātu kopš agra vasaras rīta, kad jaunais dūzis Jans Dejgards ieskatījās dārzā, kurā viņa strādāja.

Brīdi iekšēja gaviles meiteni satvēra, un tad Renas spēcīgā plauksta skaļi iezvanījās jaunā aristokrāta vaigā.

"Kā tu uzdrošinājies tā izturēties pret mani?"

Ko Rēna domāja: vakara pirmo daļu, kad viņa tika apzināti atstāta novārtā, vai šo bezceremonisko nolaupīšanu? Viņa pat pati nepazina.

– Kā man vajadzētu izturēties pret meiteni, kura devusi vārdu kādam citam, tiklīdz es aizbraucu uz akadēmiju? "Jauneklis apstājās un rūgti piebilda: "Man likās, ka tu esi īpaša, Rena."

– Par ko tu runā, Īan? Kāds vārds?

– Kāpēc es esmu sliktāks par viņu, saki? Protams, es esmu tikai jaunākais dēls... Vai arī jūs sajūsmina militārā uniforma un stāsti par varoņdarbiem? – Jaunais vīrietis sajūsmā arvien vairāk spieda Renas plecus, līdz viņa kļiedza. Tad viņš pēkšņi atjēdzās, nolaida rokas un aiz rūgtuma pārmeta: "Un viņa pat neko neteica,

kad pagājušajā nedēļā atnācu pie tevis..."

Sākusi aizdomās par ļaunumu, Rena ar rokām satvēra Īana seju. Viņš nepretojās, bet spītīgi nepacēla galvu.

– ES neko nesaprotu! Par ko tu runā, Ian?

– Neizliecies, Rena! Par jūsu saderināšanos ar Pont-Arois grāfu.

– Par ko?.. Ko?!

Jaunais vīrietis pamāja ar pirkstiem un virs viņu galvām pazibēja neliela gaismas lode, pēc kā Īans pasniedza meitenei saburzītu avīzes zīmīti. Rena pārmetoši ieskatījās mīļotā skaistajās acīs un tikai tad uzņēma izgriezumu. Manu acu priekšā pavīdēja īsas rindas: "Paziņojums par Pont-Arois grāfa Ace Arni dei'Albert un rūpnieka Leira Ingmāra teMarso meitas madāmas Irēnas Marso saderināšanos."

Zīmīte izslīdēja no viņa novājinātajiem pirkstiem un nokrita uz grīdas. Likās, ka sienas trīcē... Īana roka rūpīgi apvijās ap Renas vidukli.

–Tu nezināji? Viņi tev neteica? Bet kā jūsu pamātei izdevās to panākt?

– Man nav ne jausmas. Es nespēju tam noticēt: Leira Selēzija nāca klajā ar paziņojumu, pat nejautājot man un neiepazīstinot mani ar šo skaitu! Mēs nebijām Thea templī saderināšanās ballītes dēļ.

– Bieži vien tas nav nepieciešams. Es arī nespēju noticēt savām acīm, kad mans tēvs nosūtīja šo zīmīti.

– Un tu uzreiz noticēji, ka es tevi nodevu? – Rena rūgti

pārmeta.

Ians vainīgi nolaida acis.

– Piedod, mīļā. Man šķita, ka es kļūstu traka no skumjām.

"Tātad jūs flirtējāt ar tām meitenēm, lai atgrieztos pret mani, Jan?" Tu to izdarīji!

"Nekam no tā nav nozīmes, mazulīt." Jums ir jāizlemj, kā jūs varat izvairīties no šīs laulības.

No koridora atskanēja balsis. No trieciena nodrebēja skapja durvis.

"Es esmu pārlicināts, ka viņi ir tur, leira! "Rēna sarāvās, kad viņa atpazīna Pont-Arois grāfa balsi. "Jūs labi uzaudzinājāt manu nākamo sievu!"

"Irēna ir labi audzināta un zina savus pienākumus, mans dūzis," Leira Selēzija iebilda, taču viņas balss skanēja nedaudz noraizējusies. "Tas ir pārpratums."

Jans nekavējoties izslēdza gaismu un pastūma Renu sev aiz muguras.

– Vai jums, nejauši, ir kāds portāls? – meitene stostījās. Viņas dzīvais prāts drudžaini meklēja izeju, bet neatrada.

"Nē, bet mums tas nav vajadzīgs," jauneklis apņēmīgi noteica, pagriežot lielo safīru uz ģimenes gredzena. "Es piezvanīju uz šejieni savam tēvam un paziņoju, ka apprecēšos ar tevi." Lūk, izeja no murgainās situācijas!

Pie durvīm joprojām daudzījās, bet ne tik intensīvi. Grāfs strīdējās ar Leiru Selēziju, kura uzstāja, ka viņa savu adoptēto meitu audzina smagi un smagi.

"Kas šeit notiek?" – strīdā iejaucās jauna balss. Baritons bija autoritatīvs un nepārprotami piederēja muižniekam, kurš bija pieradis pie paklausības un varēja atļauties atstāt novārtā tādus sīkumus kā pieklājība.

"Šeit nāk tēvs, tagad viss atrisināsies," Jans čukstēja, un divas tievas meitenīgas rokas apvijās ap jaunā vīrieša slaido augumu, klusi stiprinot viņa pārliecību.

"Tavs dēls apvainoja manu līgavu, nolaupīja viņu un tur aiz šīm durvīm!"

"Es esmu pārliecināts, ka tā ir kļūda," hercogs Holders atbildēja ar ledainu mieru. "Bet, ja jums ir taisnība, paskatīsimies, ko meitene saka."

"Vai jūs nopietni domājat viņu klausīties?" – Pont-Arois vārīts.

"Nevajag tā kliegt, jūsu ekselence! – Leira Selēzija nošņāca. – Mēs jau piesaistām uzmanību. Es domāju, ka ne jums, ne viņa kungam nav vajadzīgs publisks skandāls.

"Atver durvis, dēls," atkal atskanēja hercoga bargā balss.

Jans pagriezās pret Renē, bet viņa tikai ciešāk apskāva viņa vidukli. Jūs to nevarat noplēst. Kā jūrnieks no kuģa avarējuša kuģa, kurš, izmisīgi cenšoties izdzīvot, pieķeras mastam, steidzoties cauri vilņiem līdz pēdējam. Šis ir patiesības brīdis. Tagad viss vai nu atrisināsies, vai arī dzīve tiks sabojāta.

Slēdzene atvērās ar sausu klikšķi. Rena, slēpjoties aiz mīlotā, nevēlējās būt lieciniece tam, kas tagad neizbēgami notiks.

Un notika tā: grāfs un Leira Selēzija iespiedās pieliekamajā.

Gara auguma, kā Īans, stalts un vēl nepavisam vecs, hercogs Holders neienāca. Atspiedies ar plecu pret durvju rāmi, viņš paskatījās uz dēlu, taču viņa skatienā nebija nosodījuma.

Dzīve bija iemācījusi Holderam novērtēt retus laimes mirkļus, un pēdējais, ko viņš vēlējās, bija atņemt jauniešiem viņu pirmo mīlestību. Ja Ians vēlas precēt Leiras meitu, lai tā būtu. Ja tikai jūtas būtu patiesas, un dey'Gards pietiktu muižniecības, lai aptvertu līgavas pazemīgo izcelsmi. Viņam patika dēla izvēle; Irēna ir mīļa, skaista, labi audzināta meitene un ir pilnībā cienīga pievienoties viņu ģimenei. Tomēr ziņas par viņas saderināšanos ar grāfu Pont-Arois hercogu mulsināja un sarūgtināja. Ko darīt, ja viņš kļūdījās un Jangs nonāktu pretī titulu medniekam? Vai tas bija pārāk pārsteidzīgi, lai ļautu zēnam tiesāt viņu? Tagad Irēnas kundze slēpj seju aiz Iana platā pleca. Kas tas ir – meitenīga pieticība, bailes vai apmulsums? Droši vien tas viss kopā. Bet viņa neatlaiž rokas, apskaujot viņa dēlu, neskatoties uz pamātes un grāfa klātbūtni. Un tas daudz ko izsaka.

Un Pont-Aruā bija apnicis klusi pārdomāt, kā tas, kuru viņš jau bija garīgi iavedis savā mājā un gultā, apskāva citu.

– Irēnas kundze, nekavējoties paejiet malā! – viņš pavēlēja. Taču viņam pašam nepatika skarba tonis, kādā viņš kļiedza pavēli. Nomierinies. Šī ir meitene, nevis karavīrs. Cita lieta, kad visas šīs sentimentālās mulķības ar laulībām ir aiz muguras. Un tagad pat plebejiete Selēzija uz viņu skatās šķībi, nevēloties skandālu. Nē, nekāda skandāla nebūs. Viņa topošajai sievai sabiedrības acīs jābūt nevainojamai.

Irēna nekustējās no savas vietas, neatlaida rokas, ciešāk saspiežoties mīlotā mugurā. Viņai šķita, ka tādā veidā viņa ir daudz uzticamāk pasargāta no nīstā grāfa.

"Es tevi neprecēšu, jūsu žēlastība," viņa nomurmināja trīcošā balsī, bet visi viņu dzirdēja. – Atvainojos, mammu – viņa steidzās, dodot man solījumu.

– Nē dārgais. "Jums vēl nav tiesību izlemt, kurš būs jūsu vīrs," Leira Selēzija asi iebilda. Cienījamā kundze konstatēja, ka viņas nepateicīgā pameita uzvedas nekaunīgi. Selēzija viņai izvēlējās grāfu. Viņas iedomības līdzsvarā Pont-Arois tituls un bagātība atsvēra Holdera hercoga jaunākā dēla stāvokli. Viņa kundzība ir ietekmīga un bagāta, par to nav šaubu. Bet Jan dei'Gard ir tikai divdesmit gadus vecs zēns, bez titula un ar neskaidru nākotni. Viņam ir par agru precēties, šajā vecumā jauniem vīriešiem ir vējš galvā. Nu, kad puika pēc pāris mēnešiem pārstās mīlēt Irēnu, ko tad? Un skaitīšana jau būs garām! "Tu vēl esi tālu no pilngadības, mana meitene, un, ticiet man, tikai tavi vecāki var izvēlēties tev dzīvesbiedru, lai neviens vēlāk nenožēlotu laulību."

"Es izteicu oficiālu priekšlikumu," sacīja Jans, lepni pacelot galvu. – Mēs ar Rēnu mīlam viens otru. Es viņu apprecēšu.

Divas tievas kailas rokas no sajūsmas trīcēja, ciešāk apskaujot jaunā vīrieša vidukli. Viņš maigi aptvēra šīs maigās plaukstas ar plaukstu.

Selēzija pagriezās pret hercogu un neveikli paklanījās.

"Es lūdzu piedošanu, jūsu žēlastība, tikai jūs varat ietekmēt savu dēlu." Viņš ir jauns, bet jaunība ir tik neapdomīga...

Hercogs klusēja, pāri Leiras galvai skatījās tikai uz savu dēlu. Viņš saprata, ka šo mantkārīgo Selēziju nevar pārliecināt: viņa salīdzināja karaļa iecienītā karotāja stāvokli un zēnu, kura vienīgais īpašums līdz šim bija dižciltīga ģimene, skaidra galva un stabila burvju rezerve. Ianam paveras lieliskas izredzes, bet vai titulu alkstošais buržuāzis spēj tās novērtēt? Viņai vajadzīgs znots ar grāfa titulu, lai tagad viņu pieņemtu sabiedrībā. Selēzija nevēlas un negaidīs desmit līdz divdesmit gadus, kad Īans atkal piecelsies kājās. Tas ir vienīgais iemesls, kāpēc šī sieviete iespiež Irēnu martinetes skavās.

"Es neprecēšos ar grāfu," Rena spītīgi sacīja, viņas balsī bija dzirdams izmisums un asaras.

"Tad, mans dārgais, tu man neatstājiet citas izvēles," sacīja grāfs un lepni uzpūta krūtis. "Es izaicinu jūs uz dueli, Ace dei'Gard." Es ceru, ka jums pieder vismaz daži ieroči?

– Protams. – Jans stingri saskatījās ar pretinieka skatienu. – Es pieņemu tavu izaicinājumu.

– Nē, neuzdrošiniies! – Rena atgrūdās no mīļotā, it kā būtu apdegusi. – Es tevi apprecēšu, grāf! Bet bez dueļa...

"Protams, tu darīsi, mans dārgais," grāfs pašapmierināti apstiprināja, atgrūdamas meiteni no pretinieka. "Bet nav viegli atsaukt izaicinājumu duelim, un man būs jānogalina šis nekaunīgais kucēns."

– Nē!..

Leira Selēzija satvēra Rēnu aiz rokas un pavilka uz izejas pusi, liekot hercogam paiet malā.

"Tu jau esi pietiekami daudz izdarījis, nelietis." Ejam!

Izmisums iespīdēja Renas tirkīzzilajās acīs, kad viņa pēdējo reizi sastapās ar Īana sāpju pilno skatienu. Pamāte rupji ievilka meiteni gaitenī.

"Jan, tev nevajadzētu..." Renas balsi apslāpēja bravūras valša skaņas.

"Es pieņemu izaicinājumu sava dēla vietā," lēni sacīja hercogs Holders.

"Tēvs!..." Jans sašutis iesaucās, bet viņa lords paskatījās bargi un murmināja:

– Aizveries, Īen. Saskaņā ar kodeksu nepilngadīgajam nav tiesību cīnīties ar dueli. "Viņa lords vērsās pret Pont-Aruā un pacēla izsmejošu uzaci. – Jūs to nelikās ne zinīs, grāf?"

Pont-Aruā pēkšņi nobālēja un atkāpās, atsitoties ar muguru pret sienu atspiedušos mops. Hercogs Holders ir pazīstams kā pieredzējis karotājs un spēcīgs universālais burvis, viņš piedalījās karā ar Džeitu. Tas nav trešā kursa puika! Skatiens, kas metās aiz stūriem, liecināja par drudžainu atteikuma iemeslu meklēšanu.

"Atvainojiet, Holder," karotājs pacēla celmu, "tas nebūtu ļoti godīgi, vai ne?" Galu galā jums ir divas rokas. Turklāt dziednieki man aizliedza aktīvi vingrot.

– Īpaši no rīta? – hercogs iesmējās. "Tas ir labi, es tevi nogalināšu jebkurā vietā un laikā." Vai arī jūs esat tik drosmīgs Irēnas kundzes priekšā?

Pasaulē klīda neskaidras baumas par grāfa apšaubāmo drosmi un to, kā viņš ir pelnījis militāros apbalvojumus, taču līdz tam

brīdim Holders tiem nepiešķīra nekādu nozīmi.

"Ak, varbūt pēc dažiem mēnešiem..." Pont-Aruā izslējās no skapja, atkāpjoties uz dāmu istabu. Ejot viņš izdomāja rīcības plānu. Sagūstījies savu jauno sievu, nekavējoties atstājiet šo pretīgo provinci uz visiem laikiem. Zangrija ir liela valsts, un maz ticams, ka Holders ilgi to meklēs.

Un šķita, ka hercogs lasīja viņa domas:

– Ejam, Ian. Šis glēvulis nav pelnījis tiesības saukties par vīrieti.

3 nodaļa

Rena steidzās pa istabu, nespēdama nomierināties. Nebeidzams gājiens no aizslēgtām durvīm līdz logam, kas aizsprostots ar raupjiem dēļiem. Gāju, līdz sāku justies kā svārsts – uz priekšu un atpakaļ. Meitene bija nogurusi līdz spēku izsīkumam, taču nevarēja piespiest sevi apgulties vai pat apsēsties. Bija bail nekustēties, jo pēdējās brīvības minūtes strauji plūda prom, un pašas bezspēcība šķita kā lāsts.

Lejā notika sapulce. Pont-Arois parādījās Marso īpašumā vēlu vakarā. Leira Selēzija viņu uzņēma viesistabā. Taču šodien pat kalpi nedomāja te iet gulēt – muižas logi bija spoži izgaismoti un naktssargi, pieraduši, ka šajā pārtikušajā rajonā visi iet agri gulēt, vairākas reizes klauvēja pie ārdurvīm, lai noskaidrotu, vai Leirā Te'Marso viss ir kārtībā.

Pārgurusi no satraukuma un veltīgiem mēģinājumiem ar matadata palīdzību paņemt slēdzeni vai izplēst dēļus, Rena nogurumā nokrita uz gultas. Un tad koridorā atskanēja smagi soļi. Meitene kļuva piesardzīga un uzlēca, atkal saspringta kā atspere. Atslēga sāka griezties atslēgas caurumā, un uz sliekšņa parādījās Ingmāra te'Marso blīvā figūra. Rena pakāpās tālāk no durvīm. Tēvs meitai pievērsa uzmanību reti – tikai guvernānšu vai otrās sievas sūdzību dēļ, un tad tika izmantoti draudi un pat spieķis. Tēvs uzsita pret grīdu ar smagu metālisku lādi un drūmi paskatījās uz savu meitu.

"Šeit ir jūsu nevērtīgā mātes kāzu kleita, jūs varat to valkāt." Arin šķirne liek par sevi manīt! Viņa aizbēga, atstājot mani un manu meitu, kad piezvanīja kāds nelietis. Un tu, tā pati miskaste, esi gatava iet pret savu vecāku gribu.

"Es nebēgšu no mājām, tēvs." Es vienkārši nevēlos precēties ar šo kroplo grāfu!

"Viņai nepatīk līgavaiņa sakropļošana!" Ko tu gribi tajā, šajā viņa rokā? Viņš nav amatnieks, viņam jau ir līdzekļi, lai dzīvotu. Bet aristokrāts tevi padarīs par Sjerru!

– Ak, vai tas dod laimi, tēvs?

"Tu, meitiņ, tāpat kā jūsu māte, nesaproti, kas ir laime." Skaista seja nav mūžīga, bet tituls un bagātība piešķir cilvēkam svaru. Eh, ko lai tev saka, tu esi otrais Arins. Bet es neļaušu jums bēgt un mūs apkaunot! Tu šodien apprecēsies, un tad lai vīrs atbild par tevi, palaidnīgā meitene.

Rena sastinga tā, it kā tēvs viņai būtu iesitis.

– T-šodien? "Meitene saspieda plaukstas locītavu, lai pārliecinātos, ka tas nav murgs vai delīrijs. – Bet tas nav iespējams!

"Viss ir iespējams, ja jūsu makā ir zelta lei." Un jūsu līgavainis neskopojas! Selēzija jau ir sūtījusi brīdināt priesteri templī... Lai tu būtu gatavs līdz rītausmai, vai dzirdi? Es nosūtīšu kalponi palīgā sagatavošanās darbos.

Durvis aizvērās un atslēga pagriezās ar čīkstēšanu. Drīz atgriezās cienījamais leirs, iebrūda istabā jaunu kalponi garā sniegbaltā priekšautā un, uzskatot, ka tēva pienākums ir izpildīts,

aizgāja pavisam.

– Uh, labi darīts, mana nabaga jaunkundze! – Lea sāka pļāpāt, kad Leiras smagie soļi dārdēja lejā pa kāpnēm. – Viņi jūs nodēvē par invalīdu! Viņš, protams, ir ievērojams cilvēks, to nevar noliegt, taču viņš ir sāpīgi stingrs!

Rena pielēca pie meitenes, satverot viņas rokas. Viņa priecājās, ka palīgā tika sūtīta mīlā, vieglprātīgā Lea, nevis vecais velnis – viņas pamātes kalpone.

– Lea, mīlā, palīdzi! Es nevēlos precēties ar grāfu un nekad viņu neprecēšu!

– Kā tu vari neiznākt, mans dārgais? Man tevis žēl, bet tevi aizvedīs uz templi, bet tur nebūs... – Meitene pēkšņi pārtrauca teikuma vidū: – Lai gan, pagaidi... Pie mums ir istaba. templis, kur līgava var būt viena un lūgt Teju. Tur ir zems logs... Atceries tikai pagājušo gadu, miesnieka meita no blakus ielas aizbēga ar jaunu ierēdni no zaļumu veikala, un viņas vecais līgavainis palika bez darba!

– Bet tā ir taisnība, šis stāsts toreiz izraisīja ažiotāžu. “Rēna nogurusi berzēja deniņus un atkal sāka staigāt pa istabu. “Es nevēlos celt kaunu savam tēvam, bet viņš pats uzstāj, ka es esmu kā mana māte...”

Lea nozīmīgi pacēla rādītājpirkstu.

“Vecie kalpi, tie, kas pazina iepriekšējo saimnieci, saka, ka Leira Ārina rīkojās pareizi, bēgot!” Leira Marso ar savu greisirdību nedeva viņai dzīvību, tāpēc viņa to nevarēja izturēt.

“Bet es viņu nemaz neatceros... Ak, nāc, Lea, palīdzi man

izjaukt lādi, ko atnesa mans tēvs." Padomāsim, ko darīt. Varbūt tas tempļa logs vēl nav aizskarts.

Kamēr istabene knibinājās ar atslēgu un spītīgo lādes slēdzeni, Rena piegāja pie loga. Kļuva gaišs. Caur dēļu plaisām meitene savā dārzā ieraudzīja lekno terliciju un ceriņu krūmu aprises. Ziedi vēl nebija redzami, tikai silueti. Cik daudz spēka un maģijas viņa ielēja brīnišķīga, vienmēr ziedoša dārza audzēšanā! Tagad viņa aizies – vai viņu sagaida laime vai mūžīga melanholija, bet dārzs kā dvēseles daļiņa te paliks. Tas pamazām sāks savaldīt, ja vien īgnā pamāte vispār nepavēlēs izravēt savus augus un ierīkot zālienu šajā vietā. Viņa vienmēr draudēja to izdarīt.

Rena pasmaidīja – mīlestības pret dabu koptais dārzs viņai dāvāja Īanu un viņa mīlestību. Kādu rītu jauna aristokrāte, pārsteigta par skaisto, skaidri izplānoto priekšpilsētas dārzu, kurā dzīvoja turīgi tirgotāji, paskatījās caur dzīvžogu un ieraudzīja viņu. Un Rena, kas vienkāršā darba kleitā un priekšautā rosījās pie rozēm, ieraudzīja Īanu. Tā sākās viņu mīlas stāsts – ar intereses, zinātkāres un apbrīnas pilnu skatienu apmaiņu. Simboliski, ka viss beidzās ar skatienu. Kad pamāte viņu vilka uz izeju, Jana skaistajās zilajās acīs virmoja dusmas, izmisums un ilgas.

Viņu mīlestība ir beigusies. Vai nē? Ja vien viņai neizdosies izbēgt no pamātes skavām, viss tiešām būs beidzies. Ak, viņi saka, jūs nevarat izbēgt no tā, ko dievi likuši ...

Rena apņēmīgi devās uz mazo biroju istabas stūrī un,

paņēmusi tukšu papīra lapu, uzrakstīja dažas rindiņas. Nepārlasot, lai nemainītu savas domas, viņa salocīja zīmīti stūrī un pasniedza kalponei.

“Klausies, Lea, no rīta, tiklīdz mēs esam atbrīvoti, skrieniet kā bulta uz hercoga Holdera savrupmāju un personīgi nododiet šo ziņu Ace Jan Dey’Gard. No tā ir atkarīga mana dzīve, nepievil mani, dārgais! – Rena rakņājās pa biroja atvilktņēm un izvilka ādas somu, kurā džinkstēja monētas. – Lūk, paņemiet šo maku par labu – visi mani ietaupījumi ir šeit.

Lea zvērēja, ka izpildīs pasūtījumu, un atteicās no balvas, taču Rena tomēr pierunāja viņu paņemt naudu. Ļoti iespējams, ka noskaidrojusi, kurš aiznesis zīmīti jaunajam dūzim, pamāte nabadziņu izsitīs ārā.

Kalpone tikmēr uz gultas iztaisnoja Leiras Ārinas kāzu kleitu – sniegbaltā apdrukā zīda un pērļu apdari, pieticīgs, burvīgs stils. Līgavas tērpu papildināja garš plīvurs un sudraba kurpes. Viss bija lieliskā stāvoklī, pateicoties sadzīves piekariņiem.

Siltums izplatījās manās krūtīs. Rena slepus mīlēja savu māti – neapzināti, par spīti tēva apmelojumiem un apvainojumiem (vai varbūt pateicoties tiem?) – un tagad it kā būtu saņēmusi savu svētību. Cik laimīga būtu Rena, valkājot šo kleitu, atverot tempļa durvis roku rokā ar Īanu!

– Pagaidi, te ir vēl kaut kas! – Lea iesaucās, pastiepdamies krūtīs un izvilkdami no tās niecīgu somiņu, kas izgatavota no tāda paša auduma kā kleita. – Te ir kaut kas... Papīrs? Un kaut kas smags...

Koridorā atskanēja steidzīgi soļi. Rena izrāva somu istabenei no rokām un iebāza to savā krūtīs.

Pamātes dūre dauzījās pa durvīm.

– Lai tas būtu gatavs pēc pusstundas, stulbi! Grāfs steidzas.

Kur viņš dodas? Ārā joprojām ir tumšs! Vai esat kādreiz dzirdējuši par kāzām, kas tiek rīkotas pirms rītausmas?

Meitenes bažīgi saskatījās.

Rena aizgāja aiz aizsega un novilka savu atvērto balles tērpu, ko viņa nekad nepulējās novilkt. Lea viņai palīdzēja uzvilkt sniegbaltu halātu. Slaidajai skaistulei nekādas korsetes nebija vajadzīgas. Kleita izskatījās kā viņai pielāgota. Vienīgais trūkums ir viegli salabot – apakšmala ir pārāk gara. Pēc piecām minūtēm meitene paskatījās spogulī, lai pārlicinātos, ka viss ir kārtībā. Skaists svešinieks paskatījās no spoguļa dziļumiem. Bet Renē viņa nepatika. Lai neredzētu savas nelaimīgās acis, viņa uzmeta sejai augstajā frizūrā nostiprinātu plīvuru.

Kurpju kārta nekad nepienāca; Rena tās pagrūda zem gultas. Tad viņa apņēmīgi piegāja pie skapja un izņēma darba zābakus un pusgarās bikses. Lea pārsteigumā noelsās un sāka protestēt, taču bija spiesta piekrist, ka kleitas garā apakšmala slēpj šo drosmīgo līgavas tērpa papildinājumu. Patiešām, biksēs un zābakos kāpt ārā pa logu būs daudz ērtāk nekā zeķēs un augstpapēžu kurpēs.

4 nodaļa

Rena uzmanīgi nolaidās, lai no viņas gaisīgo daudzslāņu svārku apakšmalas neparādītos rupjās zābaku zoles. Sekojot tēvam pa kāpnēm, viņa garīgi atvadījās no mājas. Klausījos no bērniņas pazīstamo ar paklāju klāto pakāpienu čīkstēšanu, šīs skaņas likās pazīstamas. Rena ir dzimusi un augusi šajā mājā un citu nepazīna. Un tagad, ejot pa tik pazīstamu ceļu, viņa pēkšņi saprata, ka šīs vairs nav viņas mājas. Viņa uz visiem laikiem aiziet bezgalīgajā nezināmajā pasaulē.

Kas viņu sagaida? Laime vai bēdas? Renē ļoti gribējās ticēt, ka priekšā ir laime un tikšanās ar mīloto. Tikai cerība uz to tagad šķita tik trausla.

– Ak, tēvs, kāpēc tu it visā klausies viksu Selēziju?

Zālē drūzmējās kājnieki, gaidot norādījumus, bet Renē tās šķita kā ēnas. Pamāte tumši violeta zīda kleitā gaidīja kāpņu pakājē kopā ar Pontu Aruā. Grāfs bija ģērbies tajā pašā elegantajā dubultā, kādu viņš bija valkājis ballē iepriekšējā dienā. Izpētījusi līgavaini caur plīvura plāno plīvuru, Rena norija rūgtu kamolu.

Un grāfa skatiens nepameta viņas figūru, bet tajā pašā laikā vīrieša seja palika drūma.

– Cik man ir skaista līgava! – viņš iesaucās. Ausīs iedūrās nepatiesa nots – tas tika teikts tik auksti un bez emocijām.

Pont-Arois neslēpa savu neapmierinātību. Un Rena būtu pārsteigta, ja grāfs būtu par viņu apmierināts, jo nesenā aina

inventāra noliktavā ar hercoga dēla piedalīšanos viņam daudz ko atklāja. Ņemt līgavu, kas ir iemīlējusies kādā citā, nedrīkst būt nekāda jautrība. Tomēr kurš viņu aizrauj? Godātais karotājs radušos apstākļu dēļ varēja viegli no tā atteikties. Pat ja tas trīs reizes tiek paziņots avīzēs, var atrast ieganstu, lai pārtrauktu saderināšanos, kas pat nav svētīta templī.

Beidzot soli beidzās, un Rena bija spiesta pieņemt grāfa galanti izstiepto roku. Viņa pirksti bija cieti un auksti, tie saspieda viņas plaukstu, nežēlīgi saspiežot viņas tievos pirkstus.

Ponta Aruā uzmanīgi pacēla plīvuru un ielūkojās viņas sejā. Ko viņš cerēja redzēt? Asaru pēdas, lūpas un deguns pietūkuši no šņukstēšanas? Bet viņš sastapa tikai niknu, naidpilnu skatienu no tirkīza acīm.

Rena nevarēja izlikties un nedomāja, ka tas ir vajadzīgs.

"Cik interesanti būs tevi pieradināt, mans šarms," Pont-Aruā klusi sacīja. Viņš uzrunāja līgavu, bet zālē bija pietiekami kluss, lai visi viņu dzirdētu.

Rena cerīgi paskatījās uz savu tēvu – galu galā viņš dzirdēja, ko šis topošais līgavainis teica. Varbūt viņa pirmo reizi mūžā reaģēs un iestāsies par savu meitu? Bet Leirs te'Marso izlikās kurls un, satiekot meitas sašutumā degošo skatienu, arī ieteica:

– Jums jābūt stingrākai pret viņu, jūsu ekselence. Irēna ir laba meitene, bet ļoti spītīga. Viņa to saņēma no mātes...

Šeit Selēzija viņu apklusināja, baidīdamās, ka, runājot par viņa pirmo sievu, kura viņu pametusi, Marso sabojās pareizo lietu, grāfs būs piesardzīgs un, kas līdz, mainīs savas domas par

precēšanos.

"Mums ir brīnišķīga meita, vai ne, Ingmār?" Cik skaista un gudra meitene! – Leira pļāpāja. Bet viņa joprojām izplūda iespaidu – viņa nevarēja pretoties un, pamanījusi pie kāpnēm sapulcējušos kalpus, viņa kļiedza: "Kāpēc jūs te klīst?" Agij, paņem Lea un sakravā Irēnas kundzes mantas. Pārējais – ko, darba nav?

Agija, kalsna un nokaltusi kā stabs, bija saimnieces uzticības persona un personīgā kalpone, kā arī vadīja kalpus kā mājkalpotāja. Saņēmis Leiras norādījumus, žagars satvēra apmulsušo Leju aiz rokas un vilka prom.

Vai Leira tiešām uzminēja? Renas sirds sažņaudzās. Viņa cerēja, ka aizbraukšanas burzmā viņi aizmirsīs par jaunāko kalponi un Lea mierīgi izlīdīs no mājas, lai sameklētu Īanu un iedotu viņam zīmīti.

"Gaišās jaunavas, palīdziet Leai nokļūt pie Īana!"

Taču cerība, ka kalponei izdosies izklūt no mājas, strauji zuda. Renē pārāk labi pazina Adžijas tvērienu.

Pēc vilšanās sekoja bezcerība un apātija. Nešķīta nenožīmīgs gan grāfa aizvainotais aukstums, gan tēva vēlme pēc iespējas ātrāk no tā atbrīvoties. Vajag tikai dusmoties uz sevi. Viņa pēkšņi bija pārsteigta, ka tik ilgus gadus nodzīvojusi kopā ar šiem svešiniekiem un pat uzskatījusi sevi par laimīgu, atrodot izeju dārzkopībā. Bet patiesībā viņa vienkārši bēga no realitātes. Pazemībā un dēla paklausībā nav nekā laba, jo tieši tie viņu noveda pie šodienas bēdīgā iznākuma, kad viņa tiek izprecināta

pret savu gribu. Es biju dusmīga uz sevi par savu neizdarību. Aizbildinājumi, ka viņa gribēja būt paklausīga meita un sekoja pienākuma diktātam, šķita liekulīgi. Un pirmo reizi uz māti radās dusmas – kāpēc, bēgot no vīra, viņa nepaņēma līdzī savu mazo meitu un tādējādi viņu nolemja dzīvībai ar nīsto pamāti?

Stop! Uz ko viņa ir dusmīga? Un vai dusmas nav neauglīgas? Mums ir jārikojas, nevis jānovelk vaina uz citiem. Bēdziet no nīstā līgavaiņa! Nepakļaujieties pamātes gribai!

Jā, protams, sabiedrība būs viņas vecāku un grāfa pusē, bet vai tam tiešām ir nozīme?

Un pēkšņi atnāca atturība. Nē, tam nav nozīmes.

Īanam tagad ir atvērta visa pasaule, viņš ir daudzsološs jauns aristokrāts. Skandāls neapšaubāmi ietekmēs viņa nākotni, un, iespējams, pēc dažiem gadiem viņa mīļotā pārmetīs Renai, ka tā atņēmusi viņam spožas izredzes.

Ko darīt? Rena panikā iekoda lūpās un atkal nolaida plīvuru, lai slēptu sajūsmu.

Atvērās ārdurvis, ielaižot gaitenī nepazīstamu kalpu zili pelēkā krāsā.

– Kas noticis? – grāfs bargi jautāja.

– Jūsu ekselence, hercoga Holdera sūtņi atkal ir ieradušies muižā un meklē jūs.

Pont-Arua seja satumsa.

– Thar, cik nepiedienīgi! Nekādā gadījumā nesakiet, kur es esmu! – viņš pavēlēja, sulainis paklanījās un aizgāja. Un grāfs vērsās pie satrauktās Leiras Selēzijas: "Viņi nevarēs traucēt mūsu

plāniem." Tejas templī mūs neviens nemeklēs. Sievas mantām jābūt gatavam līdz vakaram, nosūtīšu adresi, kur sūtīt.

Viņš pagriezās pret Renē un laipni pasniedza viņai savu kreplo roku:

– Lūdzu, mīļā!

Līgava ātri atkāpās no celma un devās uz izeju.

Kāds vecs kājnieks, kurš Marso bija kalpojis trīsdesmit gadus, noslaucījis vecā vīra asaras, atvēra viņai durvis.

– Ardievu, onkul Lur. Lai gaiša diena!

– Svētī tevi Sandors, jaunkundze!

Ejot lejā pa lieveņa kāpnēm, Rena pievērsās savam līgavainim, kurš viņu panāca.

"Vai jums ir vienalga, ka es negribu ar tevi precēties?"

Grāfs neizrādīja nekādas pazīmes, ka viņš būtu dusmīgs, izņemot to, ka viņa žoklis savilkās nedaudz ciešāk. Viņš dusmīgi pasmaidīja.

– Esmu piedodošs cilvēks. Līdz zināmai robežai. Jaunām meitenēm ir tendence savās skaistajās galvās dabūt visādas muļķības. Es jums apliecinu, ka rīt šajā pašā stundā jūs smiesieties par savām bailēm. Tas ir tikpat patiesi kā fakts, ka neviens zēns nevar sacensties ar pieredzējušu vīrieti. Tu priecāsies, ka apprecēji mani.

Renas acis nikni pazibēja zem plīvura.

– Vai tu tiešām tam tici? Tu man esi nepatīkams, vai jūtas var mainīties?

– Tici man, viņi var. Visticamāk, ka tas notiks rīt," viņš

sacīja, ieceļot Renu viņa topošajam sievastēvam piederošajos ratos. Viņš apsēdās viņam blakus. Plašajā salonā iepretim sēdekļi iederas Marceau dzīvesbiedri. Iekārtojusies ērtāk, pamāte pieliecās Renē un iešņāca viņai ausī:

– Ko tu dari, necilvēks? Kāpēc tu valkā zābakus zem kleitas?

5 nodaļa

Kad pamāte jautāja, Rena tikai paraustīja plecus. Selēzija nepārprotami nevēlējās taisīt traci par dīvainajām kurdēm zem viņas kāzu kleitas, kas meitenei tīri labi pietāvēja. Lai neizraisītu no līgavaiņa neērtus jautājumus, Leirai nācās slēpt aizdomas skatienā, kas urbās pretī sēdošajā pameitai.

Kariete sāka kustēties. Aiz loga pazibēja viņu ielas savrupmājas, kas bija pazīstamas līdz sīkākajai detaļai, un Rena garīgi no tām atvadījās. Bet šeit ir viņas draudzenes Omēlas vecāku māja, kura pirms mēneša apprecējās un aizbrauca uz galvaspilsētu, un aiz tās ir krustceles. Viņu neveiklā kariete pagriezās uz izeju no pilsētas, un drīz vien pletās zemnieku sētas, dārzi un lauki. Neērtais klusums, kas valdīja salonā, ļoti pietāvēja līgavai, kura jutās kā visneveiksmīgākā Andora meitene.

Tejas templis atradās desmit minūšu attālumā no pilsētas nelielā birzī. Sudraba gobas šeit izauga tik resnas, ka to vainagi saslēdzās kopā. Zem to zaļgani drūmās nojumes gandrīz neredzama palika gaišā, pilnībā efejas klātā tempļa ēka ar augstiem arkveida logiem.

Apkalpe apstājās tālumā. Grāfs atkal pasniedza līgavai roku, bet Rena spītīgi viņu ignorēja un pati izkāpa. Pagājušā gada lapas čaukstēja zem kājām. Meitene paskatījās uz tievu zaru savijumu augšpusē. Ir pirmais rudens mēnesis, bet koki vēl nedomā

par dzeltēšanu un lapotnes zaudēšanu. Cilvēku parādīšanās rezervētās birzs iemītņiekus netraucēja, putni nepārtrauca zvanīšanu, un vairāki graciozi dambrieži ar pūkainām astēm bez bailēm mielojās ar ziediem no puķu dobes zem tempļa logiem.

Ceļš pa rasaino zāli līdz viesmīlīgi atvērtajām durvīm lancešu nišā neaizņēma daudz laika. Pie sliekšņa viņus sagaidīja sirms bārdains priesteris. Skatoties uz bargā izskata veco vīru, Irēna nobijās, tikai tagad viņa saprata, kas viņai jādara. Drīz pienāks brīdis, kad viņai jārikojas, bet viņas kājas piekāpjas un mēle pielīp pie mutes jumta.

"Lai jums gaiša diena, mani bērni, nāciet un nometieties ceļos Sandora Saules sievas ar mēness seju."

Viņus ievada ar marmoru izklātā, gaišā telpā, kur uz sienas neliela baseina priekšā ar peldošām ūdensrozēs lapām un košām zivīm bija dievietes seja ar izstieptām rokām, it kā apskāvienam. Līgavainis un vecāki negrasījās lūgt svētību no dievietes tēla, viņi tikai samulsuši un neapmierināti stāvēja apkārt, gaidot ceremoniju. Rēna, skatoties uz Tejas bargo, skaisto seju, garīgi dedzīgi lūdza palīdzību, lai Lea paziņo Īanam un viņš laicīgi nokļūtu templī. Un, lai jūsu mīļotajam būtu laiks, jums jāgaida pēc iespējas ilgāk.

Stundas ceturksnis pagāja saspringtā klusumā, un tad vecā priesteriene atvēra arkveida stikla durvis iekšdārzā. Tur pie altāra, kas apaudzis ar zaļām sūnām un rotāts ar baltiem "līgavas prieka" ziediem, notiks kāzas. Vai viss ir gatavs. Līgavainis pasniedza roku Renai, šoreiz veselai, bet līgava pēkšņi metās pie

priesterienes un izmisīgi turējās pie sava sniegbaltā halāta malas.

– Māt, ļauj man kādu laiku pabūt vienai! Es gribu lūgt dievieti, lai tā mani svētī.

Viņa juta līdzjūtību bezkrāsainajās vecajās acīs.

– Ko tu dari, izšķīdušais? – viņas pamāte iešņukstēja ausī. Sajutusi aizķeršanos, viņa neatpalika no Renas ne soli.

Leira parāva savu pameitu aiz rokas, mēģinot viņu atraut no kalpones, bet meitene pat nepagriezās pret viņu, lūdzoši uzlūkodama veco sievieti.

– Tā ir laba lieta. Neatrunā savu meitu, māt, – priesteriene pussmaidot mierīgi pagriezās pret Selēziju. – Sazināties ar sievieti ar mēness seju pirms kāzām ir pirmā lieta. Dāvāt mīlestību un satiecību topošajai ģimenei. Ejam, skaistule, es tevi aizvedīšu uz meiteņu istabu.

Grāfs Pont-Aruā sarauca pieri, neapmierināts ar kavēšanos, taču neprotēja.

– Es iešu viņai līdzī! – Leira paziņoja. Apņēmusies nedarīt neko muļķīgu, viņa sekoja Renai pa šauro gaiteni dziļāk templī. Neskatoties uz vecās sievietes iebildumiem, ka šajā vietā drīkst atrasties tikai jaunavas, Leira Selēzija tomēr ienāca. Priesteriene tos atstāja un aizslēdza durvis no ārpuses, kā noteikts tempļa statūtos.

Stāvot mazas, gaišas istabiņas vidū, Rena paskatījās apkārt uz vienkāršo rotājumu – koka soliņiem gar balinātajām sienām. Tejas attēls tika novietots pretī lielam logam ar divām durvīm ar skatu uz birzi. Aiz stikla vējā drebēja lokani zaļi efejas dzinumī.

– Lūdzieties, ātri, iesim! Līgavainis gaida...” Leira smagi apsēdās uz soliņa, aizkaitināti skatījās uz savu pameitu.

“Viņš pagaidīs,” Rena vienaldzīgi sacīja, pievēršoties dievietes tēlam. Tejas rokas šajā attēlā bija satvērušas sniegbaltu ziedu pušķi, viņas seja nebija stingra, lūpas viltīgi izliektas.

– Lūk, nekaunīgais! Es viņu atradu par aristokrāti, bet viņa liek viņa ekselencei gaidīt! – pamāte turpināja spiest savu punktu.

Rena neatbildēja, liekot malā aizkaitinājumu, viņa garīgi vērsās pie dievietes ar dedzīgu lūgumu.

“Palīdzi man, Gaišā meitene! Pasteidzies Ian! Dārgais, ātri lido pie manis!

Ievas zariņš atsitās pret stiklu.

– Tieši tā, Irēna! Lai cik ilgi jūs gaidītu, hercoga dēls nenāks jūs glābt. Ejam! Ja tu to izturēsi, tu iemīlēsi! Es to labi zinu!

Selēzija piecēlās, izlīdzināja kleitas zīda krokas un nesteidzīgi devās uz durvju pusi, pārlicināta, ka pameita viņai sekos. Istabā pēkšņi kļuva tumšs, it kā ārā kāds bloķētu balto gaismu.

Satvērusi durvju rokturi, Leira nepacietīgi pagriezās.

– Irēna, kam es teicu...

Un tad logu rūtis neizturēja vētraino efejas uzbrukumu, kuras lokanās vīnogulāji uzreiz iespiedās istabā. Stikls noskanēja, sabirstot tūkstošos lauskas, un istabā ielauzās rudens rīta svaigums.

– Kas tas ir? – Selēzija kļiedza. Viņa ar šausmām vēroja, kā lokanos asnus, pagarinot un izlaižot arvien vairāk svaigu lapu, stīgu cirtas nogrūda no grīdas un metās kājās.

"Zemes maģija," Rena ātri atbildēja, dodoties uz logu. Viņa pacēla svārkus, lai neuzkāptu uz dzinumiem.

Pamāte izmisīgi parāva durvis, bet tās bija aizslēgtas.

– Beidz, tu zini, ka es neesmu burvis un man riebjas visas šīs lietas, ko tu dari! “Leira daudzīja kājas, mēģinot samīdīt asnus, bet pat līdz pusei saspiesti, vīnogulāji apvijās ap potītēm, pieķērās pie apakšmalas un notraipīja kleitas zīdu ar sulu. Selēzija sāka tos plēst nost no svārkkiem, bet augu stīgas neatlaidīgi satvēra viņas rokas, rāpjoties augšā uz pleciem. Pirms viņa paguva atjēgties, drosmīgākie asni jau bija pilnā sparā viņas matos, kas bija atkal savilkti svinīgā matu sakārtojumā, cieši pielipuši pie šķipsnām. Tad sieviete kļuva histēriska, viņa sāka kliegt kā traka un sauca pēc palīdzības.

Kāds daudzīja durvis, mēģināja tās atvērt, un no ārpuses atskanēja izbiedēti izsaučieni. Rena vairs nevilcinājās, uzmanīgi pastūma malā efeju un pārcēlās no sola uz augsto palodzi. Stikls krakšķēja zem zoles, un meitene pateicās Gaišajām Jaunavām par to, ka tās izdomājušas uzvilkt zābakus. Plīvurs aizķērās pie rāmja un tika nežēlīgi norauts. Paņēmusi svārkus, Rena uzlēca uz mīkstās zāles zem loga.

6 nodaļa

Jau stāvot uz zāles loga priekšā, Rena atskatījās, dzirdot istabā troksni. Caur vīnogulājiem, kas plosījās iekšā, viņa redzēja, ka uzvarētā Leira Selēzija ir nokritusi uz grīdas. Viņa vēsi pasmaidīja par to, kas viņu tik daudzus gadus mocīja ar nīrgāšanos, un tagad pārdod viņu par titulu. Viņai nekas nenotiks! Iedomājieties, viņš gulēs efejas kokonā, līdz ieradīsies palīdzība. Spriežot pēc klauvējieniem pie durvīm, palīdzība ir tuvu, kas nozīmē, ka ir laiks skriet.

Bet kur? Lija vēl nevarēja tikt pie Īana, pat ja viņai izdevās izbēgt no Adžijas uzraudzības. Man vienkārši nebūtu laika. Tas nozīmē, ka jums ir jāpaslēpjas kaut kur tuvumā un jāgaida, kad jūsu mīļotais steigsies uz templi. Pacēlusi svārkus, lai neatstātu platas pēdas uz rasas klātās zāles, Rena metās prom no tempļa. Koki auga bieži, daži stumbri bija savijušies ar ložņājošiem augiem – tādā birzī zemes locīnam nebūtu grūti noslēpties.

Bet meitene neņēma vērā, ka viņas sniegbaltā kleita, kas mirgo starp kokiem, piesaistīja viņas nepacietīgā līgavaiņa uzmanību.

Grāfs nereaģēja uz troksni, atstājot priesteri un Leir te'Marso, lai noskaidrotu, kas notiek. Arnie dei'Albert, Pont-Arois muižas īpašnieks, bija nikns par šo laika zudumu. Tas, ka viņa līgava vēlējās palikt viena, viņa acīs izskatījās kā kārtējais triks, par kuru viņš labprāt sodītu nerātno meiteni. Garīgi domādams, kā viņš to izdarīs, grāfs staigāja pa laukumu iepretim bērnu dārza

izejai un izklaidīgi klausījās histēriskajos saucienos no mājas dziļumiem. Vai viņa dumpīgā līgava kliedz? Viņas vecāku ziņā ir nomierināt ķipari un atgriezt viņu pie līgavaņa.

Un tad birzī starp kokiem pazibēja balta kleita.

Irēna aizbēga?! Bet kā? Un kurš tad tur kliedz?

Grāfs bez domāšanas metās žoga virzienā. Sūtot sev priekšā nelielu vētru, viņš izdedzināja glīti apgrieztos krūmus, bet aiz tiem atklājās ķieģeļu žogs, kuru, Pont-Arois neapmierinot, nācās vētraini kā parastam mirstīgajam. Pazaudējis roku stulbas kļūdas dēļ ar burvestību, grāfs īpaši nerūpējās par fiziskās formas uzturēšanu un, žēlodams, centās izvairīties no stresa, tāpēc tagad diezgan neveikli pārkrita pāri barjerai. Nemitīgi atcerēdamies vai nu Tāru, vai pārdrošo līgavu, viņš metās uz turieni, kur pamanīja bēgli.

Rena, kura sāpīgi baidījās attālināties no tempļa, baidoties pazust Īana, no tālienes dzirdēja grāfa smago elpu. Viņa nolīda aiz tuvākās gobas sapludinātajiem stumbriem un sastinga, piesaucot zemes stihiju. Protams, viņa nezināja kaujas burvestības, un diez vai viņa būtu uzdrošinājusies tās izmantot skaitīšanai. Jā, viņš ir augstprātīgs arods[1], bet tomēr ne ienaidnieks. Bet meitene juta kokus un augus tā, it kā tiem būtu pie samaņas, tāpēc grāfs drīz vien paklupa aiz saknes, kas bija izlīdusi no zemes, un, atcerēdamās Taru, smagi izstiepās uz zāles pilnā augumā.

Meitene ieskrēja dziļāk birzī, cenšoties klusi pakāpties, skrienot no koka uz koku. Zem mierīgi šalcošo lapu nojumes

valdīja krēsla un dziedāja putni; Renas klātbūtne viņus nemaz netraucēja. Taču viņa bija ļoti noraizējusies, ka viņa attālinās no tempļa, un spraugās starp stumbriem vairs nemirgoja efejas klātas sienas. Ko darīt, ja Ians jau ir ieradies?

Rena pagriezās uz sāniem, lai dotos atpakaļ uz templi, bet pēkšņi koks, uz kuru viņa skrēja, aizdegās. Viss kronis uzreiz uzliesmoja kā lāpa, dāsni izkaisīdams mazas ugunīgas dzirksteles. Meitene šausmās apstājās, un tad ap kaklu savilkās ūdens žņaugš.

Kas to būtu domājis, ka ūdens var noturēties un aizrīties kā virve!

Rena nokrita uz ceļiem un elsa pēc gaisa, kad grāfs lēnām tuvojās viņai. Bet pat stāvot pāri elsojošajai meitenei, līgavainis nesteidzās noņemt laso no sava garā, slaidā kakla. Viņš noliecās un nobrauca ar pirkstu gar nepaklausīgās līgavas vaigu un tad pēkšņi ar plaukstu aizsedza viņas muti un degunu, pilnībā padarot neiespējamu elpot.

"Es dzirdēju, ka dažiem cilvēkiem patīk ciešanas." Tātad, dārgā," vīrietis ieskatījās tieši Renas tirkīzzilajās acīs, kas dega naidā, un viņa plānās lūpas bija ielocītas izsmējīgā smīnā. "Tā ir desmitā daļa no tā, ko jums vajadzētu sagaidīt, ja es nolemšu, ka esat pelnījis sodu."

Viņš pēkšņi noņēma gan plaukstu, gan ūdens laso. Klepojot, Rena sabruka uz zāles, bet viņai neļāva atvilkt elpu. Grāfs uzmeta trauslo meiteni sev pār plecu un stingriem soļiem devās tempļa virzienā.

Aiz muguras dega pāroģļojusies goba, kuras liesmas alkatīgi izplatījās uz kaimiņu kokiem.

* * *

Jans nokāpa no zirga pie lieveņa un noguris paglaudīja ķirzakai pa šauro purnu. Viņš apmierināti pasmaidīja un, ieraudzījis jauku zaļu dzinumu uz zara aiz saimnieka pleca, tūdaļ to nokrakšķināja.

"Jauku dienu, jaunais dūzis," pieskrēja strādnieks un steidzās aiznest naālu, pirms dzīvžogam, ar ko galvenais dārznieks tik ļoti lepojas, tika nodarīts neatgriezenisks kaitējums.

Uzskrējis uz lieveņa, Īans pie durvīm ieskrēja tēvā, kuram tikko pasniedza karusu.

– Ak, atpakaļ? Nu, kā ar grāfu?

– It kā viņš būtu iztvaikojis. Pārmeklējām visu pilsētu, visas iestādes, kur viņš parasti pavada laiku.

– Tas nav labi, – hercogs domīgi sacīja. "Viņš varēja kaut ko izdarīt." Piemēram, aizvest meiteni. Diez vai normāli vecāki tam piekristu, bet šī Leira Selēzija izskatās pēc tirgus sievietes. No viņas var sagaidīt visu.

Janga seja mainījās. Jau rītausmā viņš atradās netālu no ielas, kur dzīvoja viņa mīlotā, nespēja pretoties un brauca garām viņas mājai. Viss bija kluss un drūms. Šķita, ka māja guļ. Kā būtu, ja muiža likās aizmigusi, jo īpašnieki bija prom?

Tad uz lieveņa parādījās viņu sulainis Dorgans, kurš bija pievienojies muižai, kad hercogs bija zēns. Gadu gaitā viņš ieguva savam svarīgajam amatam atbilstošu izskatu un sāka izskatīties

vairāk pēc ministra, nevis pēc kalpa. Tagad viņš izskatījās noraizējies, un lielā vēdera (vai sātīgo brokastu?) dēļ viņš smagi elsoja.

"Es lūdzu piedošanu, jūsu žēlastība, bet man ir nepieciešami norādījumi." Notika kaut kas neparasts. Kāds parasts iedzīvotājs ļoti gribēja doties uz pilsētas savrupmāju, viņa teica, ka viņai ir saimnieces zīmīte Acei Janai. Vai vēlaties, lai es jūs padzītu?

[1] Arods ir liels, nelidojošs meža putns ar košu, zeltaini dzeltenu apspalvojumu. Savu paradumu dēļ viņš Andoras iedzīvotājiem kalpo kā stulbuma un augstprātības simbols.

7 nodaļa

Vecais kalps izbrīnīts un neapmierināts skatījās uz vieglajā rīta dūmakā kūstošo portāla mirdzumu. Tiklīdz kungi padzirdēja par meiteni, kura, klauvējot pie pilsētas mājas, izraisīja skandālu, viņa kungs atvēra portālu, un viņi metās kosmosa spraugā, it kā uz ugunsgrēku!

Vecajam Dorganam nepatika steiga, viņam tā šķita tikai kaitīga. Dzīve mums ir iemācījusi rīkoties lēni, lai nesajauktu lietas. Tāpēc viņš pats izvairījās no pārsteidzīgām kustībām un ienīda to, kad citi steidzās. Kad Viņa žēlastība Hercogs Holders pēkšņi pazūd portālā, kamēr pie lieveņa viņu gaida stāvošs karuss, tā ir steiga. Un arī iedomība, mētāšanās un skriešana! Tas ir labi, ja jaunais dūzis Īans un viņa draugi visu nakti spēlē pa pilsētu, bet hercogs – lai gan tas no viņa puses nav manāms, jo īpaši – jau ir tajā cienījamā vecumā, kad nav jāsteidzas.

Ko viņš viņiem teica? Nupat pie kādas pilsētas savrupmājas durvīm piekļauvēja nepazīstams parasts cilvēks. Vajadzētu kādu ubagu aizdzīt un aizmirst, un viņi... Vecais vīrs aizkaitināts pamāja šoferim, lai gaida tālākos norādījumus, un viņš pats, pūšot un kurnējot, pazuda mājā.

Tikmēr pilsētas savrupmājā tēvs un dēls iznāca no portāla tieši zālē un devās pretī citam, ne mazāk apmulsušam sulaiņam. Jaunāks un ne tik nežēlīgs sulainis, vārdā Kloks, slaidis četrdesmit gadus vecs vīrietis, sāka darbu kā vienkāršs kājnieks, taču tika

paaugstināts par savu inteligenci un lietderību, un tagad viņš rūpējās par kalpotājiem pilsētas savrupmājā.

Par sarūgtinājumu atnākušajiem, pie ārdurvīm tika atrasta nevis Irēna, bet gan svešiniece pieticīgā cepurītē – tādā, kādu parasti nēsā kalpones vidusšķiras mājās. Meitene nervozi pinās ar apmetņa stīgām. Viņas acis aiz bailēm iepletās, kad netālu no viņas gaisā sabiezēja zila gaisma un no tās pēkšņi iznira cēli kungi – portālu viņa ieraudzīja pirmo reizi, jo šāda veida maģija tā saimniekiem nav pieejama.

– Kas par lietu, Klok? – hercogs bargi uzrunāja sulaini, aiz kura sastinga divi kājnieki, kas bija gatavi spītīgo svešinieku ar varu izvest ārā.

Bet Jans jau atpazīna meiteni kā kalponi no Marceau mājas. Pāris reizes viņš atrada viņu dārzā kopā ar Rēnu. Jauneklis metās pie meitenes, nevēlēdamies klausīties sulaiņa ziņojumu.

– Kas notika? Vai ar Rēnu kaut kas nav kārtībā? – viņa balss skanēja aizsmakusi no sajūsmas.

Lea tik tikko spēja runāt no apmulsuma un bailēm, bet viņa paliecās uz priekšu un sāka nesakarīgi murgot:

– Kundze, jūsu gods... Jaunkundze... Viņu aizveda uz templi...

– Uz templi? "Jans juta, ka viņa sirds plīst krūtīs.

Hercogs pievienojās pratināšanai:

– Pagaidi, mīļā, kurš tieši templis? Vai ir kāda piezīme no tavas saimnieces?

Lea ievaidējās un, nikni satvērusi rokas, izvilka no krūtīm

saburzītu trīsstūri, kuru Rena viņai pasniedza.

No sajūsmas trīcošām rokām Īans atlocīja papīra lapu, kas bija nevērīgi izrauta no piezīmju grāmatiņas.

"Mīlie, viņi mani apprecēs ar grāfu un rītausmā aizvedīs uz Tejas templi, kas atrodas Svēto gobu birzī. Es uzburu, glāb mani! Mīlu tevi, Rena."

"Rītausmā," Jans čukstēja.

Viņa acu zilums ieguva tēraudu nokrāsu. Jaunais vīrietis vēlreiz pārlasīja zīmīti un nolika to, pēdējo reizi noskūpstīdams nelīdzenās līnijas. Apmainoties ar skatieniem ar hercogu, jaunais Ace atvēra portālu un iegāja tā spožumā, atstājot tēvu tikt galā ar kalponi.

Hercogs Holders paskatījās uz pulksteņa artefaktu un sarauca pieri: tas bija uzausis pirms aptuveni divām stundām.

"Kāpēc tu uzreiz neatnesi zīmīti, bērns?" viņš maigi nosaucās.

Lea skumji sasita rokas.

– Ak, jūsu gods, sasodītā ragana Agija neļāva man iziet no mājas! Man bija jāizmanto viltība, lai viņu ieslēgtu pieliekamajā, tikai tad es izlīstu ārā. Ā, un es te skrēju... – Te viņa pārtrauca stāstu un smagi nopūtās: – Tagad, protams, saimniece mani izsitīs.

"Viņa kundzību vajadzētu uzrunāt kā "jūsu augstību", kalngals..." sulainis bija sašutis par etiķetes pārkāpumu.

Bet hercogs norādīja uz viņu. Holderam nebija ne jausmas, kāda ragana iejaucas Irēnas sūtnim, taču viņu pārņēma līdzjūtība un cieņa pret kalponi, kura riskēja zaudēt darbu, jo bija uzticīga

savai saimniecei.

– Par sniegto informāciju, bērns, es tev iedošu vietu pie sevis, ja vēlies.

Leas acīs uzreiz mirdzēja cerība.

"Paldies, tas ir tik dāsni, jūsu dārgā..." viņa apstājās un, bailīgi paskatījusies uz sulaini, nekavējoties izlaboja un nolieca galvu: "Eh... Jūsu žēlastība!"

Hercogs atvēra portālu un vērsās pie sulaiņa:

– Klok, pabaro meiteni un ļauj viņai atpūsties. Un līdz vakaram nosūtiet viņu uz īpašumu. Pasaki Dorganai, lai viņš atrod viņai darbu.

* * *

Grāfa cīpslainais plecs sāpīgi iespiedās Renas vēderā. Vīrietis gāja pārliecinātiem, nosvērtiem soļiem, kā uzvarētājs, kurš atgriezās no kara ar likumīgu trofeju. Meitene, joprojām atgūstoties no pretīgās žņaugšanas ainas, kuras laikā viņai izdevās patiesi, no visas sirds ienīst savu līgavaini, saprata, ka viņai atlicis tikai pāris minūtes. Tiklīdz laulības tetovējums piezemēsies uz viņas rokas, viss būs beidzies.

Sakopusi drosmi, Rena pārvarēja nespēku un pacēla galvu. Uguns birzī uzliesmoja, un tas viņā vēl vairāk izraisīja naidu. Šis nelietis par velti ir izpostījis tik daudz skaistu koku!

Rena aizvēra acis un sažņaudza dūres, piesaucot spēku un čukstot burvestību. Zīdainā zāliena zāle sāka rosīties un savija vīrieša augstos zābakus. Viens solis, otrs, un tad grāfs paklupa un, mēģinot atbrīvot kāju no zāles slazda, zaudēja līdzsvaru.

Meitene, bezpalīdzīgi karājoties Pont-Arua plecā, aizlidoja uz sāniem, sāpīgi atsitot sānu pret zemi.

Lamādamies, grāfs sastinga šokā, cenšoties piecelties. Tas neizdevās, jo negaidīti spēcīga zāle pielipa pie viņa vienīgās rokas, velkot viņu zemē. Vīrietis dusmīgi norūca un izrāva stublājus aiz saknēm, bet neskaitāmi augi, lai arī vāji, drosmīgi iekāpa viņam sejā, satvēra kaklu un matus, satvēra rokas un savija plecus.

Rena pielēca un, čukstējusi koku saknēm pavēli droši ietīt grāfu, pacēla svārkus un kā bulta metās dziļumā, kur uguns zilie dūmi izplatījās pa zāli un sajaucās. ar miglu.

"Beidz, kuce... vienalga... es atradīšu!.." Pont-Aruā kļiedza vēl kaut ko, bet zāle, kas ielīda viņa mutē, tiklīdz viņš to atvēra, traucēja artikulētai runai. Kāti, kas pieķērās viņa matiem, vienmērīgi pievilka galvu zemē.

Grāfs joprojām cīnījās ar zāli, kas viņu smacēja, kad no zem velēnas slāņa izlauzās garas, elastīgas gobas saknes, paceļot gaisā zemes gabalus. Kā melnas pazemes čūskas tās acumirkļi savija grāfa kājas.

8 nodaļa

Marso dzīvesbiedri jau steidzās grāfam palīgā. Pati Leira Selēzija tagad atgādināja meža maģijas radījumu – viņas izspūrušajos matos, kas spraucās uz visām pusēm, bija aizķērušās nobružātas efejas skropstas, no kuru slazdiem viņu tikko bija atbrīvojis vīrs. Pieskrienot pie topošā znata, Leira atklāja, ka viņš jau tik tikko elpo, jo ne tikai viss ķermenis un vienīgā roka, bet arī galva bija cieši savijušies ar sulīgi zaļām zālēm. Selēzija mēģināja ar rokām atšķetināt šo negodu, taču, tiklīdz zāle plēsīgi sniedzās pret viņu, sieviete iekliedzās un ātri metās prom, ar bažām lūkodamās vai nu uz Pont-Arois, kas bija izklāts zem zāles kārtas, vai arī tuvumā degošie koki.

– Vīrs, pasteidzies!

Leirs te'Marso stipri atpalika no savas jaunākās sievas un, elsdams un klibodams, traucās uz notikuma vietu. Zemes stihija, kuru Rena tik prasmīgi aizstāvēja, tika mantota no tēva. Tiesa, atšķirībā no meitas, kura attīstīja dāvanu un slepus no ģimenes lasīja no pilsētas bibliotēkas aizgūtas mācību grāmatas par elementāru maģiju, leirs reti pievērsās dzimtajai stihijai. Lai vadītu aušanas fabriku, zemes dāvana nav īpaši vajadzīga; Marso panākumus guva tikai ar biznesa gudrību un ienesīgu paziņu palīdzību, kuras palīdzēja nodibināt viņa otrā sieva. Tagad, vaidēdams un lamādams savu nerātno meitu, kura "bija pilnīgi kļuvusi par neliešu māti", viņš izmisīgi mēģināja izdomāt

maģiskā tīkla plūsmas un virzienus, ko Rena bija uzmetusi pār savu nevēlamo līgavaini.

– Ak, bēdas mums, dieviete ir dusmīga! – priesteris no tālienes kļiedza. Bet viņam bija vienalga par gūstekņu grāfu un Marso laulātajiem. Pieskrējis pie liesmojošajiem kokiem, vecais vīrs nokrita uz ceļiem un sāka dedzīgi lūgties, skaļu šķindoņu pavadījumā, ar kuriem dega neapstrādāta malka, un zem dāsnas, svilpošas dzirkstelītes izkļiedes. – Piedod, mēness seju Teja! Piedod... nededzini svētbirzi!

Šeit Leiram Marso izdevās atšķetināt no grāfa sapinušajām saknēm spaidu jaku. Pont-Aruā, nurdēdams no bezspēcīgām dusmām, izrāva roku un ar varu aizbēga no zāles kokona. Viņa seja bija purpursarkana no gaisa trūkuma un centieniem atbrīvoties, un viņa lūpas trīcēja aiz dusmām:

– Varas iestādēm vajadzētu likt tavai meitai nēsāt pretmaģisko rokassprādzi, to nenovelkot, viņa ir bīstama! Iesniegšu sūdzību Burvju padomei... Bet vispirms...

Viņš nepabeidza runāt, jo tajā brīdī veselas ūdens straumes krita uz degošajiem koku vainagiem un tuvumā esošajiem cilvēkiem. Debesīs pacēlās tvaika stabs. Acumirkli nodzēšot uguni, lietus beidzās tikpat pēkšņi, kā bija sācies, atstājot aiz sevis degošu smaku, asus dūmus, kas izplatījās pār pāroglotu mizu, un apmulsušus, apmulsušos cilvēkus.

– Kas tas bija? – Lērs Marso pārsteigts paskatījās debesīs bez mazākās mākoņu zīmes. Saule lūrēja izcirtumā, izgaismojot katru lāsi, kas karājās zālē, un garās cirsts gobas lapas ar sīkām

varavīksnēm. Viena lāse skaisti karājās no Selēzijas leiras deguna gala, kura arī apdullusi skatījās debesīs.

"Tas bija dievietes brīnums, mani bērni!" – iesaucās slapjais priesteris, joprojām nepieceļoties no ceļiem. "Dieviete bija dusmīga, bet atbildēja uz maniem lūgumiem saudzēt skaisto birzi!" Ak, lieliskā Teja, cik labi ir tavi darbi!

– Tā ir taisnība! – pēkšņi atskanēja skaidra jauna balss.

Visi pagriezās un noelsās. Netālu no viņiem kāda priesteriene sastinga ar paceltām rokām. Viņas mati, sasieti pieticīgā kūciņā, tika turēti pie pieres ar ādas siksnu un spīdēja kā zelts saules gaismā. Un seja šķita ļoti jauna.

Bet tikai uz brīdi, jo saules stars pēkšņi nodzisa. Leirai Selēzijai pat gribējās izberzt acis, jo skaistās meitenes vietā viņas priekšā stāvēja tā pati šķebinošā vecā priesteriene, kura bija aizslēgusi meitenes istabu un kaut kur aizgājusi, paņemot atslēgu, tāpēc slēdzeni nevarēja atvērt. uz mūžību.

Redzot, ka viņa ir piesaistījusi visu uzmanību, vecākā sieviete kautrīgi pasmaidīja un nolaida pret debesīm paceltās rokas un devās atpakaļ uz templi, it kā viņa būtu tikai atnākusi paskatīties uz šeit notiekošo.

Izcirtumā valdīja klusums, un tad grāfs pacēlās un aizskrēja kaut kur aiz pārņotajiem stumbriem, arvien tālāk un tālāk. Drīz viņa figūra pazuda birzs zaļajā drūmumā.

–Kur viņš dodas? – priesteris bija pārsteigts par tādu veiklību.

"Es ceru, ka grāfs atradīs nepaklausīgo meiteni un aizvilks viņu aiz matiem," Leira dusmīgi atcirta zobus, cenšoties izgriezt

svārkus, kas pretīgi pielipa pie viņas kājām.

"Nevajag, Selēzija, es tevi nosusināšu ar sadzīves maģiju," Marso, kurš jau bija parūpējies par sevi, apturēja sievu. Bet, pirms viņš paguva apburt, viņš sastinga, intensīvi raudzīdams portāla zilo mirdzumu, kas parādījās netālu no tempļa.

* * *

Rena metās cauri blīvajām krūmu krūmēm, kuru vadīja pašas bailes no pretīgā un nežēlīgā vīrieša, par kuru viņai tika prognozēts viņas vīrs. Viņa pati nemanīja, kā aiz muguras palika slaidās, skumjās gobas, un to vietā nāca jaukts mežs, kurā līdzās sadzīvoja egļu mežs ar gadsimtiem veciem ozoliem. Bailes viņu dzina uz priekšu; viņa saprata, ka ierobežojošās važas, kas tika uzņemtas pāri grāfam, viņu ilgi neatturēs. Ļoti drīz burvestības spēks beidzas un vīrietis tiek atbrīvots. Ja viņam būtu divas rokas, tas būtu noticis ātrāk. Pēc grāfa paveiktā, kad dusmu iespaidā meitenei atklājās daļa no viņa patiesās sejas, Renu nemoka sirdsapziņa par invalīda autiņu.

Viņa arī aizmirsā par saviem plāniem tikties ar Ianu. Ir skaidrs, ka Lea tika aizturēta, un viņas mīļotais pat nezina par viņas nožēlojamo stāvokli. Viņai jāpaslēpjas, jāpaslēpjas kādā nomaļā meža nostūrī, un tad, kad kļūs tumšs un grāfam un Leirai Selēzijai apniks viņu meklēt, viņa centīsies, turoties tālāk no ceļa, lai hercoga īpašums. Pat ja Jana tur nav, viņa tēvs ir cēls vīrs un neatteiksies viņai palīdzēt.

Un Rena skrēja arvien tālāk mežā, ko nez kāpēc tautā sauca par Kaulu.

9 nodaļa

Braucot cauri mežam, Rena ik minūti skatījās apkārt: likās, ka grāfs taisās panākt – vienkārša lamatas nespēja ilgi aizturēt pieredzējušu burvi. Protams, pastāvēja iespēja, ka piesardzība ņems virsroku, un Pont-Aruā nesteigsies pa mežu, nolemdams, ka viņam ir gana gan šīs kāzas, gan spītīgās līgavas. Bet kaut kas teica Renē, ka grāfs ir spītīgs, un pretestība viņu tikai vēl vairāk izraisīja.

Zaļas samta sūnas atsitās zem kājām. Meitene gāja uzmanīgi, cenšoties neatstāt pēdas. Visapkārt bija mežonīgs mežs, bet kādu laiku viņa vispār nepievērsa šai vietai uzmanību, svarīgāk bija tikt pēc iespējas tālāk. Bet, paskatoties apkārt, Rena saprata, ka ir pārcēlusies diezgan tālu no tempļa. Diez vai viņa šeit tiks atrasta, ja vien ar meklēšanas burvestību.

Mežs viņai nebija nekas jauns. Reiz bērnībā viņa atpalika no draugiem, kuri mežmalā vāca saknes un ogas. Sanākšanas nestā, Rena gāja pavisam tuvu – tā viņai šķita, kad viņa pēkšņi saprata, ka ir apmaldījusies un pat nenojauta, kurā virzienā atrodas pilsēta vai pat tuvākā sēta. Viņu pārņēma bailes un izmisums, taču meitene zināja, ka steigties pa mežu ir bezjēdzīgi – viņa tikai zaudēs spēku. Mazā Rena uzkāpa tuvākajā kokā un gaidīja. Laiks ritēja lēni, un tikai krēslā ar meklēšanas burvestības palīdzību viņu atklāja vietējais pratinātājs, pie kura vērsās Leirs Marso, kurš bija palaidis garām viņas meitu.

Vienatnē mežā pavadītās stundas, kā arī zaudējuma un bezspēcības sajūta man ir stingri iespiedušās atmiņā. Tas (papildus viņas dabiskajai tieksmei) lika viņai studēt zemes maģiju. Un ne tikai maģija. Tagad viņa tik viegli mežā nepazudīs, ne velti pilsētas bibliotēkā Rena ilgu laiku pavadīja ceļojumu sadaļā un apguva ne tikai maģiju, bet arī dabas izpratni, spēju orientēties knapi, pamanāmas zīmes un zvaigznes debesīs. Mācījos no grāmatām un pēc tam pārbaudīju savas zināšanas garās pastaigās. Viņa labi pazina šo mežu, tāpat kā citus viņu pilsētas tuvumā. Tomēr Irēna vēl nekad nebija tik tālu aizklīdusi. Tomēr tas viņai netraucēja, jo viņa skaidri zināja, uz kuru pusi templis paliek un kur vērsties, lai nokļūtu hercoga īpašumā.

Tagad mums jāatrod nomaļa vieta, kur paslēpties un pagaidīt līdz vakaram. Augsne zem kājām bija nelīdzena – pauguri un gravas, taciņu nemitīgi aizšķērsoja nokrituši milzu koku stumbri ar saknēm izrautām no zemes saknēm, kas izskatījās pēc milzu meža briesmoņiem ar līkām ķepām un smīnošiem purniem.

Šeit valdīja īpašs klusums. Koki čīkstēja, it kā savā starpā sarunātos. Dzīvnieku vai putnu balsis nebija dzirdamas, tikai no augšas ik pa laikam atskanēja liela putna skaņas, kas lidoja no koka uz koku. Tas bija kaitinoši, likās, ka putns viņu vēro. Rena apstājās un pacēla galvu uz simtgadīgā baltā ozola vainagu, no kurienes nāca šī skaņa. Viņa gaidīja, ka starp gaišajām lapotnēm un grumbuļainajiem zariem parādīsies pelēka vai eleganta aroda sēru apspalvojums, taču neviens, izņemot sarkanmataino juvatu, kas lūkojās ārā no dobuma, nebija redzams. Nē, trokšņoja nevis

veiklais plēsējs, tas klusi ložņāja no zara uz zaru, bet Rena skaidri dzirdēja tā spārnu plivināšanu.

"Sveika, Juvatas kundze," meitene pacēla roku un pamāja putnu ligzdu zvīņainajai vētrai. Un tad viņa bailēs aizsedza muti ar roku – meža klusumā viņas zvanošā balss skanēja pārāk skaļi. Rena notupās aiz nokrituša stumbra un bažīgi ielūkojās zaļganajā krēslā, no kurienes gaidīja vajāšanu. Šķiet, ka viss ir mierīgi.

Zirneklis uz garām, tievām kājām nozīmīgi gāja gar raupjo, sūnām klāto stumbru. Tā koši zaļais ķermenis kustoties jautri šūpojās, visi astoņi acu pāri uz kātiem pavērsās pret meiteni, bet siena zirneklis draudus nejuta, jo nemaz nebremzēja tā kustību. Viņš rosīgi gāja garām paslēptajai Rēnai līdz no zemes izrautajām saknēm. Sekojot kukainim ar skatienu, meitene pamanīja nelielu dobumu zemē.

Likās, ka zem viesuļvētras nogāzta koka saknēm būtu izveidojusies nomaļa ala. Apakšdaļa bija izklāta ar priežu skujām un pagājušā gada lapām, kas šeit bija slaucītas. Rena satvēra nūju un iebakstīja to tumsā: ja nu viņai nebūtu vienīgajai, kam patika šī bedre? Bet tur nebija pat sīku ūdeļu, smieklīgu anuru. Pie ieejas auga tikai grebīšu dzimta ar spilgti mirdzošiem plankumiem. Uzmanīgi pacēlusī savus svārkus, kuru apakšmala jau bija saplēsta un bezcerīgi sagrauta, Rena ienira zem šausminošā izskata saknēm un apmetās uz sapuvušajām lapām.

Pagāja apmēram divdesmit minūtes, kad meitene pēkšņi pacēla galvu, pavisam tuvu dzirdot kāda piesardzīgus soļus.

* * *

Īana skatiens metās uz templi, kur nelielā dārziņā pie Gaismas dievietes statujas varēja redzēt kaut ko baltu. Skatu aizsedza krūmi, taču jau pirmajā mirklī jaunietis nosprieda, ka tā ir līgava kāzu kleitā.

ES kavēju.

Ir noticis ļaunākais. Viņam nebija laika, lai gan nebija pagājušas piecas minūtes, kad viņš saņēma ziņas no istabenes Renas.

Viņa sirds apstājās, Īans devās uz bērnu dārza pusi, bet tad Frenks satvēra viņu aiz pleca. Draugs pārsteigts teica:

– Čau, kas šeit notika?

Ians pamirkšķināja acis. Un pēkšņi viņš saprata, ka dārzs ir tukšs, un tas, ko viņš sākumā paņēma par līgavu baltā tērpā, bija altāris, kas izrotāts ar sniegbaltu ziedu puduriem. Bailes spēja pārvērst akmens biezokni par līgavas plīvurā ceļos nometušos figūru. Viņš iesmējās un neizpratnē pagriezās pret savu draugu:

– Kas par lietu, Frenk?

Viņš pārsteigts paskatījās uz viņu un norādīja uz templi:

– Vai tu neredzi? Atver acis, Ian!

Tikai tagad hercoga jaunākais dēls rūpīgi apskatīja ēku. Izsists viens no logiem. Bieži savīto rāmju paliekas daļēji gulēja uz zāles, daļēji karājās pie palodzes. Efeja, sapinusi visu templi tā, ka nevarēja pat redzēt sienas, šajā brīdī nolēma ielauzties istabā un, šķiet, bija piepildījusi visu. Īana sirds kūleņoja, ieraugot kadrā iekļāvušo līgavas plīvuru. Viegls vējiņš mierīgi spēlējās ar plāno materiālu.

Ak, Sandor, Rena ir aizbēgusi! Viņa mīlais mazulis nestaigāja pa eju kopā ar grāfu!

Priekā aizrijies, Īans gribēja steigties uz templi, bet tad cits draugs neizpratnē iesaucās:

– Kas, Gaismas meitu labā, notika ar svētbirzi? Tikai pagājušajā nedēļā es biju šeit uz sava māsiņas kāzām un viss bija kārtībā.

Īans pagriezās. Viņš neizpratnē skatījās apkārt uz pārroļotajiem kokiem un karstuma nokaltušo zāli. Un arī Renas izjauktie vecāki, kuri, savukārt, skatījās uz viņu ar sašutumu.

– Kas tas ir, vai šeit bija ugunsgrēks? – Frenks mācījās galvaspilsētā par izmeklētāju, un, lai gan bija tikai otrā kursa students, ar entuziasmu sāka izmeklēt dīvaino atgadījumu: – Vai arī, spriežot pēc zāliena pazīmēm, kāds raka zemi un izvilka zāli?

"Pateicoties jūsu huligāniskajai līgavai, notika ugunsgrēks, plūdi un pat dievišķa zīme!" "No Marso pāra aizmugures izkāpa izspūrušs gados vecs priesteris slapjā, sodrēju notraipītā halātā. Viņš dusmīgi paskatījās uz leiru un vērsās pie jauniešiem, kas tikko bija ieradusies: "Esiet liecinieki, mani dūži, šī leira meita un viņas līgavainis sarīkoja īstu cīņu dievietes svētbirzī." Viņi nodedzināja divus kokus, izpostīja zālienu, un ko viņi darīja ar istabu...

Šeit Leir te'Marso atdzīvojās. Sapratīs, ka lieta smaržo pēc sūdžības mēram un lielām nepatīkšanām, viņš uzpūtās, kļuva violets un devās uzbrukumā:

"Es lūdzu piedošanu, bet vai meitenei izdevās aizbēgt ne jūsu

palīga piekrišanas dēļ?"

Priesteris jau ievilka gaisu plaušās, lai adekvāti iebilstu, un Īans saprata, ka ir pienācis laiks iejaukties:

– Kungi, lūdzu, pārtrauciet izrēķināšanos! Atbildiet man, kur ir Irēnas kundze?

– Nekaunīgais kucēns, tas viss ir tevis dēļ! – Leira Selēzija kļiedza.

Šis sauciens bija uzkrāta aizkaitinājuma, dusmu un vilšanās sajaukums. Sieviete pēkšņi sapratusi, ka pēc notikušā vietējā sabiedrībā viņai nav nekā. Skandāls nonāca tieši debesīs! Un tas viss sasodītās, nepaklausīgās meitenes dēļ!

Priesteris pat nedaudz atkāpās, neizpratnē mirkšķinot acis.

Īans pienāca viņai gandrīz tuvu, no sava auguma skatīdamies uz savu neveiksmīgo vīramāti.

– Es vēlreiz jautāju, kur ir Irēna? – viņš klusi atkārtoja.

Selēzija nav bailīga dāma, bet tagad, tikai ieskatoties jaunā aristokrāta acīs, viņa bailēs atkāpās. Viņa paslēpās aiz vīra. Viņai šķita, ka Īana zilajās acīs ir pavērusies melna bezdibenis un ievilk viņu iekšā.

"Viņa aizbēga aiz tiem kokiem, mans dūzis," priesteris labprāt sniedza nepieciešamo informāciju. – Un līgavainis ir aiz viņas. Jādomā, ka līgava drīz tiks atgriezta. Garā kleitā un korpēs tālu neskriet, aiz muguras ir īsts mežs...

Bet Īans vairs neklausījās, viņš metās norādītajā virzienā.

10 nodaļa

Pavisam tuvu nokritušajam stumbram, zem kura slēpās Rena, bija dzirdami soļi. Kāds uzmanīgi uzkāpa uz mīkstajām sūnām.

Saspiedusies savā patversmē, meitene centās neelpot un pat aizsedza muti ar roku.

Te čaukstēja jaunaudzēs zari, kas sniedzās pret debesīm, cenšoties ieņemt kritušā milža vietu. Soļu skaņas pēkšņi apklusā. Kāds stāvēja un klausījās.

Rena juta, cik nepatīkami viņas kleitas zīds pielīpa viņai pie muguras. Tajā pašā laikā viņai bija sāpīga vēlme padzīt sīko kukaini, kas rāpās augšā viņas kājā. Bet visas šīs neērtības šķita tikai sīkums, kad tuvumā atskanēja grāfa balss.

–Kur tu slēpies? Es tevi joprojām atradīšu, meitene. Meklēšanas burvestība mani atveda šeit, mīļā topošā sieva. Es neatteikšos no saviem nodomiem.

Kad grāfa zābaki atkal sāka košļāt sūnas, Rena gatavojās ļaunākajam, taču negrasījās padoties. No viņas slēptuves bija redzams ļoti mazs meža laukums – visu bloķēja vecas priedes stumbrs, it kā stāvētu uz divām kājām. Savulaik šajā vietā auga divas māsu priedes, taču laika gaitā to stumbri savijās, savijās, un koki saauga cilvēka auguma līmenī vienā varenā stumbrā, ko klāja sūnas un ķērpji. Bailēs no grāfa un tā, ko viņš viņai gatavoja, Renē neatlika nekas cits kā ietekmēt šo dīvaino koku. Kad spraugā starp saknēm, kas izvirzījās virs bedres, parādījās grāfa

zābaku pēdas, vecais koks fonā protestējot čīkstēja, negribīgi reaģējot uz burvestību, ko meitene steidzīgi mēģināja izmest.

Priede bija veca un dusmīga. Taču Rena jau agrāk pamanīja, ka visi koki šajā mežā ir nelaiņi, ne velti to sauc par Kaulu. Vai leģenda, ka šis mežs burtiski uzauga uz kauliem, ir patiesa? Te senatnē esot notikusi asiņaina kauja. Tagad pat pilsētas vecie cilvēki neatcerējās detaļas.

Rēna kādu laiku cīnījās ar koka pretestību, mēģinot izmantot burvestības, lai atdzīvinātu tā saknes kā stiprākās un kustīgākās auga daļas. Saknes reaģēja vāji, izrādot pilnīgu nevēlēšanos paklausīt burvim, un tajā pašā laikā priede kāri izsūca maģiju no meitenes. Baidoties, ka Pont-Arois agri vai vēl pievērsīsies maģiskajai redzei un izsekos viņas manipulācijām ar tuvāko koku, Rena ar zināmām grūtībām pārtrauca bezjēdzīgo saikni ar priedi.

Bet, neskatoties uz to, ka jaunu papildināšanu vairs nebija, vecā priede joprojām nenomierinājās un turpināja kašķīgi čīkstēt, nometot garas sarkanas skujas meža zemsedzē.

Grāfs gāja kaut kur netālu, vairs nesaucot Rēnu. Viņa soli skanēja arvien tuvāk un tālāk, un Rena savā patvērumā vai nu iedegās cerībā, ka naidpilnais līgavainis beidzot ir aizmucis, tad zaudēja sirdi un sastinga, neelpojot.

Pelēkā nekaunīgā ķērķšana, kas skanēja tieši virs viņas galvas, lika meitenei saraustīties. Nolādētais putns apsēdās uz vienas no lietus izskalotām krituša koka saknēm tieši blakus bedrei alā, kur slēpās Rena. Nekrietnais putns – drūms drupu un

kapsētu iemītņieks – šķiet ne tikai spiegs, bet arī nodevējs! Vai tiešām grāfs viņu sūtīja? Tad viņam ir pietiekami jāapgūst dabas burvība, lai kontrolētu dzīvās būtnes, tas ir pieejams tikai tīršķirnes elfiem. Pont-Arois nemaz nav elfs, kā tas iespējams?

Bet Renē nebija laika domāt par to, no kurienes radās mala. Grāfa soļi tuvojās, šķiet, ka putnam izdevās pamanīt nomaļus caurumu zem saknēm.

– Jā, draugs, dod man savu vietu! – Pont-Aruā nomurmināja, nepacietīgi dzenot pelēko no aizķeršanās. Lielais putns aizvainoti ķērkstēja un, smagi plivinot spārnus, pacēlās un apmetās netālu uz resna ozola zara.

"Paskatīsimies, varbūt tas, ko es meklēju, slēpjas šeit?"

Gudrs zābaks zemē pie ieejas samīda krāsainās sēņu cepurītes. Grāfs nepacietīgi ieskatījās alā zem saknēm un ielūkojās tumsā.

Sapratusi, ka ir apmaldījusies un izejas nav, Rena nobijusies iespiedās alas smilšainajā sienā. Grāfam tikai jāpasniedz roka, lai to satvertu. Un tad sekos izrēķināšanās, un maz ticams, ka viņai būs iespēja aizbēgt atpakaļceļā. Viss ir beidzies.

Tomēr nākamajā mirklī grāfs viņu ļoti pārsteidza. Pont-Arua sejā parādījās neizpratne, un tievās ūsas virs viņa augšlūpas skumji nokrita. Vīrietis iztaisnojās un nomurmināja:

–Kur ir tā sasodītā meitene? Mums atkal būs jāizplata meklēšanas tīkls...

Rena pamirkšķināja acis, pārsteigta raudzīdamās uz grāfa spīdīgajiem zābakiem ar sausām skuļām un zāles stiebriem, kas

Šur tur bija iestrēguši galotnēs.

Kā viņš varēja viņu nepamanīt?

Vai viņam ir grūtības redzēt tumsā? Pati meitene, tāpat kā vairums viņas draugu, nesūdžējās par nakts redzamību, taču daži patiešām nevar orientēties tumsā bez lukturīša. Bet tagad ir diena, un, lai gan zem sakņu velvēm ir biezs daļējs nokrāsa, tumšajā meža klājumā nav iespējams nepamanīt meiteni baltā kleitā! Vai varbūt Pont-Arois vienkārši nīrgājas par viņu, iedveš viltus cerības?

Bet, kad grāfs cītīgi čukstēja dažas formulas, acīmredzot veidojot meklēšanas burvestību, Rena saprata, ka noticis brīnums un viņa tiešām nav pamanīta. Bet viņa nebija priecīga. Jaunā burvestība, protams, norādīs skaitītāju uz to pašu vietu, un šoreiz viņš šeit pārmeklēs katru izciļņu un noteikti to atradīs. Izrādās, ka, slēpjoties, viņa iedzina sevi lamatās.

Nezinādama, ko darīt, Rena atkal vērsās pie tuvākā koka ar burvestību, aicinot tā saknes izkāpt no zemes un sapīt grāfu. Un tikai tagad pēkšņi pamanīju, ka pinkaina, ar garām pelēkām sūnām apauguša priedes stumbra vietā aiz grāfa muguras stāv veca sieviete ar nevīžīgi plīvojošiem sirmiemiem matiem un garā pelēkā kleitā.

No kurienes radās šis cilvēks, kurš izskatās pēc ļaunas raganas? Vai viņa rādīs Pont-Aruā, kur slēpjas viņa meklētais bēglis?

Tad vecā sieviete izstiepa savas garās, krunciņas rokas un vienā mirklī satvēra grāfu no aizmugures. Un šīs rokas, dīvaini

līdzīgas zariem, necieta no senils vājuma. Vīrietis šausmās plāni iekliedzās, kad tika atrauts no zemes un saspiests tā, ka kauli gurstēja, tad kā šķemba viņa bezsamaņā esošais ķermenis tika ievilks kaut kur augstumos.

11 nodaļa

Apsēstība ilga ne vairāk kā minūti, bet, kad Rena atjēdzās, viņa kādu laiku sagurusi skatījās uz sūnaino, dubulto priedes stumbru. Tad nāca atziņa. Meitene ar šņukstēšanu dziļi elpoja, cīnoties ar tuvojošos histēriju. Mēģināju sev ieskaidrot, ka visu iztēlojos. Satrauktie nervi varēja izspēlēt sliktu joku – tāpēc viņai šķita, ka grāfu ir aizvilkusi kāda briesmīga ragana! Tomēr nebija iespējams visu nodēvēt iztēlei.

Manu acu priekšā joprojām bija attēls, kā grūstās rokas satvēra grāfa ķermeni, un Renē nekad neaizmirsīs, kā nelaimīgā vīrieša kauli saplaisāja no milzīgā spiediena. Meitene norija kamolu, kas bija pacēlies kaklā. Viņas dvēseli plosīja pretrunīgas jūtas. Pont-Aruā bija pretīgs, un viņa neatlaidība mani ārkārtīgi biedēja, taču meitene savam ļaunākajam ienaidniekam nenovēlētu tādu likteni. Ja nu grāfam vēl var palīdzēt? Viņa pati nav spēcīga dziedināšanā, bet, ja viņa steigsies izklūt no šī briesmīgā meža, viņai var būt laiks atvest burvjus uz šejieni.

Mums jāsteidzas!

Tomēr to ir viegli izlemt, bet ne viegli. Ko darīt, ja rāpojošā priede tikai gaida, kad Irēna pametīs savu slēptuvi? Ko darīt, ja kruzainie zari mantkārīgi sniedzas viņai pretī? Meitene spilgti iztēlojās, cik viegli viņas ķermenis saplīsīs koka neticamā maģiskā spēka spiedienā, un viņa nemaz negribēja tikt ārā.

Bet tas ir nepieciešams!

Smagi elpodama, viņa izrāpās no savas pajumtes. Vienu brīdi likās, ka ir piepildījušies visbriesmīgākie pieņēmumi – viena no pieejas izlīdušajām saknēm ierakās matos. Rena saraustījās ar visu ķermeni un aizbēga, maksājot dažas šķipsnas, un tad metās prom, neizceļoties no ceļa. Turot svārkus pie vidukļa, viņa atkal priecājās, ka izdomājusi uzvilkt pusgarās bikses un zābakus, jo nācies lēkt pāri nokritušiem stumbriem un ar ūdeni piepildītām gravām.

Beidzot viņa zaudēja visus spēkus un gandrīz uzkrita uz sūnaina celma, satvērusi sānu un cenšoties atvilkt elpu, kā arī saprast, kur atrodas. Viņa negāja pārāk tālu no nelaimīgās priedes. Skrienot viņa centās pagriezties pa kreisi, lai neatkāptos no tempļa. Skatoties debesīs, Rena pārlicinājās, ka ir jau vakars. Tas ir dīvaini, jo viņas bēgšana nevarēja prasīt pusi dienas. Viņai šķita, ka nav pagājušas vairāk par divām stundām, kopš viņa svieda grāfu zālienā tempļa priekšā. Bet tad rīts tikai uzausa.

Apbrīnojot to, cik zemu bija saule un cik zeltaini bija mākoņi saulrieta dūmakā, Irēna devās uz templi. Iejūtīgi ieklausoties mežā, viņa vispirms pamanīja dīvainos kokus, kas drūzmējās ap viņu. Tumši zaļi skujkoki un slaidi, gaiši koki, piemēram, platānas, ar gracioziem baltiem un melniem stumbriem un sarkanīgu lapotni, kas jautri šalko virs galvas. Rēna pārbrauca ar roku pāri plānas, caurspīdīgas mizas bālganajām cirtām, kas bija nolobītas no stumbra. Tādus kokus viņa pilsētas tuvumā nebija redzējusi. Un es nekad neesmu redzējis šīs sugas koku botāniskajos ceļvežos. Tas ir pārāk pamanāms un skaists – viņa

noteikti to atcerētos.

Izkāpjot no meža, meitene pamanīja arvien pārsteidzošākus augus. Šajā stūrī ne tikai koki, bet arī ziedi bija sveši. Bija priecīgas dzeltenas saules, ar dubultām ziedkopām uz gaļīga kāta zaļu smailu lapu rozetēs. Zālē uz tieviem kātiem šūpojās smalki ceriņu zvaniņi, mazāki par parastajiem meža zvaniņiem, un zemienē tika atklātas nezināmas sēnes – garas, uz slaida kāta ar bārkstīm krekla priekšpusi un sarkanu, baltām skaidiņām pārkaisītu cepurīti. Kādas skaistules! Taču Rena zināja, ka spilgtas krāsas dabā var būt bīstamas indes maska.

Nedaudz tālāk sākām saskatīt cilvēku pēdas mežā: pudeļu lauskas, nolauzti koki un krūmi, drupinātas vai salasītas sēnes. Skaidrs, ka tuvumā nedzīvo elfi! Tas ir apkaunojums, kāpēc gan neiztīrīt aiz sevis, vismaz ar sadzīves maģiju? Ieraudzījusi košu, neparastu baltu un sarkanu krāsu kastīti, Rena apstājās un apsēdās, skatoties uz to.

Kartons bija diezgan mazs, iegarens. Tādā vietā konditori parasti pārdod konfektes. Taču meitenes uzmanību piesaistīja nevis kastes forma, bet gan lielais uzraksts abās pusēs. Tieši burti lika man pārsteigumā noelsties un pacelt kartonu. Nebija šaubu, ka tas ir uzraksts. Burti izskatījās gludi un pieguļoši, taču bija pilnīgi nesaprotami. Meitene apgriezta kasti rokās un automātiski pienesa pie deguna. Pretīgā, asā smaka, atšķirībā no visa cita, piespieda neizprotamo lietu izmest. Neatkarīgi no tā, kas tiek glabāts šajā kartonā, visticamāk, tas ir vērsts uz dzīvo būtnu iznīcināšanu. Rena prātoja, kurš gan varēja iemest šo priekšmetu

šeit. Un tomēr bija interesanti, kāda dīvaina valoda tika lietota uzrakstā – tas nekādi nelīdzinājās ne universālās valodas rūnām, ne seno elfu rakstiem. Taču meitene nebrīnītos, ka kasti ar pretīgo saturu iestādījuši dēmoni.

Uzmanīgi apstaigājot aizdomīgo atradumu, Rena devās tālāk un drīz vien uzgāja taciņu. Šķita, ka šī meža daļa ir cilvēku samīdīta un lejā, un bēglis nebūtu pārsteigts, ja būtu uzdūros zemniekiem vai medniekiem. Acs nemitīgi pamanīja jaunas, nepazīstamas augu un kukaiņu sugas, taču Rena vairs neapstājās, jo ātri iestājās tumsa, un viņai svarīgāk bija tikt līdz templim.

Meitene pie sevis nolēma, ka, piedzīvojusi šoku, ka viņas acu priekšā koks pārvērtās par ļaunu raganu un nogalināja cilvēku, viņa zaudēja daļu atmiņas. Kāpēc ne paskaidrojumu? No šejienes viņai visi koki šķiet atšķirīgi, jo viņa ir aizmirsusi, kā tie izskatās. Protams, šī teorija netika pakļauta kritikai, jo Rena lieliski atcerējās, kādi koki auga mežos netālu no viņas pilsētas. Turklāt viņa nebija aizmirsusi neko citu. Viņa zināja, kāpēc nokļuvusi mežā, kas notika iepriekš un no kā viņa bēg. Taču cits izskaidrojums dīvainajām veģetācijas izmaiņām vēl nav atrasts.

Jau kādu laiku, ejot pa taciņu, viņa aiz kokiem dzirdēja nesaprotamu vienmuļu dārdoņu. Un, jo tālāk viņa gāja, jo skaļāka kļuva rūkoņa un retāk bija dzirdami putnu triļļi. Pēc simts soļiem no vienveidīgā trokšņa izcēlās atsevišķas nesaskaņas dārdoņas, sprakšķēšana, svilpieni, un Irēna samazināja ātrumu, nezinādama, vai doties uz šo skaņu avotu. Varbūt priekšā ir daži dēmoni, kas lauž kokus, vai pāris pūķu kausē akmeņus vai aug

kalnus? Tomēr viņai ir vajadzīgi spēcīgi burvji, un kurš Andorā ir stiprāks par pirmdzimto?

Viņa metās uz priekšu, un drīz vien mežs izretināja pietiekami, lai pavērtos skats uz augstu, zālainu uzbērumu un ceļa lenti uz tā. Slēpjoties aiz kokiem, meitene šausmās raudzījās uz trokšņa avotu – garām traucas dīvaina izskata carruses.

12 nodaļa

Šausmās ieplestām acīm Rena vairākas minūtes vēroja kustīgo dīvaino saplacināto transporta kapsulu straumi. Pelēkā dūmakā viņas priekšā steidzās karusiši nelīdzinājās tiem, ar kuriem viņa bija sastapusi iepriekš. Nevar teikt, ka viņas dzimtajā Atenboro – lai gan tas ir provinces centrs – Magommobiles bieži ir redzamas. Karrus ir dārga lieta un maksā vairāk nekā kariete un naalu komanda. Rena to zināja, jo Līrs Marko skaudīgi skatījās uz spīdīgajām kapsulām, kas steidzās pa centrālajām ielām, un kurnēja, ka aristokrāti dižojas, kad parastie cilvēki to nevar atļauties. Irēna, protams, zināja, ka magtehnoloģijas nestāv uz vietas, viņa bija dzirdējusi arī par kravas magmobiliem, taču šo brīnumu viņa pati savām acīm nebija redzējusi, jo apkārtējie zemnieki labprātāk izmantoja primitīvus, neveiklus furgonus, kuriem bija iejūgti naāli.

Tomēr tas, ko viņa redzēja sev priekšā, šķita savādāk. Svešinieki. Atšķirīga kapsulu forma, dažādi materiāli, zilgani dūmi, kas sekoja vairumam šo briesmoņu un kā sodrēji nosēdās uz tuvākajiem kokiem. Asā, pretīgā smaka lika Renai sajust sliktu dūšu. Bet galvenā atšķirība bija skaņā. Karuseļi kustas klusi, tikai riteņi klusi šalc pa zemi, un tad burvju mašīna tikpat klusi paceļas gaisā un paceļas, iegūstot augstumu. Ir pienācis laiks pieprasīt rīkojumu, kas aizliedz elles troksni, dūkoņu, rībēšanu, sprādzienus. Daži karusiši steidzās pa pelēko ceļu

segumu ar svītrām, kas nokrāsotas gar malām ar izvilktu svilpi, citi ņurdēja kā savvaļas dzīvnieki. Milzīgais, šausminošā izskata carrus, kas aiz sevis vilka veselu kravas furgonu, bija tik smags un spēcīgs, ka Rena sajuta zem kājām zemes vibrāciju un bailēs satvēra priekšā esošo bagāžnieku. Apskaujot resnu nezināmas sugas koku, meitene sajuta, cik slikti tas ir tik šausmīgas šosejas tuvuma dēļ, pa kuru satiksme nerimās pat naktī.

Nevarēdams šeit ilgāk uzturēties, bēglis atrāvās no nelaimīgā koka un metās dziļāk mežā. Novirzījusies krietnu gabalu prom no ceļa, tā ka troksnis pārvērtās vājā, bet uzmācīgā dārdoņā, Rena izvēlējās neizstaigātu izcirtumu un, apsēdusies uz nokrituša stumbra, satvēra galvu rokās un kādu laiku cīnījās ar tuvojošos. panika. Tikai tad, kad mežā nolaidās pelēka krēsla, meitene beidzot atrada drosmi atzīt sev, ka nesaprot, kāpēc viņa to visu redz. Bija vajadzīgs vēl kāds laiks un visa viņas drosme, lai atzītu, ka mainījusies nav viņa pati, bet pasaule ap viņu.

Un tad nāca bailes – aukstas, lipīgas, tas bija līdzīgi kā bērniībā, kad mazā meitene saprata, ka ir apmaldījusies un nezina, kur iet. Taču tagad situācija bija tūkstoš reižu sliktāka – neviens dežurējošais burvis viņu neatradīs citā pasaulē. Un Ians nenāks palīgā, jo viņa šeit nav, viņš paliek Atenboro, Andorā. Divas asaras ritēja pār viņas vaigiem un nokrita uz viņas notraipītās un saplēstās kāzu kleitas zīda.

Kaut kā viņai izdevās nokļūt citā pasaulē. Un šeit neviens viņai nepalīdzēs. Uz vaigiem izžuva asaru pēdas. Kāds labums no raudāšanas? Viņa ir pazudusi. Miris.

Cik ilgi Jans viņu meklēs mežos netālu no viņu pilsētas? Tādā stāvoklī, kādā Rena bija tagad, viņai šķita, ka viņi viņu nemaz nemeklēs. Kad viņi atradīs, kas paliek no Pont-Arois, kurš viņu vajāja, viņi nolems, ka viņai bija tāds pats liktenis. Ka varbūt viņu saplosīja kāds nezināms briesmonis. Ians, protams, bēdās, Rena bija pārliecināta, ka viņš viņu mīl, bet, protams, agrāk vai vēlāk viņš tiks mierināts. Un tas ir pareizi, jo dzīve turpināsies. Viņam, bet ne viņai.

Saprotot, ka tagad nav īstais laiks skumt par pazaudētu mīļāko, bet gan jādodomā, kā atrast ceļu atpakaļ, vai kā izdzīvot šajā nepazīstamajā pasaulē, kas ir pilna ar nesaprotamām lietām un briesmām, Irēna aizdzina svešas domas. Kamēr viņa ir dzīva, viņa nepametīs ceļa meklējumus pie Andora, pie Jaņa. Šī doma viņu pārņēma, tiklīdz viņa pieņēma faktu, ka atrodas svešā pasaulē.

Tātad, kādā brīdī viņai izdevās iekļūt starppasaules pārejā? Kad tas varētu notikt? Vai viņa tiešām skrēja pa mežu, neizceļot ceļu, cenšoties tikt pēc iespējas tālāk no liktenīgās priedes?

Tā priede bija ļoti pazīstams koks, un tas bija uz Andora. Arī nokritušais stumbrs, zem kura saknēm nācies slēpties, palika dzimtajā pasaulē. Kas noticis? Diez vai portāls uz citu pasauli nav ar kaut ko iezīmēts. Jā, tā nevar būt – tā ir pāreja starp planētām, uz turieni jānoved portālam vai kaut kam līdzīgam. Rena nožēloja, ka savulaik tik maz lasījusi par kustību burvību un Visuma uzbūvi. Taču pat ar pieticīgiem priekšstatiem par šiem objektiem meitene saprata, ka ir grūti iedomāties situāciju,

kad tu ej pa mežu, ej starp diviem kokiem vai uzkāp uz akmens, un tu jau esi citā pasaulē. Tas nedarbojas tā. Ir jābūt kaut kādai pārejai, kurā reiz atrodaties kā buferī starp pasaulēm.

Protams, Kaulu mežs ir noslēpumu pilns, taču Rena nav dzirdējusi, ka tur bieži pazūd cilvēki. Vismaz, cik viņa atceras, šādas baumas nebija. Mežs ir bēdīgi slavens ar senu kauju un tajā apglabātajiem karavīriem. Andoriešiem nepatīk traucēt citu cilvēku kaulus, tāpēc viņi pēc iespējas izvairās no šīs vietas, taču nevar teikt, ka mežs ir pilnībā aizsargāts.

Sieviete pēkšņi sajuta vāju vibrāciju, it kā zem korsetes būtu ielīdusi sīka anura un tur plīvotu. Pati Irēna no bailēm piecēlās un piesardzīgi iebāza plaukstu zemā izgriezumā. Tomēr pūkainas mazās anuras vai biedējoši pinkaina zirnekļa vietā viņa izvilka baltu zīda maisiņu, kas bija līdzīgs mammas kāzu kleitai. Un tad viņa gandrīz atlaida to – vibrācijas avots bija tur.

13 nodaļa

Irēna apgriezta rokās zīda maisiņu. Papīrs iekšā kraukšķēja, un vibrācija neapstājās. Saraucusi pieri un prātodama, kas tā par jauno nelaimi, meitene paņēma satīna lentes. Tiklīdz pieskāros sainim, caur stīgām uzreiz izskrēja maģijas dzirksts – acīmredzot saturu sargāja īpaši piekariņi.

Ne bez bailēm Rena ieskatījās iekšā. Dīvains plaukstas lieluma artefakts klusi, bet dusmīgi dungs, mirgojot ar zaļu gaismu. Baidīdamās paņemt šo dīvaino priekšmetu, Rena vispirms izņēma četrās daļās salocītu papīra lapu.

Viņa atlocīja papīru un mehāniski pamāja ar pirkstiem, izsaucot gaismas bumbu. Bet nekas nenotika. Meitene pacēla uzacis un ieklausījās sevī, garīgi pievēršoties maģijai, bet viss bija kā parasti. Tad mēģināju notīrīt kleitu ar vienkāršu burvestību un pārliecinājos, ka sadzīves burvestības šeit neder.

Neskatoties uz to, viņa joprojām jūta apkārtējo mežu kā vienotu dzīvu organismu, it kā nekad nebūtu pametusi Andoru. Šeit ir kāda kāpšanas augs vājš, nokaltis dzinums ar skaistām rievām lapām, piemēram, vēdekli. Kāds viņam, nabagam, uzkāpa virsū un izrāva viņu līdz pusei no zemes. Rena noliecās un, apkaisot saknes, čukstēja spontānu burvestību sakņu augšanai un stiprumam un ielēja burvību. No viņa rokām kā parasti izslīdēja blāvi zaļa dzirkstele. Mūsu acu priekšā augs pacēlās un pateicīgi apvijās ap meitenes pirkstiem. Elementārā

sieviete rūpīgi iežogojā stublāju ar nūjām, lai garāmgājēji vairs nesamīdītu augu.

Vismaz šajā mežā ir zemes maģija. Nu, vismaz ir kāda aizsardzība.

Meitene atkal paņēma vēstuli. Viņa to ienesa acīs un, tikai pateicoties savai labajai nakts redzamībai, saprata pirmo rindiņu:

"Dārgā Rena..."

Irēna nolaida papīru un skumji pasmaidīja. Viņa aizmirsā, ka tikai māte viņu mājās sauca par Rēnu. Viņa atkal cēla tekstu sev acīs, atklājot rakstīto lielā, apaļā rokrakstā.

"Uz somas ir drošības piekariņi, un tā saturs tiks iznīcināts, ja tas nonāks jūsu tēva rokās. Es lūdzu Gaismas dievietes, lai jūs joprojām saņemat šīs ziņas no manis. Ja jūs lasāt šīs rindas, tas nozīmē, ka jūs vai nu apprecējaties, vai arī atradāt manu ziņojumu agrāk. Otrais būtu labāks. Es ceru, ka jūs nevainojat savu māti par to, ka viņa savulaik izvēlējās brīvību, nevis pienākumu pret Marso kungu. Ja viņam izdevās tevī iedvest naidu pret visu, kas ar mani saistīts, žēl. Ja tu cieti no viņa apspiešanas, piedod man. Ja vēlies aizbēgt no mājām, es tev palīdzēšu.

Esmu pārliecināts, ka agri vai vēlu tavs tēvs tevi pārdos kāzās, tāpat kā reiz viņš mani nopirka no maniem vecākiem. Lai cik viņš būtu bagāts, viņam ar visu nepietiek! Tas ir Marso. Bet es varu palīdzēt izvairīties no piespiedu laulībām. Somā ir rets artefakts. Neprasiet man, no kurienes es to dabūju. Ja uzliksi to ap kaklu, pēc kāda laika ekrānā parādīsies bultiņas, kas aizvedīs pie meža

raganas vārdā Loes. Viņa ir dīvaina, bet nebaidieties no viņas. Pasaki savu vārdu, un viņa tevi aizvedīs uz portālu. Kad esat nokļūvis otrā pusē, droši nospiediet zaļo pogu, un es ar jums sazināšos.

Ceru uz tikšanos. Tava māte ir Ārina."

Meitene smagi nopūtās. Mamma pazuda no savas dzīves kopā ar savu tēvu apmēram pirms piecpadsmit gadiem. Cik daudz laika ir pagājis šajā pasaulē? Vai arī laiks visur plūst vienādi?

Irēna izmakšķerēja artefaktu no somas un nosvēra plakano metāla kastīti plaukstā. Dīvaini, bet šī lieta uzreiz pārstāja plīvot. Cilpā tika vītņots vads; patiesībā ierīci vajadzēja nēsāt ap kaklu. Zaļā gaisma viesmīlīgi pazibēja naksnīgā meža tumsā. Kaut kur netālu kļiedza putns, un no šosejas atskanēja kļiedzoši sieviešu smieklī un vīriešu balsis. Meitene saspringa, prātodama, vai lūgt palīdzību, taču, atklāti sakot, reibinošo cilvēku kļiedzieni viņu biedēja. Viņa kādu laiku bažīgi klausījās. Taču drīz vien balsis apklusa, acīmredzot nakts gaviļnieki bija attālinājušies.

Rena pievērsa uzmanību tumšajam, gludajam ekrānam un pēc tam lielajai taisnstūra pogai, kas mirgo zaļā krāsā. Pati ierīce nedaudz izskatījās pēc magovizor, saziņas artefakta, kas tika izgudrots Andorā pirms pāris gadu desmitiem. Tiesa, šāda rotallīeta joprojām nav lēta un, tāpat kā burvju automašīnas, tiek uzskatīta par luksusa priekšmetu.

Kodusi lūpā, meitene nospieda pogu. Pirmajā reizē tas neizdevās, tas prasīja zināmas pūles. Zaļā gaisma nomainījās uz sarkanu – tas arī viss notika. Ekrāns palika tumšs. Varbūt

piecpadsmi gadu laikā, kad ierīce tika glabāta krūtīs, tā sabojājās? Tā laikam ir taisnība. Irēna grasījās to pakārt sev kaklā, lai nepazaudētu, taču pēkšņi ekrānā pazibēja vienmērīga zila gaisma. Atsevišķi vārdi un frāzes mirgoja un izslēdzās, atstājot ekrānu tukšu.

“PALIEK, KUR ESAT.

ES BŪŠU ATPAKAĻ.

GAIDIET.

MĀTE”

Oho! Rena izbrīnā aizsedza muti ar roku. Tātad, tas joprojām ir kaut kas līdzīgs burvim! Un mamma drīz būs klāt?

Meitene nevarēja iedomāties pārsteidzošāku sakritību par to, kas viņu atveda uz šo dīvaino pasauli! Nu vai tiešām viņa domāja, ka šeit satiks savu sen neredzēto mammu! Irēna nezināja, kā to visu uztvert, viņa bija pārāk apmulsusi un satraukta, lai novērtētu savas emocijas. Viņa uzlēca, tad apsēdās, atkal piecēlās un skrēja šurpu turpu pa taku, nespējama mierīgi gaidīt.

Pagāja pusstunda, varbūt nedaudz vairāk, kad iesprostotā sieviete atkal izdzirdēja balsis no šosejas puses. Šoreiz tas ir rupji vīrieši, turklāt diezgan tuvu. Bet Rena, protams, nevarēja saprast viņu runu nepazīstamā valodā.

14 nodaļa

Meitene intensīvi lūkojās tumsā – tur, no kurienes nāca balsis. Viņai šķita dīvaini un aizdomīgi, ka šie cilvēki dodas viņas virzienā. Kas viņiem te naktī jādara? Māte nerakstīja, ka sūtīs kādu viņas vietā. Popadanka pārbaudīja ekrānu, bet, izņemot ziņojumu, kuru viņa jau bija izlasījusi, citu nebija.

Nakts svešinieki acīmredzami nebija draugi ar mežu. Viņu smagie soļi un zaru klikšķēšana zem kājām pārtrauca svēto nakts klusumu. Ik pa laikam kāds no viņiem paklupa, atskanēja trāpījums un aizkaitināti kļiedza atsevišķi vārdi, kurus Rena saprata kā lāstus. Drīz vien cauri blakus esošajām priedēm izslīdēja divi spilgti gaismas stari.

“Vai tā ir sava veida vietējā gaismas maģija? – meitene ierosināja. “Ko viņi dara ar šiem stariem?”

Neizskaidrojamas parādības neatvairāmās šausmas pārvarēja pat bailes no svešiniekiem. Ar jaunu sparū Rena jutās kā smilšu grauds nepazīstamā, naidīgā pasaulē. Viņa klusi atkāpās jauno lapu un skuju koku zemajā pamežā. Puspasūtījumi, pa pusei patvēruma lūgumi nepalika bez atbildes, zari sniedzās viens pret otru, lapas atlocījās un veidoja blīvu barjeru. Labi, ka mežs paliek īsts draugs svešā pasaulē.

Tikmēr divi vīrieši tumšās drēbēs iznāca izcirtumā ar nokritušo koku. Uz viena svešinieka krūtīm bija uzraksts ar lieliem burtiem, kas stiepās no pleca līdz plecam, un zem tā

stilizēts kaut kāda briesmoņa ar ragiem attēls. Vīrietis saspieda zobus uz plānas kociņas, kuras galā bija gruzdoša ogle, un ik pa laikam no mutes izdalīja zilus smirdīgus dūmus, kuru atbalsis sasniedza Rēnu viņas slēptuvē. Bēgļa riebumā turēja degunu ar pirkstiem. Viņa bija neizpratnē par to, kāda veida indīga dzira varētu smēķēt šajā kociņā un kādu labumu tas dod?

Cits vīrietis valkāja dīvainu galvassegu ar lielu vizieri, kas novilkts pār acīm. Viņš turpināja kustināt sev priekšā luksturīti, un meitene beidzot saprata, ka gaismas stari, kas izplūst no vīriešu rokās esošajiem metāla cilindriem, kalpo tikai tam, lai tumsā apgaismotu ceļu. Renē ar savu lielisko nakts redzamību bija grūti iedomāties, ka kādam šāda ierīce būtu nepieciešama. Izrādās, ka tā nav gaismas maģija, bet tikai artefakts, kas izstaro gaismu. Bet tas nenozīmē, ka šie cilvēki nav bīstami.

"Tātad, jūs sakāt, ka redzējāt šeit meiteni?"

"Jā, baltā kleitā, kā līgavai... Tavs... man jau ir aprieibušies šie pumpiņas!"

"Būtu jauki izklaidēties. Un tad jūs varat to pārdot Fat Pat.

Viņa biedrs atbildēja ar rupjiem smiekliem.

Renai skaņu kopums, kas tika izrunāts aizsmakušajās, piedzērušās balsīs, neko nenozīmēja. Tomēr pēc vīriešu toņa viņa pilnībā saprata viņu sarunas kontekstu. Ko šie cilvēki meklē naksnīgajā mežā? Acīmredzot viņi pamanīja viņu no tālienes un devās viņu meklēt. Cerība, ka viņi tiks tālāk, zuda ar katru minūti.

Vīrieši sāka riņķot starp kokiem, ar stariem meklējot gar

stumbriem un zemi. Tajā pašā laikā viņi apmainījās ar īsām frāzēm, kas, spriežot pēc toņa, pauda ārkārtīgu neapmierinātību un vilšanos.

Beidzot puisis viziera cepurē kaut ko nomurmināja un atkāpās. Viņa draugs jakā ar uzrakstiem apturēja savu draugu, paraujot aiz piedurknes. Pāris minūtes viņš pavadīja pārlicinoši, bet partneris aizkaitināts pamāja ar roku un aizmaldījās atpakaļ uz ceļa, kur troksnis nemazinājās. Vīrietis ar kādu spēcīgu sejas izteiksmi izspļāva savu pretīgo smēķēšanas nūju un pagriezās taisni uz Renas slēptuvi.

Ceļā uz jaunu koku birzi viņam nepaveicās vairākas reizes paklupt vai nu aiz saknes, kas bija izlīdusi no zemes, vai pāri nepiemērotam zaram, kas nonāca zem viņa kājām. Viņš izrādījās spītīgs puisis, šķēršļi viņu neatraidīja no meklējumiem, bet tikai sadusmoja.

Bet arī Irēna negrasījās padoties. Gaismas stars trāpīja viņai sejā un uz brīdi padarīja viņu aklu. Meitene atkāpās, un tajā pašā sekundē vīrieša rokās parādījās nazis, un viņš sāka metodiski griezt uz priekšu, nogriežot tievus koku stumbrus. Stihiskā sieviete izjuta viņu sāpes tā, it kā tās būtu viņas pašas, jo burvja saikne ar stihijām ir divvirzienu. Rena apturēja savu kliedzienu un garīgi pievērsās koku saknēm, kas viņai tik ļoti palīdzēja un par to cieta.

Degunā trāpīja asa, pīrāgs sveķu un sulas aromāts, ar kuru augi centās dziedēt savas brūces. Barbariskās cirtes aiznests, vīrietis uzreiz nepamanīja, ka viņa kājas jau bija sapinušās

kustīgās saknēs. Mēģinot spert soli, vīrietis sabruka gandrīz pie meitenes kājām. Metāla cilindrs, kas izstaro gaismu, aizlidoja tālu uz sāniem un nodzisa.

Renē atkal nācās mesties prom un paslēpties, lai vīrietis viņu nepamanītu. Tomēr viņš bija aizņemts – viņš cīnījās ar dzīvajām saknēm, kas viņu sapinušas, piepildot nakti ar aizsmakušiem saucieniem un izmisīgiem zvēriem.

Paņēmusi cilindru, vēl siltu no vīrieša rokām, meitene to nosvēra rokā un konstatēja, ka šo lietu varētu izmantot kā ieroci, ja puisis ar uzrakstiem mēģinātu viņai uzbrukt vēlreiz. Tā bruņota, viņa paslēpās netālu esošajā egļu mežā, vēloties, lai viņa varētu tikt prom no ļaundara, kurš viņu gandrīz bija noķēris. Jums nebija jāsaprot runa, lai saprastu, ko viņš ar viņu darīs. Vismaz grāfam Pont-Arois bija cēlāki nodomi.

Nu, skaitīšana bija par Andoru, bet šeit tas nav Andors. Ko darīt, ja visi ir šādi? Viss, ko Irēna līdz šim ir redzējusi šajā pasaulē, nav viņu pārliecinājusi par pretējo. Tomēr mamma mani uzaicināja šajā pasaulē, kas nozīmē, ka ir kaut kas labs. Rēna nopūtās un domīgi virpa rokās lukturīti. Iana šeit nav, un tāpēc Renē gribēja pēc iespējas ātrāk pamest šo pasauli, pat ja tā ir brīnišķīga.

Meitenes pirksts atsitās pret izliekto pogu uz cilindra korpusa. Rena sarāvās, kad gaismas vārpsta uzšāvās tieši uz augšu, apgaismojot viņas seju no apakšas.

Nabadziņš krūmos tieši tajā brīdī tika galā ar čūskām, kas viņam uzbruka un sakoda viņu visādi. Smagi elpodams, splaujot

no zemes, viņš bezspēcīgi piecēlās četrpārus un paskatījās uz augšu. Vēlme klīst pa naksnīgo mežu izklaides meklējumos viņu pameta. Tumšajā gaisā netālu peldēja meitenes ķermeņa augšdaļa, ko no apakšas apgaismoja kapa gaisma. Netīri saplēsta balta kleita, tumši izspūruši mati, bāla seja ar melnām dobām acīm. Nelaiķis kādreiz bija skaists, bet tagad...

– Spoks!

Vīrietis īsi iesaucās un pēc tam aizbēga, laužot zarus un pakļūpot. Tumšajā mežā viņa jakas aizmugurē vāji mirdzēja liels uzraksts, kas mirgoja starp stumbriem. Satracināts no bailēm, viņš izlauzās cauri mežam un skrēja pat nevis uz ceļa pusi, bet paralēli tam.

"Kustīgās saknes viņu droši vien biedēja," Rena nolēma. Tas ir baismīgs skats pat andorietim, taču šeit, spriežot pēc meža nevērības, par zemes maģiju nav dzirdēts.

Viņa noņēma pirkstu no cilindra pogas, pamanījusi, ka gaismas stabs atkal ir pazudis.

15 nodaļa

Kādu laiku Rena uzjautrināja sevi ar jaunu rotallietu: nospiežot pogu, viņa vai nu aktivizēja gaismas staru, vai nodzēsa to. Tomēr drīz viņai kļuva garlaicīgi un nervozi, atkal pārpildīta ar nepacietību, gaidot savu māti. Bēglis atgriezās pie nokritušā bagāžnieka un apsēdās, cenšoties nekustēties, lai atkal nepiesaistītu nevēlamu svešinieku uzmanību no ceļa.

Nolikusi sev blakus smago cilindru, kurā bija gaisma, Irēna jūtīgi klausījās nakts skaņās, kas krīt uz mežu, cenšoties sadzirdēt vismaz kaut ko pazīstamu un mīlu. Netālu liels naktsputns smagi plivināja spārnus. Tāpat kā Andorā, mežu valdīja īpašs klusums, kamēr vējš kustināja vainagus, vecie koki paši sprakšķēja, it kā runājot un pārrunājot hitu un tā nesenos piedzīvojumus. Tāls, nemitīgs satiksmes troksnis uz ceļa ik pa laikam saplūda ar cikāžu skaņām. No augšas cauri zariem, kas karājās pāri izcirtumam, ārā lūrēja zvaigznes. Rena pacēla galvu un palūkojās uz tālajiem aukstajiem gaismekļiem, kas ņirbēja uz melnajām samta debesīm. Drīz viņi izplūda izmisuma asaru dēļ. Nepazīstamas zvaigznes labāk par tūkstoš vārdiem pastāstīja, cik tālu Rena tagad ir no Īana.

Īans.

Garīgi meitene aizlidoja pagātnē. Netālu. Pagājušo nakti. Negaidīta tikšanās noliktavā – tā sākās ar savstarpējiem pārmetumiem un beidzās tik nelabvēlīgi. Šķiroties viņai izdevās

tikai apmainīties ar skatieniem ar savu mīļoto. Viņa toreiz nezināja, ka viņiem nav lemts atkal satīkties.

Nekad.

Cik dīvaini tas izklausās, bet jūs pat nevarat iedomāties attālumu starp šķirtajiem mīļotājiem. Atrast sevi citā pasaulē nepavisam nav tas pats, kas aizbraukt uz citu valsti.

Vienīgais veids ir atrast portālu atpakaļ un atgriezties. Varbūt mamma var palīdzēt? Viņas sirds sāka sisties straujāk ar kautrīgu cerību uzplūdu, un Irēna iztaisnoja plecus. Ir par agru padoties, viņa neko nezina par savu situāciju. Jums viss ir jānoskaidro un pēc tam jāizdara secinājumi.

Beidzot netālu atskanēja viegli soļi, un meitene nepacietīgi uzlēca.

Tomēr es neaizmirsu par piesardzību. Viņa aizlīda aiz krūma un paslēpās, intensīvi lūkojoties tumsā starp stumbriem. Nedaudz vēlāk izcirtumā iznāca vīrietis pieguļošā apģērbā. Tikai ieskatījusies rūpīgāk, Rena saprata, ka tā ir sieviete. Gari, tumši mati bija savilkti zirgastē viņas galvas aizmugurē. Smalkie vaibsti bija paslēpti biežā ēnā zem galvassegas ar lielu vizieri, kas izvirzīts uz priekšu, kas jau bija pazīstams dupsim. Irēna sastinga, dedzīgi nopētot svešinieku. Tava māte.

Zema, patīkama balss pārtrauca nakts klusumu.

– Nāc ārā, Rena. Es zinu, ka tu esi šeit.

Sieviete pacēla roku un parādīja artefaktu, kas bija identisks Renai.

Meitene uzreiz iznāca no aiz krūma.

– Māte?

– Cik liela tu esi kļuvusi, Rena!

– Māte!

Šis vārds izraisīja negaidītu emociju vētru. Rēna piesteidzās pie svešinieka un saspieda viņu ciešā apskāvienā.

– Jā, meitiņ. Man pagājuši tikai trīs gadi, bet tev piecpadsmit! Es redzu, ka jūs esat diezgan pieaugušais un, spriežot pēc jūsu kleitas, jūs atradāt Ceļa artefaktu dienā, kad jūs pārdeva kādam, kuru nemīlējat?

Rena izbrīnā nolaida rokas un atkāpās no sievietes, kura tomēr viņu neturēja.

– Tikai trīs gadus? Bet kā tas ir iespējams?

"Viņi šeit māca, ka laiks ir relatīvs jēdziens," māte lēnām runāja ar nelielām pauzēm, it kā viņa būtu aizmirsusi par Andoru pieņemto universālo konvenciju un tagad meklē vārdus. "Lai būtu skaidrāks, pāris minūtes šeit ir vairākas stundas mūsu vecajā pasaulē, meitiņ."

Rena sastinga zem viņu pārņemto ziņu smaguma.

– Bet kā es varu atgriezties, māt? Man jādodas atpakaļ!

Arina iesmējās un pamāja ar roku.

– Ir tik dīvaini dzirdēt "mammu" no tik pieaugušas meitenes! Lūk, lieta: šeit ir ierasta prakse saukt vecākus viņu vārdos, tāpēc sauciet mani par Arinu. Tas ir vieglāk. Kas attiecas uz atbildēm uz jautājumiem un runāšanu kopumā, tad noliksim to malā. Tagad jums patiešām ir nepieciešams nomazgāties un pārgērbties. Neatkarīgi no tā, tu drīz būsi mājās!

Ar šiem vārdiem sievietē pagriezās un ātri devās uz ceļa pusi. Rena klusi, gandrīz neelpojusi, pieskatīja viņu. Tikai pēc dažiem soļiem Ārina atklāja, ka meita viņai neseko.

– Kas par lietu, Rena?

"Man jāatgriežas, Arin." Cilvēks, kuru mīlu, paliek manā pasaulē.

Sieviete nepacietīgi grozījās no kājas uz kāju.

– Tas ir neiespējami. Vai vecais Loess par to nebrīdināja?

Vārds "neiespējami" plosīja Renas sirdi. Viņa satvēra rīkli, aizturot izmisuma kriedzienu. Balss nepaklausīja, kad viņa tikko dzirdami čukstēja:

– Par ko tu runā? Es nokļuvu tavā pasaulē nejauši, es pat īsti nevaru saprast, kā.

– Interesanti. "Pārsteigums uz brīdi nomainīja aizkaitinājumu par negaidīti uzradušās meitas spītību, taču Arina joprojām nevēlējās kavēties naksnīgajā mežā. "Lai gan tam visam nav nozīmes, jūs man pastāstīsiet vēlāk."

– Bet ko tas nozīmē – neiespējami... neiespējami? Vai es nevaru atgriezties? Nekad?

Nu, es teicu šo vārdu. Nekad nav ļoti ilgs laiks. Vesela mūžība bez Iana zilajām acīm, garas gadu sērijas un vientulības nepazīstamā pasaulē.

Tā vietā, lai atbildētu, Ārina atgriezās, paņēma meitu aiz rokas un aizvilka viņu līdzī tur, kur ar rūkoņu un rīboņa skaņu steidzās zvērīgi rati, apgaismojot ceļu ar nāvējošu gaismu. Katrs solis Renē nebija viegls. Šķita, ka mežs, ko viņi atstāja, bija vienīgā

saikne ar viņu dzimto pasauli.

"Ak dievi, kāpēc tu esi dusmīgs?" – Rena garīgi lūdzās, automātiski kustinot kājas. Mežs drīz izretināja, un viņi nonāca pie neveikla izskata ratiem, kas bija atstāti ceļa malā. Rena neviļus vilcinājās, pētot šo spēkratu – no vecuma sarūsējušu kabīni, kam bija piestiprināts vaļējs bagāžnieks.

Arins atvēra durvis un pavēlēja:

– Ielec! Nebaidieties, jūs ātri pierodat pie automašīnu trokšņa.

– Cik tālu mums jāiet? – meitene nedroši jautāja. Viņa iekāpa kabīnē un piesardzīgi paskatījās uz lielo riteni, kas slējās priekšā blakus nākamajam sēdeklim, kā arī uz svirām un pogām, kas, kā viņa nojauta, kalpoja šīs lietas vadīšanai.

– Netālu. Mūsu saimniecība atrodas pašā malā.

"Tas ir labi," Irēna nodomāja un sāka dedzīgi lūkoties ceļa malā esošajā mežā, kas šķita kā cieta, viendabīga siena. Beidzot viņai izdevās pamanīt koku ar nolauztu galotni. Bagāžnieks kādreiz bija sadalījies divās daļās un tagad atgādināja dakšīnu. Baltā miza, aptraipīta ar melnām zīmēm, nedaudz kvēloja to staru gaismā, ar kuriem transporta kapsulas apgaismoja viņu ceļu.

Ārins apstaigāja mašīnu un apsēdās viņai blakus, ērti sēdēdama un pār plecu pārmetusi drošības jostu. Sieviete uzlika vienu roku uz stūres, bet ar otru pagrieza atslēgu. Kaut kas rūca zem dibena, un tad murrāja kā izsalcis dzīvnieks. Rena šausmās sarāvās un ar rokām aizsedza ausis. Priekšā uz zāles gulēja divi stari. Rati nodrebēja un attālinājās.

16 nodaļa

Attenboro apkaime, Zangrija

"Tu esi uz kājām trīs dienas, Īan," hercogs Holders aizrādīja savam dēlam. – Jūs to nevarat darīt šādā veidā. Mēs nepārstāsim meklēt, bet jums vajadzētu pagulēt vismaz pāris stundas. Pārguris, jūs pat nevarēsīt atrast meiteni.

Jans gausi pamāja ar galvu, skatoties uz magovizora ekrānu, caur kuru viņš sazinājās ar tēvu. Hercoga seja šķita nogurusi un drūma, zem acīm bija ēnas, un viņa divu dienu rugāji piešķīra vienmēr elegantajam vīrietim gandrīz laupītāju izskatu.

"Tev vienkārši jāatpūšas," sacīja Īans. – Es atpūšos. Redzi, viņi ir apstājušies, puīši gatavo brokastis.

Divas dienas, kopš Rena pazuda, jauneklis bija ārkārtīgi satraukts. Viņš steidzās pa mežiem, nevarēja ne ēst, ne gulēt. Šķita, ka viņi gatavojas atrast Renu un izglābt viņu no nāvējošām briesmām. Bet trešās dienas rītā pat viņa cerība sāka zust, un vietā sāka stāties apātija. Neskatoties uz to, tika nolemts turpināt meklēšanu.

Viņi jau bija pārmeklējuši vairāk nekā divdesmit kvadrātkilometrus apkārtējā meža, sadalījuši savvaļas daļas un ar smalku ķemmi izķemmējuši katru plaisu. Tika aptaujāti zemnieki apkārtējās apdzīvotās vietās. Verdas braucēji nenogurstoši riņķoja pāri necaurejamiem purviem un brikšņiem. Nekur nebija ne miņas no Renas. Arī maģija izrādījās bezjēdzīga

– meklēšanas burvestības neko nedeļa, it kā meitene būtu pazudusi no šīs pasaules.

Vai miris.

Īans atgrūda šīs zināšanas no sevis, taču nevarēja nepamanīt, ka bezcerība arvien vairāk pārņēma meklēšanas grupu. Tā kā burvestība nedarbojas, tas nozīmē, ka Renas vairs nav. Tas ir viss. Jaunais vīrietis norija rūgtu kamolu, savilkdams dūres.

"Neuztraucieties, man viss ir kārtībā," atbildēja hercogs. "Mūsu cilvēki tikko atgriezās no Pont-Arois muižas. Šoreiz viņi tur devās ar karaļvalsts galvenā izmeklētāja kratīšanas atļauju un pārmeklēja katru stūri. Viņi pratināja kalpus, – Holders drūmi pasmaidīja, – viņi pratināja viņus aizrautīgi. Bet rezultāts joprojām ir tāds pats. Grāfs īpašumā neatgriezās un nekādus norādījumus vēl nesūtīja. Viņa lietas ir savāktas, bet vēl nav izsūtītas. Es palūdzu Istiānam, karaļa otrajam dēlam – karaliskās izlūkošanas vadītājam – iejaukties un iekļaut šo nelieti meklējamo sarakstā. Baidos, ka Pont-Aruā aizbēga pats un paņēma līdzī Irēnu.

"Bet kāpēc tad nav iespējams atrast ne viņu, ne Rēnu, izmantojot meklēšanas burvestību?"

"Nezinu. Šī ir tikai versija, bet, piekrīti, mums viss ir jāpārbauda. Galu galā meklēšanas burvestība var būt mulšinoša. Mēs to veiksmīgi paveicām kara laikā ar Džitu," hercogs smīnēja un paskaidroja: "Ja šīs burvestības darbotos bez neveiksmēm, nekādas militāras operācijas nebūtu iespējamās."

Ians pamāja. Manā dvēselē atkal uzliesmoja cerība. Ja tikai es

varētu viņu atrast. Dzīvs.

– Paldies, tēvs, es nezinu, ko es darītu bez tevis. Viņš droši vien jau būtu kritis izmisumā.

"Mēs ar jūsu brāļiem šodien finišēsim Atenboro rietumu nomalē un pievienosimies jums šovakar."

"Un mēs nonākam pie lauksaimniekiem uz dienvidu ceļa." Tiekamies Kaulu meža malā. Es joprojām domāju, ka mums vajadzēja sākt ar to.

Hercogs nopūtās.

"Šis ir grūts mežs, Īan. Es patiesi cerēju, ka mums izdosies izvairīties no viņa apskates. Saimniece Irēna ir vietējā meitene, un viņai vajadzētu būt pazīstamai ar Kaulu meža bēdīgo slavu. Viņa nebūtu tur skrējusi pēc pašas gribas, jo būtu varējusi paslēpties no Pont-Arois jebkurā gravā. Ir neloģiski slēpties no briesmām tur, kur sagaida vēl lielākas briesmas.

Pienāca Īana kārtā nopūsties un domīgi berzēt deniņu, kas sāpēja no noguruma.

Jā, nav loģikas, bet neaizmirstiet, ka Rena bija blakus ar bailēm no grāfa. Pēc Marceau laulāto un tempļa kalpu nopratināšanas jauneklīs izveidoja pilnīgu priekšstatu par to, kas sagaidīs Rēnu laulībā ar vienroku nelieti. Viņš zināja, ka viņa meitene ir drosmīga un izlēmīga, taču grāfa nežēlība viegli salauzīs viņa maigo mīļoto. Slepus no tēva viņš kopā ar jātņieku grupu jau pirmajā dienā aplidoja Kaulu mežu, uzmanīgi ielūkojoties spraugās starp vainagiem. Par laimi rudens un lapu krišana skārusi šo teritoriju agrāk nekā apkārtējos mežus. Taču

nekādas pazīmes par Renas vai Ponta-Aruā atrašanos nevarēja atrast, tāpēc nācās piekrist tēva piedāvātajam plānam.

Meklējumi notika no visdrošākajiem apgabaliem, kur Rena varēja paslēpties, uz vismazāko, un beidzot atgriezās Kaulu mežā. Jans zināja, ka viņu pilsētas iedzīvotāji izvairās no šīs draudīgās vietas, jo mežs auga senā apbedījuma vietā. Bet hercoga vārdi, ka vieta bija nopietnu briesmu pilna, jaunekli ieinteresēja. Viņš neko tādu no gaisa nemanīja: veci gadsimtiem veci koki, viss bija klāts ar zaļām sūnām, kas ainavai piešķīra drūmu piegāršu. Vienīgā ēka, ko viņiem izdevās atklāt, bija senās nožēlojamās būdas drupas malā, kas pilnībā aizauga ar sūnām un blīviem krūmiem.

Atvadījies no tēva, Īans pievienojās draugiem. Jaunajam dūzim rokās tika iespiesta bļoda ar piedegušu putru. Viņš ar karoti paņēma negaršojošo dzērienu un nolika bļodu. Man nelikās ēst.

Rītausma krāsoja debesis rozā. Ians atspiedās pret koka stumbru un noguris aizvēra plakstiņus, iegrimdams štata robežlīnijā starp aizmirstību un realitāti. Viņš pēkšņi atradās Renas dārzā. It kā īstenībā es redzēju sulīgi ziedošas puķu dobes un starp tām šauras ar smiltīm nokaisītas celiņas. Rena iznāca aiz mežonīgi aizauguša krūma. Viņas apbrīnojamās tirkīza acis iemirdzējās priekā, ieraugot savu mīloto. Meitene piesteidzās pie viņa, jaunais dūzis izstiepa rokas, lai apskautu savu mīloto. Bet Rena pēkšņi pazuda, pazuda gaisā kā mirāža, un Īans pamodās ar sašutumu.

Mana galva bija smaga, deniņi dauzījās, katrs muskulis kļiedza pēc pārtraukuma. Bet, pats galvenais, mana sirds plīsa no sāpēm. Rēna tagad ir kaut kur...

Prātīgi novērtējis viņa stāvokli, Īans garīgi piekrita tēvam. Vajag būt formā vakaram, kad jāmeklē katrs Kaulu meža stūrītis. Cenšoties nedomāt, ka šī ir viņu pēdējā cerība, jauneklis piecēlās un atvēra portālu uz īpašumu.

"Izskatās, ka man vajag pāris stundas gulēt." Frenk, tu paliec vadītājs, es tevi atvieglošu ap pusdienlaiku.

17 nodaļa

Saule joprojām atradās augstu virs apvāršņa, bet Kaulu mežu piepildīja zaļgana krēsla. Klusums, kas valdīja starp gadsimtiem veciem kokiem, lika apjukumā paskatīties apkārt – kur palika putnu zvani, cikāžu sprakšķēšana, vēja skaņas retinātajos vainagos? Šķiet, ka šo vietu ieskauj "klusuma siena". Bet burvestības aušana nebija redzama maģiskajai redzei. Mežs ir kā mežs, tikai dīvaini.

Jaunie dūži no Jana meklēšanas partijas izstiepās rindā, saucot viens otru un iedrošinot viens otru ar neķītriem jokiem. Hercogs Holders neapmierināti sarauca pieri. Ja viņam būtu pa spēkam, viņš šeit būtu ieradies ar pieredzējušu karotāju pulku, nevis ar šiem jauniešiem, kuri pat tik draudīgā mežā uzvedas tā, it kā būtu piknikā. Piedzimušā karotāja instinkts, kas ne reizi vien bija izglābis hercogu no nepatikšanām, kļiedza par briesmām. Vīrietis strauji atvilka jauniešus, un viņi acumirkļi apklusā.

Jans sarunās nepiedalījās un klusēdams gāja uz priekšu. Jaunā vīrieša seja bija neparasti drūma un koncentrēta, kas nevilus satrauca viņa tēvu. Tieši tagad, ejot pa mīksto meža grīdu, hercogs saprata, cik ļoti viņa dēls ir mainījies šo dažu dienu laikā. Kur ir tas bezrūpīgais jauneklis, kurš tikai pirms dažām dienām paziņoja par vēlmi precēties?

Hercoga vecākie dēli un grupa nāca no meža otras puses, no raganas Loes nodegušās būdas. Abas meklēšanas grupas

sazinājās, izmantojot maģiskas vīzijas, taču, ieejot dziļāk mežā, saikne pazuda. Bija jādzen ziņneši šurpu turpu pa verdām, un ik pa laikam virs koku galotnēm bija dzirdama ādainu spārnu šalkoņa, un jātnieks ziņoja, ka Kentrijas marķīzs un Ace dei'Gards pagājuši vēl divus kilometrus. taču neatrada bēgļa pēdas.

Arī hercoga meklēšanas grupa bija gaidāma tukša, līdz kāds no Īana draugiem atklāja balta zīda gabalu, kas bija iestrēdzis uz ērkšķaina savvaļas terlicijas krūma. Šī jau izskatījās pēc pēdām. Protams, tas, ka šis lūžnis ir no Irēnas kāzu kleitas, ir apšaubīts. Ikviens varēja iet cauri šeit. Mežā, lai cik dīvaini tas nebūtu, bija nolietotas takas.

Taču tālāk mitrajās sūnās tika atrasta neliela zābaka pēda. Pirksts bija iespiests vairāk nekā papēdis – būtu dabiski pieņemt, ka te skraida puika vai pusaudzis. Bet Jans uzstāja, ka Rena atstāja šo zīmi. Viņš redzēja viņas zābaku nospiedumus uz mitrās augsnes dārzā; pēdas izmērs un forma precīzi sakrita. Tajā pašā laikā bija sāpīgi skatīties uz jauno vīrieti.

Neviens nestrīdējās. Tā kā šī it kā bija Irēnas taka, tika nolemts pie tās pieturēties. Grupa sadalījās. Jaunajiem dzīvniekiem ļāva kļīst apkārt. Un hercogs un Īans pakāpās uz priekšu. Jaunais dūzis dedzīgi ielūkojās sūnām klātajā meža stāvā. Zemienē izdevās atrast vēl vienu salīdzinoši svaigu apdruku – šoreiz pēc izmēra spriežot, elegantu apavu atstājusī vīrieša.

Tēvs un dēls apmainījās tumšiem skatieniem.

"Pont-Aruā gāja Rēnas pēdās," Ians nomurmināja, sažņaudzot

dūres no naida.

"No otras puses, meitene veiksmīgi aizbēga, jo nelietim bija jārapņjas tādā savvaļā," hercogs drūmi paskatījās apkārt gandrīz bez pamežu meža, kas viņus apņēma ar sienu.

– Viņa aizbēga. Bet kur viņa pazuda? Varbūt meža ragana viņu aizvilka? "Ians pats neticēja viņa vārdiem. Viņa krakšķīgie smieklī atbalsojās no koku stumbriem ar nepatīkamu blāvu atbalsi, taču jauneklis tam nepievērsa uzmanību, gāja uz priekšu, meklēdams pēdas.

Hercogs sastinga pēc šiem vārdiem, bet drīz vien panāca savu dēlu.

–Kāda ragana, Īan? Apmēram pirms septiņdesmit gadiem Erenejas purvu zemnieki viņas būdā nodedzināja veco Loesu un līdz ar to pusi vietējo mežu. Idioti! Kopš tā laika kaulu mežs ir bijis neapdzīvots.

"Varbūt viņa šeit apmetās ne tik sen?" Kad es biju zēns, es bieži gāju šeit ar draugiem. Viņi gribēja izrakt vecos kaulus.

Dusmas uzplaiksnīja hercoga acīs.

– Tu esi traks, jaunais idiot!

Jans vāji pasmaidīja par bērniības atmiņām.

"Tev taisnība, tēvs, nav cita veida, kā to pateikt." Mēs pat naktī skrējām šeit, lai pārbaudītu savu drosmi.

Hercogs zvērēja. Labprāt savam bērnam šobrīd iedotu smagu plīķi pa galvu. Tie gadi, kad viņš pats, būdams zēns, kopā ar draugiem ieskrēja šajā mežā, izmisumā un drosmē sacenšoties, ir sen pagājuši un gandrīz izdzēsti no viņa atmiņas.

"Bet es redzēju veco sievieti dienas laikā," piebilda Jans. – Man bija kādi desmit. Sākumā likās, ka koks velk zarus pret mani, bet, nolēmusi paskatīties ar maģisku redzējumu, ieraudzīju neglītu vecu sievieti. Viņš vienkārši nobijās līdz stostīšanās brīdim un aizbēga. Es šeit nenācu ilgu laiku.

– Slikti, ka tu man toreiz neatzinies, dēls.

"Man bija kauns stāstīt, it īpaši jums." Tu esi kara varonis, mani brāļi ir slaveni ar savu drosmi un spēku, bet es biju glēvulis... – jauneklis neizpratnē berzēja pieri. – Oho, es pavisam aizmirsu par to incidentu. Nupat es paskatījos uz šiem kokiem, – viņš norādīja uz sūnām klātajiem, pinkainajiem stumbriem ar kruzainiem zariem, – un es atcerējos.

– Hmm, nevaino sevi, tu biji bērns. Jums ir paveicies, ka pašsaglabāšanās pārvarēja stulbu bērnišķīgo bravūru, pretējā gadījumā es būtu zaudējis savu dēlu. "Hercogs uzlika roku uz jaunā vīrieša stiprā pleca kā atbalsta zīmi. "Kas attiecas uz raganu, es neko tādu neesmu dzirdējis." Ja šeit būtu ļaunie gari, baumas noteikti izplatītos. Cilvēki šeit pazūd, bet ne pārāk bieži. Ne biežāk kā parastā mežā. Varas iestādes cenšas nesasaistīt šīs epizodes ar Kaulu mežu. Tāpēc es atliku meklēšanu: gubernators lūdza nesteigties, pretējā gadījumā vietējie sacelsies un atkal visu šeit sadedzinās. Iepriekšējā reizē uguns gandrīz sasniedza mūsu īpašumu. Tolaik biju bērns, bet atceros, ka mans tēvs gandrīz nomira, mēģinot dzēst ugunsgrēku.

Šie argumenti Ianam nepadarīja vieglāku. Ne zemnieki, ne varas iestādes viņu neinteresēja. Viņam jāatrod Rena.

Vai vismaz viņas paliekas.

Un viņš turpināja un turpināja.

Vieta bija augsta, pilnībā klāta ar kuģu priedēm. Ik pa brīdim nācās kāpt pāri nokritušiem gadsimtiem veciem stumbriem. Sūnas, kas šeit burtiski klāja visu, šķita kā samta zaļš paklājs, uz kura neviens cilvēks nekad nebija uzkāpis. Bet Ians zināja, ka tas tā nav.

Uz priekšu nokritis koks, izrāvis no zemes saknes, izskatījās pēc pasaku briesmoņa spīlotas ķepas. Uz vienas no šīm saknēm, ko izbalināja vēji un slikti laikapstākļi, sēdēja liela melna seja – pirmā dzīvā būtne, ko viņš bija sastapis šajā nolādētajā mežā.

Putns nekaunīgi skatījās uz ļaudīm, bet, tiklīdz tie tuvojās, kapsētu un tuksnešu tīrītājs un apmeklētājs pretīgi un neapmierināti ķērca un pacēlās gaisā, atbrīvojot no ķepām kādu iegarenu priekšmetu. Grejs smagi plivināja spārnus un aizlidoja; tomēr ne pārāk tālu viņš iekārtojās tuvējā koka zaros un bažīgi vēroja citplanētiešu rīcību.

Ians un viņa tēvs šausmās skatījās uz nograuzto apakšstilba kaulu, kas nokrita zemē.

18 nodaļa

Tiklīdz Īans ieraudzīja šausmīgo atklājumu, ko draudīgais slazds viņiem bija izmetis, viņa acu priekšā sāka griezties mežs, zari un kritušie stumbri. Baidīdamies nokrist, jauneklis taustīja roku un atspiedās uz tuvākā koka stumbra.

Viss ir beidzies, bet vajag noturēties kaut vai tikai tēva dēļ, kurš dēlam vienmēr ieaudzināja, ka vīrieša dzīvē svarīgākais ir viņa pienākums. Tagad pienākums ir savākt to, kas paliek no mīlotā, un apglabāt to zemē.

"Jūs to nesaglabājat... Tātad jums tas būs jāapglabā." Skarba, nežēlīga doma.

Pie atraduma pulcējās meklēšanas grupa. Jaunieši ieturēja sēru klusumu, jūtot līdzī savam draugam.

Apzinoties stāvokli, kādā tagad atrodas viņa dēls, hercogs deva viņam laiku tikt galā ar sevi, un viņš notupās kaula priekšā. Miesas paliekas vīrietim, kurš savulaik piedzīvoja visas kara šausmas, maz netraucēja. Izvilcis mērlenti, viņš izmērīja objekta garumu, aplēsa platumu un kaut ko meklēja burvju vizirā. Kad hercogs pabeidza un piecēlās, visi pamanīja, ka viņa garastāvoklis ir krasi mainījies. Skatiens paspilgtināja.

– Izdzēst gaismu, Ian. Šī ir daļa no vīrieša kājas. "Viņš pieskārs jauneklim uz pleca. Viņš nodrebēja, it kā būtu pamodies. – Vai tu dzirdi?

Drudžaini mirdzošas acis skatījās Holderā. Bija jūtams, ka

jauneklis kaislīgi gribēja ticēt, bet baidījās.

– Paskaties pats! Šis kauls ir garš un spēcīgs, ir viegli iedomāties, ka tas piederējis gara auguma vīrietim. Pat gara auguma sievietēm ir plānāki, graciozāki un īsāki kauli nekā pretējā dzimuma pārstāvēm. Un Irēnas kundze ir maza auguma un trauslas miesasbūves.

Īana sejā pamazām atgriezās krāsa. Hercogs kaut ko uzrakstīja Magovizorā.

– Labi, ka saikne ar pilsētu nav zudusi. Es iedevu šīs vietas koordinātes gubernatora cilvēkiem. Viņi atradīs un apglabās mirstīgās atliekas. Un mēs turpinām meklēt meiteni. Mēs pārbaudām katru krūmu.

Jans, kurš jau bija pilnībā atguvies no šoka, norādīja uz pelēko. Viņš joprojām sēdēja uz zara un, nolaidis galvu, ar ļaunu ziņkāri vēroja cilvēkus.

"Varbūt šis putns atnesa kaulu no tāienes?"

"Tas ļoti labi var būt," hercogs piekrita. "Ļaujiet gubernatoram tikt galā ar liķi."

Meklēšana turpinājās. Un drīz vien komanda saskārās ar vēl vienu briesmīgu atklājumu. Šoreiz tas bija rādiuss bez rokas. Šeit pat Īans ne mirkli nešaubījās, ka Pont-Arois amputētā ekstremitāte ir atrasta.

– Kas notika? – jauneklis bija neizpratnē. Viņš gribēja, lai grāfs nomirst, gribēja viņu nogalināt līdzvērtīgā duelī. Bet jūs nenovēlētu šādas beigas savam dedzīgajam ienaidniekam. – Grāfs vajāja Rēnu, bet nomira...

"Tas vienkārši nav skaidrs, kā tas notika," viņa draugs atbildēja un piesardzīgi paskatījās apkārt. – Mežs šķiet pilnīgi neapdzīvots! Nav redzamas plēsēju pēdas.

– Paskaties uzmanīgi, Frenk. Varbūt Borgs apmetās kādā no caurumiem zem saknēm, ierosināja hercoga dēls. "Es domāju, ka grāfs būtu varējis tikt galā ar jebkuru citu plēsēju, bet borgi ir bīstami, jo uzbrūk pēkšņi."

– Uzmanieties no Borga, puīši! – Frenks kļiedza pārējiem.

Bet hercogs pamāja ar galvu. Jo dziļāk viņi nokļuva šajā mežā, jo mazāk viņam patika tas, ko viņš redzēja. Pieredzējušais karotājs ar ādu sajuta saspringto gaidu gaisotni, kas ap viņiem sabiezēja.

Ko šis mežs gaida?

Tērauda krāsas acis uzmanīgi raudzījās uz sūnainajiem pauguriem un pinkainajiem priežu stumbriem, kas izskatījās pēc nabaga vecenēm. Un pēkšņi hercogs skaidri saprata, ka mežs viņus vēro kā dzīvu radību. Naidīgs radījums. Katrs solis šeit var būt jūsu pēdējais.

– Tēvs, aiz muguras!

Taču Īana brīdinājums bija par vēlu sekundi. Grumbainie, taustekļiem līdzīgi zari jau sniedzās vīrieša virzienā.

Lībi priežu zari satvēra viņa ķermeni un, lūstot, vilka augšā. Hercoga rokas un pleci bija saspiesti spēcīgajā netikumā, lai jūs nevarētu aizbēgt vai pakustināt roku. Aizrīšanās un samaņas zaudēšana no nepanesamām sāpēm un spiediena, kas lika viņa kauliem plaisāt, Holders ievaidējās:

– Bēdziet, Īan!

Meža klusumu pārtrauca izbrīnīti, šausmu pilni komandas dalībnieku kļiedzieni; kāds, zaudējis prātu no šausmām, patiesībā aizbēga. Bet Īans, redzēdams, ka viņa tēvu sagūstījis un pacēlis atdzīvināts koks, uzlēca un pakārās vienā no zariem. Viņš piecēlās un apsēdās pie viņa, jaunā vīrieša rokās pazibēja ass duncis. Viņš iegrūda asmeni kokā. Koks, it kā dzīvs, mēģināja nokratīt lokano jaunekli, taču viņš aizķēra kājas stumbra nelīdzenumā un turpināja sist no visa spēka, griežot cauri zariem, kas turēja viņa tēvu. No dziļajām brūcēm, kas tika nodarītas draudīgajai priedei, izplūda biezs tumšs šķidrums – vai nu sveķi, vai asinis. Drīz viens no zariem, kas bija sagūstījis hercogu, nokrita zemē, raustoties.

Koka “rokas”, kas saspieda Holderu, atlaida tvērienu, kas vīrietim deva iespēju ievilkēt gaisu krūtīs un nedaudz atjēgties. Tiklīdz viņš atguva spēju elpot, viņš izvilka savu īso zobenu. No upura Holders acumirkļī kļuva par bendes, kas tiek galā ar zariem, kas viņu sapinuši. Biezas sveķu lāses lidoja uz visām pusēm.

Drīz vien daži zari izlocījās uz sūnainās grīdas, un atlikušie celmi asiņoja sulu un pārstāja kustēties. Hercogs smagi nolēca zemē, turēdams laužto roku.

– Jan, ej prom no turienes!

Ians paklausīja, veikli nolēcot, bet tikai tāpēc, ka no zara, pie kura viņš turējās, bija palicis tikai nožēlojams celms. Jaunais vīrietis šķita satriekts. Viņš iedūra un iedūra dunci nolādētajā

priedē, it kā gribētu izcirst resno stumbru. Šķeldas un mizas lauskas lidoja uz visām pusēm.

Pārvarējis sāpes sasītušajās ribās un rokā, hercogs neizpratnē vēroja, kā, notrulinājis dunci, dēls to met malā un izvilka zobenu. Tiklīdz maģiskā ieroča liesmojošais asmens pieskārs mizai, priede sāka trīcēt un dungot. Apmulsušais pulks tika apliets ar adatām.

Un tad pēkšņi koks pazuda, pat neatstādams caurumu no saknēm. Viņa vietā stāvēja jauka meitene ar milzīgām tirkīzzilām acīm.

Rena.

19 nodaļa

Tievā figūra šūpojās. Pelēkās kleitas piedurkne bija tumša no asinīm.

– Rēna?

Blakus sev ar nepārvaramām šausmām Īans piegāja meitenei pretī. Viņam šķita, ka viņš redz sliktu sapni. Asmens iestrēga kokā, jauneklis to labi atcerējās, bet kaut kā viņa mīlotā nokļuva koka vietā, un tagad viņa ir ievainota. Tagad nav svarīgi, kā tas notika. Rena ir jāglābj!

Uzreiz divi draugi cieši satvēra viņa plecus, nelaižot vaļā. Jaunais dūzis sāka steigties, bet tad atskanēja tēva balss:

– Beidz, Īan! Tu pienāc tuvu un esi miris! Vai jūs neredzat, ka tas ir lamatas? Es vienkārši nesaprotu, kāda veida maģija radīja ilūziju.

Pārvarējis sāpes, hercogs ar aizdomām raudzījās uz skaisto vīziju, kas radās slepkavas koka vietā.

"Bet viņa asiņo, tēvs!" – Jans izmisumā iesaucās, un draugi viņu tik tikko savaldīja.

– Skaties ar maģisku redzējumu, draugs! – Frenks lūdzās.

Šī prasība uzreiz nerasniedza prātu, izmisuma aptumšoto. Jangs pārtrauca cīnīties un mēģināja noskaņoties uz maģisku redzi, kā viņa draugs jautāja. Tas prasīja diezgan lielu koncentrēšanos, bet kā to panākt, kad mīļotais gandrīz mirst no brūces? No paša rokas gūtas brūces.

– Jā! – meitene pēkšņi iesaucās. Viņas balss bija smalka un muzikāla. Apburoši. Bet viņš lika jauneklim atgrūties. Balss un veids atšķīrās no viņa mīļotās. Šajā ziņā viņu nevarēja maldināt.

"Jāāāāā, lūdzu, palīdziet..." meitene vārgi ievaidējās un pastiepa savas asiņainās rokas ar melniem nagiem no augsnes.

Īans atkāpās.

Tā nebija Rena. Tagad jaunais dūzis to redzēja skaidri, pat nevajadzēja ķerties pie maģiskā redzējuma. Sejas vaibsti ir raupjāki, it kā ilūzija radīta no tālienes redzamā oriģināla.

– Kas tu esi? "Īana lūpas tik tikko kustējās, viņa balss bija klusa. Taču radās jautājums un mainīja visu.

Vējš plosīja priēžu vainagus, un izcirtumā sapulcējušos burvjus apbēra smeldzīgs priēžu skuju lietus. Apkārtne acumirkļi kļuva tumša – debesis slēpa zemi, nodriskāti mākoņi. Koki sāka dungot un sprakšķēt, it kā grasītos sabrukt uz Kaulu meža pārkāpējiem.

Mirgoja asmeņi, dzirkstīja dažādi elementārie vairogi.

Būtne, kas pārstāvēja Rēnu, vairs nesvārstījās, domājams, no vājuma un asins zuduma, un nesauca Īanu. Lēnprātība un sāpes it kā izgaisa no sejas, atklājot patiesu sajūtu – asinskāru naidu pret tiem, kas traucēja meža mieru. Skaisti vaibsti izkropļoti līdz nepazīšanai.

– Cilvēki, jūs jau esat miruši! – Un, nobolot acis tā, ka bija redzami tikai baltumi, meža ragana sāka lēnām, dziedošā balsī lasīt: – Meloris virra em...

Viņa kreisā roka turēja burvju vairogu, tāpēc hercogs aiz

ieraduma meta zobenu viņam pa labi, taču lauztais plecs un apakšdelms strauji pietūka, un viņa pirksti ar grūtībām varēja noturēt smago asmeni. Un laiks beidzās. Holders neticēja, ka jauniešiem, kuri vēl nebija redzējuši asinis, pietiks drosmes tikt galā ar raganu. Bet burvestība ir jāpārtrauc, pretējā gadījumā viņi patiešām nonāks nepatikšanās šī nolādētā meža vidū.

Šķita, ka koki, atšķirībā no jebkuras citas valodas, reaģēja uz divainajiem raganas burvestības vārdiem, šūpojoties un dungojot. Vējš pastiprinājās līdz viesuļvētras spēkam.

"Torro sene virro" ...

"Nogalini raganu," hercogs dusmās kļiedza par savu bezspēcību, "pretējā gadījumā mēs būsim galā!"

Jaunie dūži patiešām pirmo reizi dzīvē saskārās ar reālām briesmām, taču viņiem netrūka drosmes. Neviens panikā neskrēja, neviens nesarāvās. Plecu pie pleca, stiprinot viens otra vairogus, viņi ierindojās rindā un apsedza Ianu.

Jaunā vīrieša acīs atspoguļojās meža raganas naidis, kas bija pieņēmusi viņa mīlotās veidolu. Tagad viņš skaidri redzēja, ka tas nav cilvēks, kas atrodas viņu priekšā. Bet tagad viņu maz interesēja, vai tas bija gars vai dzīva būtne.

Liesmojošais asmens viegli nogrieza vienu no rokām. Ragana pārtrauca burvestību un auroja. Resns zars nokrita zemē, un no brūces izplūda biezas, darvai līdzīgas asinis. Ragana saspiedās, aizsedzdam savu brūci. Apkārt esošie koki pārstāja trokšņot, vējš pierima. Šķita, ka mežs gaidās sasalis.

Bet Jaņš negrasījās gaidīt, kad viņu ienaidnieks nāks pie prāta.

– Kur ir Rēna? Kur tu ej, nolādētā ragana?

Radījums pārstāja gaudot, kļuva kluss un pēkšņi iztaisnojās. Visi gaidīja kādu viltību, taču, ieraugot jaunās meitenes vietā saburzīto seju un garus sirmus matus, nespēja atturēt izbrīnītos izsauzienus.

– Loes! – hercogs iesaucās, atpazīdams kādu vecu sievieti, kuru reiz bērniībā bija redzējis. – Viņi sadedzināja tevi kopā ar būdu!

Raganas bezzobainā mute izstiepās šausmīgā smīnā. Brūce vairs neasiņoja, turklāt nogrieztās rokas vietā mūsu acu priekšā no miesas izauga tievs zars.

"Ragana ir uguns māte, citplanētietis," čīkstēja ķidīga balss. – Uguns ir mans bērns!

Tūlīt koki ap izcirtumu uzliesmoja kā lāpas no pašām saknēm līdz galotnēm.

Īans tikai pasmaidīja. Šāda demonstrācija varētu nobiedēt vietējos zemniekus, bet ne burvjus, pat ja viņi būtu nepietiekami apmācīti. Viņu vidū bija arī ūdens stihijas, taču viņu palīdzība pat nebija vajadzīga. Hercogs, daudzpusīgs burvis, ātri apdzēsa liesmas.

Vecā sieviete neapmierināti nošņāca. Un Jaņš, lai piesaistītu viņas uzmanību, nogrieza manāmi izaugušu dzinumumu.

–Kur ir meitene kāzu kleitā? Mēs meklējam tikai viņu. Ja tu viņu atdosi dzīvu un neskartu, mēs aiziesim no šejienes ar mieru un liksim tevi mierā. Bet, ja jūs viņu nogalinājat, uzmanieties!

Tumšas acis, kas pildītas ar nepasaulīgu tumsu, skatījās uz

jauno dūzi.

"Tu esi bezspēcīgs man kaut ko nodarīt, zēn." Iespējams, ka cilvēki ir nogalinājuši manu ķermeni, bet es esmu stipra ragana – mans gars ir visā šajā mežā. Meitene mani pamodināja no ziemas miega, ielejot kokā burvju. Par to es viņu nenogalināju. Viņai līdzī bija Ceļa artefakts, un es ļāvu viņai doties uz citu pasauli. Aizmirsti viņu, jaunais karavīrs. Jūs nekad nesatiksiet Andorā.

20 nodaļa

Ians paskatījās uz rāpojošo, pinkaino ragana. Viņš nepamanīja viņas neglītumu un ļaunuma triumfu, cenšoties atšķetināt tikko teiktā nozīmi. Kā ir “atļauts doties uz citu pasauli”?

– Ko, Thar tevi, ragana, tas nozīmē? – hercogs dusmīgi iesaucās. Viens no Īana draugiem, dziednieks students, tieši tajā brīdī uzlika šinu savai lauztajai rokai, un vīrietis priecājās, ka viņam ir iespēja izmest sāpes un aizkaitinājumu. – Vai tu nogalināji meiteni?

"Jūs, mazie, tādas lietas nezināt?" – vecā sieviete iesmējās ar aizsmakušiem, ķērcošiem smiekliem. Pelēkais, kurš joprojām tos vēroja no tuvējā koka, atbildēja viņai tādā pašā tonī.

Smiekli pēkšņi apstājās, kad Jaņa zobena asmens, kas liesmoja ugunī, tuvojās raganas kaklam.

"Tātad, jūs esat tā pati ragana vārdā Loesa, kuru uzskatīja par mirušu vairāk nekā septiņdesmit gadus," Īana balss skanēja mierīgi, gandrīz atrautīgi, lai gan viņa dvēselē virmoja dusmas un izmisums. "Jums ir taisnība, mēs esam cilvēki, tāpēc paskaidrojiet savus pēdējos vārdus." Kas ir Ceļa artefakts un uz kādu pasauli devās meitene, kuru meklējam?

Raganas sejā parādījās ļauna grimase.

"Es esmu sargājīs portālu daudzus gadus un es netaisos jums atklāt Visuma noslēpumus, jaunais burvis."

Bet Ians varēja arī pasmieties. Viņš saprata, ka ar laipnību vai draudiem sasniegs maz, taču vajadzēja iegūt vismaz kādu informāciju.

– Kopš kura laika meža ragana atklāja tos pasaules uzbūves noslēpumus, par kuriem akadēmijās nezina? Tu par mums velti smeji, vecmāmiņ. Nedomājiet, ka tie ir ciema vienkāršie cilvēki, kuri baidīsies no draudīgām frāzēm. Runājiet skaidri, pretējā gadījumā daudzi no mums jau ir zaudējuši pacietību.

– Skaties, nezaudē savu dzīvību! Tu nevari mani nogalināt, zēn! Tas, ko redzat sev priekšā, ir tikai fantoms. Mana balss skan šī meža lapu šalkoņā, manas acis raugās no katras priedes skujuas...

– Ja mēs nodedzināsim tavu mežu? – sarunā iejaucās hercogs, kura roka jau bija cieši piesieta pie ķermeņa. – Pilnīgi. Lai no jūsu priedēm un ozoliem nepaliek pat celmi. Viens pelni. Kā jums patīk šis plāns, ragana Loes?

Vecā sieviete ievilka galvu plecos un nelietīgi ķiķināja, pazūdot tukšā gaisā.

– Pamēģini šo, hercog, ja vēlies sevi iznīcināt. Un tu, puika, skaties, varbūt tev paveiksies, kā tam, kurš aizgāja citā pasaulē... Ha-ha-ha-ha...

Jaņš sagrieza asmeni nestabilajā siluetā, taču neko ļaunu nenodarīja. Kādu laiku tālumā atskanēja spalgi mirušās raganas smiekli.

Īana pleci, kurš tikai pirms minūtes bija gatavs sadedzināt nolādēto Kaulu mežu, nogrima. Viņu pārņēma apātijas vilnis.

Ragana – dzīvā vai spoks – viņu maz interesēja. Jūs vienmēr varat viņu nogalināt, nodedzināt mežu, neatkarīgi no tā, ar ko viņa draud. Bet viņš nedomāja to darīt. Kaut kur šeit, ja Loes nemeloja, ir portāls, kuru Rena mēdza doties uz citu pasauli.

Ienāca.

Izklausījās tā, it kā viņa mīļākā vēlētos pamest Andoru pati. Bet tā nav taisnība! Piezīme, ko Rena viņam atsūtīja neveiksmīgajā kāzu dienā, liecināja, ka viņa nekad par kaut ko tādu nebija domājusi.

– Kas ir šis Ceļa artefakts? – Frenks pārtrauca klusumu.

Šķita, ka hercogs pamodās no savām domām.

– Kļūst tumšs. Es domāju, ka mums vajadzētu atgriezties un klusi visu apspriest.

Zaļgana bulta izlidoja no viņa rokas un trāpīja slazdam, kurš tos vēroja no koka. Lielais putns neizpratnē ķērca un, izpletījis spārnus, smagi nokrita zemē. Tiklīdz labība pieskārās zemei, tā krita pelnos.

"Tas ir tāpēc, lai jūs nesekotu mums, vecais Loes," Holders sacīja un paskatījās uz augšu. Vīrs nekustīgajām priekšu galotnēm parādījās jātnieki uz verdām.

– Kas te notika, tēvs? – kļiedza hercoga vecākais dēls.

* * *

Vēlu vakarā atgriezies īpašumā, Īans nekavējoties devās uz savu istabu. Viņam šķita svarīgi atbrīvoties no obsesīvās sveķu un sabrukšanas smakas – tā bija sen mirušas raganas asiņu smarža, un sadzīves piekariņi ar to nevarēja tikt galā. Jaunietis iegāja dušā

un pārģērbās, bet pēc tam apsēdās krēslā pie liesmojošā kamīna, izvilka dunci, pārbaudīja, vai nav bojātas asināšanas burvestības, un pēc tam ar mīkstu zamšādas gabalu noslaucīja aso asmeni.

Pie durvīm pieklauvēja, un jaunā kunga istabā ar paplāti izeidzās kalpone. Ne bez grūtībām Jans jauno kalponi atpazīna kā meiteni, kura tajā liktenīgajā rītā bija atnesusi zīmīti no savas saimnieces. Rēnas pēdējā piezīme.

"Zvaigžņota nakts, mans dūzis," meitene žigli pļāpāja. Šķiet, ka viņa ir pilnībā iejutusies savā jaunajā vietā. "Tavs tēvs atsūtīja vakariņas un tad lūdza jūs ierasties viņa birojā."

Bet Ianu neinteresēja ēdiens.

–Kā tevi sauc, mīļā?

"Lea, mans kungs," kalpone palocījās.

– Jūs bijāt kalps mistera Marso mājā.

"Tā ir taisnība, mans kungs," kalpone nekavējās atbildēt, ar apjukumu un bažām uzlūkodama hercoga dēlu.

Ians saprata, ka tonis ir jāsamazina, pretējā gadījumā viņš riskēja paklupt bailēs un atturībā. Viņš nedaudz mainīja savu pozu, atspiedās uz krēsla un mazināja zinātkāro mirdzumu acīs.

"Vai tevi labi apkalpo mūsu mājā, Lea?" Vai ir kādas pretenzijas?

Istabene skaļi nopūtās un priecīgi piespieda rokas pie krūtīm.

"Mans kungs, es nekad nebiju sapņojis par šādu pakalpojumu!" It kā es būtu iekļuvis citā pasaulē. Nav ķibeles, nav lamāšanās, pat Drogana kungs, cik svarīga persona, un viņš nepateiks nevienu sliktu vārdu!

– Uz citu pasauli? – Jans atbildēja, domādams par savējo, bet ātri pieķēra: – Lea. Es ceru, Irēnas kundzes dēļ, ka jūs atbildēsīt ar visu patiesību. Kad jūs kalpojāt Marso mājā, vai dzirdējāt no saviem kungiem par Ceļa artefaktu?

Lea enerģiski pakratīja galvu. Tomēr Īans uzdeva jautājumu nejauši, īpaši nerēķinoties ar kalpa zināšanām. Tādas lietas netiek rādītas vai uzticētas kalpiem.

– Labi. Es saprotu, ka jūs bijāt viena ar Irēnas kundzi no rīta, kad viņai bija jādodas uz Tejas templi.

"Jā," Lea apstiprināja un nolaida galvu. "Es biju kopā ar savu nabaga saimnieci visu rītu, līdz aizbraucu." Palīdzēja viņai uzvilkt mātes kāzu kleitu.

Janu aizvainoja vārdi par nabaga saimnieci, taču viņš saprata, kāpēc Lea uzskatīja bijušo saimnieci par mirušu. Tā domā lielākā daļa pilsētas iedzīvotāju, kas piedalījās meklēšanas sākuma dienās.

"Tātad viņa bija ģērbusies mātes kleitā?"

– Tātad. Leirs ienesa jaunās dāmas istabā lādi ar pirmās sievas kāzu kleitu un mūs ieslēdza, lai es varētu palīdzēt mūsu nabaga meitenei apģērbties.

– Un viņa pirmā sieva, Irēnas māte, jau sen nomira?

Lea pieklusināja balsi un nolieca galvu uz priekšu, viņas acis noslēpumaini dzirkstīja:

"Viņa aizbēga no tā vecā īgņa, mans kungs!" Neviens viņu vairs nav redzējis Atenboro!

– Vai tiešām? – Jans pacēla uzacis, tomēr viņu šī informācija

īpaši neinteresēja. – Tātad leirs atnesa lādi ar kāzu kleitu? Vai tā bija tikai līgavas kleita?

"Bija arī kurpes, bet dāma tās neuzvilka." Viņa pagrūda mani zem gultas un uzvilka zābakus.

Īans pamāja ar galvu, skumji atcerēdamies mežā atrasto mīlotās pēdas nospiedumu. Varbūt pēdējais, kas palicis no Renas Andorā.

– Un tur bija arī zīda soma. Tur kaut kas krakšķēja kā papīrs, bet viņš pats bija smags. Mani šausmīgi interesēja, kas ir iekšā, bet Rēnas kundze baidījās, ka neienāks viņas tēvs vai pamāte, un atradumu paslēpa uz krūtīm. Tāpēc viņa aizgāja, neredzot, kas tur bija.

"Un pēc tam viņai nebija laika," nodomāja Īans. "Šajā noslēpumainajā somā varētu būt Ceļa artefakts, kāpēc gan ne?"

– Vai Irēna paņēma līdzī kādas rotaslietas vai mantas? Viņa plānoja bēgt.

– Es neko neņēmu. Visām viņas lietām bija jānonāk uz grāfa norādīto adresi. Kundze neko nevarēja paņemt līdzī, jo to nevarēja paslēpt zem plānās kleitas. Balles laikā nēsātā dimanta kaklarota un auskari palika tādi paši, viņa tos nemainīja.

"Tātad viņa nepaņēma līdzī nekādus papildu amuletus vai artefaktus?"

– Jā, mans dūzis. Nabadzītei bija lielas cerības, ka viņai izdosies aizbēgt kopā ar tevi.

Īans smagi nopūtās. Viņi viens otram pietrūka apmēram pusstundu, un šīs zināšanas dedzināja jaunekli kā karstu zīmolu.

– Paldies, Lea, tu esi brīva.

21 nodaļa

Rena

Ians stāvēja pie loga. Uz Andoras debesu fona skaidri izcēlās jauna vīrieša siluets, spožs no zvaigžņu spīduma. Nevainojams profils, spēcīgi pleci, šauri gurni. Viņš bija puskails. Renē gribēja viņu uzsaukt, bet viņa tikai paskatījās uz jauno vīrieti no istabas tumsas. Es to apbrīnoju, vēloties tikai pagarināt šo brīdi. Jans kaut ko meklēja skaidrajās nakts debesīs starp zvaigznēm. Ko viņš tur meklē? Varbūt nokrita zvaigzne un viņš izteica vēlēšanos? Meitene gribēja nākt klāt, samīlot un sasildīties sava mīlotā ciešā apskāvienā. Bet viņa nez kāpēc nevarēja, kaut kas bija ceļā... Viņa nesaprata, kas tieši, bet nez kāpēc viņa šādu jautājumu neuzdeva.

Tad pēkšņi Ians pazuda, bet Rena zināja, ka viņš ir kaut kur tuvumā. Es gribēju viņu atrast un bez rezultātiem steidzos pa milzīgo tukšo māju, ieskatoties katrās durvīs, taču visur bija tukšs, un tikai caurvējš dzina pagājušā gada lapas pa putekļaino parketa grīdu.

Un tad kaut kur pagalmā spalgi kļiedza putns, kas te rītausmā pamodina visu māju. Meitene atvēra acis, sāpīgi saprotot, ka tas ir tikai sapnis. Jans palika citā pasaulē, un viņa... Viņa bija tā, it kā būtu mirusi par viņu. Viņa pārvilka segu pār galvu, sāpīgi cenšoties paturēt atmiņā attēlu, ko bija redzējusi sapnī, taču tas dienas gaismā izkusa, atstājot rūgtu zaudējuma sajūtu,

kas noveda pie asarām. Un tajā pašā laikā sirdī viņa priecājās – pat ja sapnī parādījās viņas mīlotā tēls.

Vakar viss bija kā miglā. Māte savā mājā ievada Irēnu, kura bija pusstulba no dzinēja rūkoņa un brauca ar tā saukto “automašīnu”. Tomēr viņi patiešām ilgi neceļoja. Pa ceļam Arina runāja par ģimeni, kurai gatavojās pievienoties viņas meita. Popadankas vīrs ir vietējais iedzīvotājs un kokzāģētavas īpašnieks. Viņam palīdz trīs pieauguši dēli un vairāki darbinieki. Montrosu ģimene dzīvo mežā un apgādā tuvējās pilsētas ar būvmateriāliem, tāpēc lietas iet labi. Ārina gandrīz nežēlīgi smējās, kad Rena teica, ka viņas tēvs visus pārliecināja, ka viņa pirmā sieva aizbēga ar citu vīrieti.

– Ak nē, nebija neviena cilvēka. Bija tikai vecs, pretīgs kurnētājs, kuru es ienīdu. Tikai tad, kad viņš aizgāja, es elpoju brīvāk. Es aizbraucu it kā apciemot savus radus, bet pati devos uz templi un lūdzos dievietēm, lai tās atbrīvo mani no zemiskā despota. Un tad kādu dienu, ejot svētbirzī, es satiku vecu sievieti, vāju un nabagu, nez kāpēc viņas izskats mani aizkustināja, es viņai iedevu savu apmetni un iedevu naudu.

“Izklausās pēc pasakas,” Rena pasmaidīja. Mātes stāsts mani nedaudz novērsa no briesmīgā mašīnas trokšņa un manas pieredzes.

Ārina iesmējās, pagriežot stūri, lai izietu pa netīrumu izeju.

– Patiesībā tā bija gandrīz pasaka! Kad vecmāmiņa man pasniedza divus cilindrus ar pogām – man un manai meitai, es neticēju savām acīm. Man likās, ka nabadzīte ir traka. Un

tad viņa pateica savu vārdu – Loes, un pastāstīja, kā izmantot Ceļa artefaktus. Es dzirdēju par šo meža raganu, bet es pat nedomāju, ka viņa joprojām ir dzīva! Un tā, kad tas kļuva pavisam neizturami, nolēmu pārbaudīt viņu darbu: uzliku to uz kakla, kā ragana lika. Iedegās bultiņa uz portālu, un tad es sapratu, ka man ir iespēja sākt dzīvi bez Marso. Es gatavojos, jo nekur negāju. Es baidījos, ka tas ir raganu lamatas, kas jūs ievilinās raganu mežā, tāpēc es nepaņēmu tevi sev līdzī, bet atstāju iespēju arī tev. Un es priecājos, ka jums izdevās to izmantot.

– Un es priecātos, ma... Arin. Mani vajadzēja uzskatīt par briesmīgu cilvēku. Tikai Andorā mans favorīts palika...

Māte pārtrauca meitas sūdzības ar valdzinošu žestu.

– Aizmirsti par viņu, Rena! Tagad klausieties uzmanīgi. Neviens neticēs, ka tu esi mana meita. Pēc maniem dokumentiem man šeit ir divdesmit trīs gadi. Es teikšu, ka tu esi mana mazā māsa. Ārzemnieks, tāpat kā es, jūs nerunājat vietējā valodā un neko nezināt par mūsu dzīvi. Mans vīrs, protams, par mani zina visu. Tomēr viņš uzskata, ka mums viss, kas attiecas uz Andoru, ir jāslēpj, pretējā gadījumā varas iestādēm mums būs daudz jautājumu, un kopumā mēs neredzēsīm klusu dzīvi! Šo pasauli sauc par Zemi, un šeit nav svešinieku no citām pasaulēm. Jebkuras baumas par citplanētiešiem izraisa histēriju. Sākumā mani arī nodēvēja par ārzemnieku – krievu. Pamazām apguvu angļu valodu un tagad starp vietējiem neizceļos.

Mašīna izbrauca cauri vārtiem, kas atvērās paši no sevis, kad

Arins nospieda pogu.

"Un nedemonstrējiet zemes maģiju, dārgais." Šīs lietas biedē visus. Šajā pasaulē vietējiem iedzīvotājiem nav nekādas maģijas. Viņi paļaujas tikai uz savām rokām un tehnoloģijām.

Sieviete aizcirta durvis uz sāniem un palīdzēja Renē izklūt no dzelzs briesmoņa.

No bailēm raustīdamies, Rena paskatījās apkārt. Tumšo, plašo pagalmu šur tur izgaismoja vientuļi laternas. Viņu blāva gaisma izgaismoja zemas ēkas, kas bija pārklātas ar pelēku krāsu. Uz lielas divstāvu mājas lieveņa, kas celta no bieziem baļķiem, atradās vairāki raupji koka krēslī. Daudzos logos dega silta, sarkanīga gaisma, kas mājai piešķīra mājīgu, mājīgu izskatu, bet Renē, kuras sirds plīsa no melanholijas, tas šķita kā cietums.

Kamēr viņš ar Arinu gāja uz lieveņa pusi, durvis atvērās, un uz sliekšņa izkāpa garš, platiem pleciem vīrietis ar biezu bārdu. Milža rokās sēdēja smaidoša meitene ar tumšiem matiem un tirkīzzilām acīm. Bērns izstiepa savas mazās rociņas, un sievietes acis iemirdzējās laimē. Viņa uzskrēja uz lieveņa.

– Nikija!

Tēvs atlaida meitu no rokām, un viņa, klabinot kurpes pa krāsotajiem dēļiem, atradās mātes rokās.

"Iepazīstieties ar Rēnu," mana māte mani kopīgi uzrunāja, "mans vīrs Mets Montrozs." Un šī ir mūsu meita Nikola. "Tad Arina pagriezās pret savu vīru un runāja valodā, kas, neskatoties uz visu tās gludumu un vienmuļību, Renai izklausījās kā balts troksnis.

Vīrietis paskatījās uz radnieku, kurš pēkšņi parādījās no nekurienes. Viņš augstu novērtēja sapinušos matus, kā arī netīri balto kleitu, kuras apakšmalā bija nevienmērīgi nomelnota bārkstis. Nav zināms, ko domāja šis nepārprotami klusais vīrietis, taču viņš pagāja malā un atvēra durvis, ielaižot viņu savā mājā.

22 nodaļa

Rena

– Celies, Rena, ir diena! Septiņos ieturam brokastis, bet divpadsmitos pulcējamies ēdamzālē uz nelielu uzkodu. Mans vīrs nāk no patriarhālas ģimenes un pieprasa stingru tradīciju ievērošanu. Lūk, es esmu sagatavojis savas drēbes. Tu esi nedaudz īsāks par mani, bet domāju, ka bikses derēs.

Drēbju kaudze maigi nokrita uz gultas. Meitene novilka segu no galvas un pārsteigta paskatījās uz māti. Tikai tagad viņa pamanīja, ka Ārins bija ģērbies tāpat kā vakar – apspīlētās zilās biksēs no raupja auduma un haki krāsas kreklā.

– Biksēs?

– Jā, visas sievietes šeit tās valkā, un ne tikai strādājot. Tas ir ērti, laika gaitā jūs to novērtēsiet. Celies un saģērbies, pēc pusdienām dosimies uz bērnistabu un es tev parādīšu sava darba rezultātus. Tātad, ātri ieej dušā, es atgriezīšos pēc desmit minūtēm!

Māte kūšāja no enerģijas un entuziasma, bet Renu viņas entuziasms nevaldīja. Meitene gausi stiepās, viss ķermenis sāpēja no vakardienas piedzīvojumiem. Viņa negribīgi piecēlās un, ietinusies halātā, iemaldījās dušā, kas atradās blakus istabā. Es kratījos ar slēdzi, prātā ienāca mammas vakardienas norādījumi, kā aizvērt un atvērt krānu, lai taupītu ūdeni. Kāpēc to saglabāt? Baidīdamās kaut ko nepareizi izdarīt, meitene ilgi skatījās uz

dzirkstošiem bronzas jēriem ar zilām un sarkanām zīmēm. Un, kad es nolēmu, es gandrīz apdegu, bet rezultātā es tomēr sasniedzu vēsu plūsmu.

Izgriezusi matus, Irēna atvilka aizkaru, lai izietu no kabīnes, bet tad, šausmās čīkstot, atkal pazuda aiz caurspīdīgā auduma. Uz vannas istabas sliekšņa stāvēja gara auguma svešinieks, pārsteidzoši līdzīgs Arinas vīram, tikai jaunāks, un viņa bārda bija bez pelēkas un ne tik pilna. Vīrieša tumšās acis izbrīnā nedaudz iepletās, bet uz lūpām jau izplatījās nerātns smaidis. Viņš kaut ko teica, bet, nesagaidījis atbildi, smeļoties izgāja ārā un aizvēra durvis. Uzliesmojošiem vaigiem sieviete izlidoja no kabīnes un, paņēmusi halātu, centās ātri iekļūt savā istabā.

Sagērbusies es ieskatījos neliela šaura garderobes durvīs ievietotajā spogulī. Pārdomas man negaidīti iepatikās. Bikses labi pieguļ, apskaujot izciļņus tur, kur vajadzēja. Vienkāršais krekls jautrā lielā čekā bija pietiekami garš, lai ievērotu viņas pieklājības sajūtu. Rena ģērbās strādāt savā dārzā gandrīz tāpat. Tomēr es pat nevarēju iedomāties, ko pamāte teiktu, ja viņas pameita šādi parādītos ēdamistabā! Bet šeit, acīmredzot, ir citi noteikumi – pie tā būs jāpierod. Meitene sapinēja savus mitros tumšos matus un pagriezās pretī mammai, kura bija ienākusi istabā.

Pastāstījusi par neveiklo sastapšanos ar vienu no saimnieka dēliem vannas istabā, Rena saņēma padomu turpmāk neaizmirst aiztaisīt durvis, jo šī pirts ir koplietošanas. Sekojot mātei pa tumšajiem, drūmajiem gaiteniem, meitene ar ziņkāri skatījās

uz māju, kurā viņai bija jādzīvo. Tas nenozīmē, ka māja šķita mājīga; drīzāk tā bija ērta. Pie viesistabas sienām piekārtas medību trofejas – brūnas ādas un zaraini ragi. Pie griestiem karājās būris, un tajā, ar dzeltenīgām ķepām satvēris laktu, sēdēja liels raibs putns ar aķainu knābi. Rena ilgi skatījās viņai stikla acīs, pirms saprata, ka tas ir izbāzts dzīvnieks.

– Izskatās dzīvs, vai ne? – jautāja māte. “Šim skaistajam plēsējam ieradusies zagt mūsu vistas no pagalma, tāpēc Mets jaunākais viņu noguldīja un pēc tam aizveda uz pilsētu, lai izgatavotu izbāzeni.

Rena vāji pasmaidīja, nedalīdamās saimnieku vēlmē dzīvot blakus mirušajam dzīvniekam. Brrr!

Drīz vien dīvainā kaste ar plakanu disku, rokām un svārstu, kas, kā skaidroja Ārins, spēlē pulksteņa artefakta lomu, pārsprāga aizsmakušā dūkoņā un uzkrītošā. Rēna saskaitīja divpadsmit sitienus. Un bultiņas saplūda zem skaitļa “12”. No visām lietām, ko meitene redzēja jaunajā pasaulē, viņai visvairāk patika pulkstenis. Drīz vien māte viņu ievilka ēdamistabā, kur divas kalpones, ģērbusās nevis formās, bet tikpat vienkārši kā saimiece, jau klāja galdu. Renē paskaidroja, ka šeit nav pieņemts nodrošināt kalpus – tās ir au pair, Montrose kokzāģētavas strādnieku sievas. Viņa paredzēja, ka šajā gadījumā visi strādnieki sēdēs pie saimnieka galda, taču drīz vien ap šauru, garu galdu, kas bija noklāts ar sniegbaltu galdautu, sēdās tikai ģimenes locekļi.

Mets Montrozs sēdēja pie galda, ar muguru pret logiem. Viņa

vecākais dēls sēdēja uz labās rokas – viņu iepazīstināja kā Metu jaunāko. Tas bija tas pats vīrietis, kurš ielauzās un ieraudzīja viņu kailu. Rena atkal nosarka, un satikšanās ar pārējiem diviem dēliem bija kā sapnis. Ārina sēdēja uz vīra kreisās rokas; blakus viņai stāvēja bērnu barošanas krēsls, no kura Nikijs uzsmaidīja visiem. Māte norādīja uz krēslu blakus savai pusmāsai. Pretī sēdēja jaunākais un vidējais dēli. Jaunieši, tāpat kā viņu tēvs, bija gara auguma, platiem pleciem un, iespējams, savā veidā skaisti. Vienīgi Renē neinteresēja viņu entuziasma pilnie skatieni vai aci.

Maltītes sākumā visi piecēlās kājās, Mats salika rokas un sāka kaut ko ātri murmināt. Pārējie atkārtoja pēc viņa, un Irēna neizpratnē pārlaida acis pār viņu noliektajām galvām, īsti nesaprotot, kāpēc tas viss notiek. Par laimi, drīz šis rituāls (pusdienās tas tika atkārtots) beidzās, visi apsēdās, un palīgi ienesa pannas un katlus ar kaut ko ēstgribu.

Jaunie ēdieni un produkti meitenei pārsvarā patikuši, lai gan, protams, visus galdā esošos ēdienus viņa nevarēja izmēģināt. Jaunākā Montroza ar dīvaino vārdu PJ galanti uz šķīvja lika marinētas sēnes un sagrieztus mājās gatavota šķiņķa gabaliņus. Maize šķita bezgaršīga, lai gan tā bija balta un augstākās kvalitātes. Izmēģinājusi dzērienu ar nosaukumu “tēja”, meitene diez vai atturējās no raustīšanās – pēc Andoras aromātisko augu uzlējumiem buljons šķita pārāk pīrāgs. Bet visi pie galda to dzēra ar acīmredzamu baudu, acīmredzot pieraduši.

Pēc sātīgas maltītes visi aizgāja, pat mazo Nikiju aiznesa viņu pieskatošā asistente. Bēgļa labprāt būtu atgriezies savā istabā

un, aprakta segā, turpinājusi sapņot par Janu un viņas dzimto pasauli, taču Ārins to neļāva. Satvērusi viņu aiz elkoņa, viņa izvilka meitu ārā, lai apskatītu meža audzētavu.

"Visi šeit strādā, mans dārgais." Un jums arī vajadzētu. Tu man palīdzēsi. Man pašam nav viegli visam izsekot, bet tagad paplašināsimies. Jā, pat no Kalifornijas pie mums brauks pēc retu sugu kokiem!

Un Rena sekoja mātei pa pelēko sētu pretī ne īpaši patīkamiem atklājumiem.

23 nodaļa

Rena

Bērnudārzs pārsteidza Rēnu, pirmkārt, ar savu izmēru. Lai izbrauktu pa tā perimetru, sievietes iekļāvās nelielā divvietīgā automašīnā, kuras jumts bija audekla nojume – viņu māte to sauca par “bagiju”. Kad viņi pārvietojās starp sakārtotajām jauno koku rindām, Arina stāstīja par savu darbu.

Kādreiz, ļoti sen, šajā vietā šalkoja aizsargājamais kuģu mežs, bet pamazām cilvēki māju būvniecības nolūkos nopostīja lielāko daļu koku. Montroza tēva business plauka, bet pats Mets jau saskārās ar problēmu: meža platība, kas piekļāvās viņa kokzāģētavai, tika pilnībā izcirsta, viņam nācās pirkt arvien jaunas platības, tērēt naudu piegādei un izpostītajiem izcirtumiem. bija aizauguši ar atkritumiem, derēja tikai malkai.

Bet, kad Arins ieradās šajā pasaulē, viss mainījās. Skatoties uz mirušajiem celmiem un augsni, ko izkropļoja milzīgo mežizstrādes mašīnu kāpuri, viņa saprata, ka var atdzīvināt mežu. Un Mats tajā saskatīja praktisku labumu. Viņš iedalīja šo zemes gabalu savai sievai, nolīdzināja augsni, un sieviete no citas pasaules to pamazām iestādīja ar priežu un ozolu stādiem, ko atveda no meža. Zemes burvība palīdzēja kokiem attīstīties daudz ātrāk, un pašas pirmās priedes jau izskatās divdesmit gadus vecas un drīz tiks nocirstas.

Taču Arins cenšas ne tikai kokzāģētavas peļņas dēļ. Tikai daļai

koku ir lemts kļūt par labiem dēļiem. Pārējais tiks izmantots meža atjaunošanai un dabas līdzsvarošanai. Bija arī dendrārijs ar retām sugām, un uzņēmīgais Mats jau bija bazūnējis pa pilsētu, ka pieņemot pasūtījumus.

Īpaši rūpīgi tika apskatīta teritorija ar eksotiskiem augiem. Platlapu papardes ar kupliem pinkainiem stumbriem, bagātīgi ziedošiem krūmiem, skujkokiem, kuriem piešķirta dīvaina forma. Kā sacīja Arins, pēdējos īpaši iecienījuši vietējie iedzīvotāji, jo tie labi panes bargās ziemeļu ziemas.

– Tātad mēs esam ziemeļos? – Rēna pirmo reizi izrādīja interesi. Mātes darbi, protams, nevarēja viņu atstāt iespaidu, taču, atrautīgi pārdomājot līdzienās koku rindas, viņas dvēsele joprojām atradās citā pasaulē. – Kā izskatījās portāls, caur kuru tu šeit nokļuvi, Arin?

Mātes skaistajā sejā bija redzama vilšanās.

– Rena, aizmirsti par pagātni! Es runāju ar jums par nākotni... Bet meitene nevēlējās padoties.

– Un tomēr, kā viņš izskatījās?

– Tu esi spītīgs, to saņēmi no sava tēva! Portāls bija neuzkrītošs, tikai sekla ala zem milzīga koka saknēm pašā Kaulu meža centrā. Man vajadzēja kāpt, noliecās! Pēc Loes ieteikuma es ielīdu tur un iznācu šajā pasaulē. Kāpēc jautāt? Vai ar tevi bija savādāk?

Rena nevēlējās iedziļināties detaļās un pakratīja galvu.

“Iespējams, koks neizturēja ziemas vētras un nokrita, un pamanāmā ala stumbra pakājē pārvērtās parastā bedrē zem

saknēm. Kāda likteņa ironija, ka es nolēmu paslēpties tieši tajā vietā!

Sapratne, ka Jans nekad neatradīs tik slēptu ieeju citā pasaulē, lika viņa sirdij sāpīgi sažņaugties. Jums pašiem jāatrod ceļš atpakaļ! Tam ir jāpastāv!

– Vai jūs varētu man parādīt vietu mežā, kur ir eja no mūsu pasaules? Es pats to neatcerējos, vecā sieviete mani tā nobiedēja, ka es uzreiz nesapratu, ka neesmu uz Andora.

Ārina apstājās un uzlika rokas uz gurniem. Vilšanās padevās dusmām.

– Irēna, es lūdzu pēdējo reizi: atmet savus veltīgos sapņus! Tavs mīļākais atrodas citā pasaulē, tev pazudis uz visiem laikiem. Nu cilvēki šķiras, tā arī notiek. Jums ir paveicies, ka tā vietā, lai apprecētos ar vienas rokas invalīdu, jums ir otra iespēja. Paskatieties apkārt: arī šeit ir skaisti jaunieši. Pusdienu laikā es pamanīju, cik ļoti tu patīc Čadam, manam vidējam padēlam. Esmu pārliecināts, ka, kad tu pieradīsi, pagātne tev šķitīs tikai sapnis. Man arī bija skumji un sākumā tevis pietrūka. Par laimi Matam izdevās mani iepriecināt un novērst manu uzmanību. Un tad piedzima Nikola, un dzīve sāka mirdzēt ar jaunām krāsām! Tici man, ar tevi būs tāpat.

Rēna tikai smagi nopūtās: nebija īpaši patīkami uzzināt, ka mātei, kurai augot tik ļoti pietrūka, meitas nemaz nav pietrūcis.

Kamēr viņi gāja gar skuju koku stādiem, kas bija apgriezti piramīdu un bumbiņu formā, Arina nemitīgi sauca viņu zemes vārdus, liekot meitai tos atkārtot vairākas reizes. Beidzot mēs

sasniedzām rindas malu, šeit trausli, nodzeltējuši krūmi ar blīvām, ādainām lapām, kas izspiedušās no auglīgās melnās augsnes.

– Pagaidām tā ir jūsu atbildības joma. Tās ir acālijas – a-za-li-i,” Ārins vairākas reizes atkātoja, lai Irēna atcerētos. – Viņi vienkārši neiesakņojas neatkarīgi no tā, ko es viņiem nodarīju! Un viņiem vajadzētu ziedēt ļoti skaisti. Jūs apsolījāt kļūt par diezgan spēcīgu burvi. Atceros, ka dzimumzīme aizņēma pusi no tavas pildspalvas!

Rena mehāniski noglāstīja savu kreiso plecu, uz kura krokojās skaists plats raksts zaļa, grezna vīnogulāja formā. Patiešām, Šandors viņai neatņēma maģiju, un tikai Leir te'Marso stubbā spītība neļāva apdāvinātajai meitenei doties uz burvju akadēmiju.

– Rūpējies par augiem, meita. Business palīdzēs aizmirst par blūzu. Kad esat pabeidzis, nāc uz biroju, šī ir māja pie bērnistabas ieejas,” ar šiem vārdiem Ārins aizgāja, un Rena apsēdās uz zāles netālu no nelaimīgajām acālijām.

Meitene mīlēja augus, viņai patika tos ārstēt un kopt, un šīs pateicīgās radības uz burvju mākslinieka aiziešanu atbildēja ar bagātīgu ziedēšanu un augšanu. Kopš bērņības dārzs ir bijis izeja un mierinājums pret sadzīves nepatīkšanām un sadursmēm ar Leiru Selēziju. Bet tagad Renē nebija laika izkāpšanai. Nelaimīgā meitene gribēja skriet atpakaļ mežā, uz vietu, kur aug dakšveida koks ar baltu mizu. Un meklē, meklē...

Un kā māmiņa nesaprot, ka šajā pasaulē Rena nav apmierināta pat ar darbu ar augiem?

Tomēr stādi prasīja uzmanību, un zemes locītājs ļoti juta viņu sūdzības. Augsne bija pārāk smaga un nepietiekami skāba. Bet ar šo vari pagaidīt un vērsties pie savas mamma, kura droši vien pastāstīs, ko šajā pasaulē izmanto augsnes paskābināšanai. Irēna turēja abas rokas pār krūmu, no pirkstiem izslīdēja zaļa dzirkstele un skrēja gar lapām un kātiem, līdz pašiem sakņu galiem. Viņa to darīja ar katru no divdesmit krūmiem un apsēdās, lai novērotu, kā darbojas maģijas dotais impulss izaugsmei un dziedināšanai. Daži augi kļuva stiprāki un iztaisnoja savas lapas tieši mūsu acu priekšā. Viena acālija pat radīja brīnišķīgu spilgti rozā ziedu kopu, bet citām bija vajadzīgas jaunas maģijas uzlējums.

Saule uzlēca diezgan augstu, kad meitene nolēma, ka ir pielikusi pietiekami daudz pūļu, iztērējusi pusi no rezerves, un māte būs apmierināta. Acālijas ieguva gan sakņu, gan veģetatīvo masu un izskatījās daudz veselīgākas nekā dienu iepriekš. Ar baudu paskatījies uz acij tīkamajiem apstādījumiem, Rena aizmaldījās uz izeju no bērnistabas.

Viņa kā zemeslotāja, protams, nevarēja palikt vienaldzīga pret zilajām debesīm, pret putnu čivināšanu un grebtajām ēnām no vainagiem, kas slīdēja gar zemi. Es nevarēju neatzīt, ka šī pasaule ir skaista. Ejot pa bagija ritēņu saspiesto zāli, meitene skaidri saprata, ka ir spējīga iemīlēties šajā pasaulē. Bet tikai tad, ja viņš patiešām ir izmisumā. Bet pagaidām viņai jāmeklē portāls atpakaļ. Kamēr nav pagājis gads, pēc kura atgriešanās kļūs lieka, jo šajā periodā Andoram paies veseli pieci gadi! Janga noteikti viņu tik ilgi negaidīs. Ja viņš apprecas un ir laimīgs ar kādu citu,

kāpēc pagātnes rēgs traucētu viņa mieru?

Mīkstā zāle apslāpēja vieglos soļus, varbūt tāpēc tie nebija dzirdami mājā, kur Arins glabā ierakstus? Tomēr, kas gan Metu jaunākajam un viņa pamātei rūpēja – viņi bija pārāk aizņemti viens ar otru un kaislīgi skūpstās. Šokēta par sākuma attēlu, Rena apspieda pārsteigtu izsaucienu, klusi aizvēra durvis un pazuda starp stādījumiem.

24 nodaļa

Rena

Rena steidzās pa aleju, neizceļot ceļu, kamēr viņa bija prom no tā, kas bija pavēries. Atklātā aizraušanās aina starp māti un viņas padēlu, protams, meiteni samulsināja. Bet šeit bija kaut kas cits. Māte tagad šķita attālāka un nesaprotamāka nekā jebkad agrāk. Bērnībā Irēna daudz fantazēja, apveltot no vīra aizbēgušo Arinu ar visdažādākajiem tikumiem. Ideālus sagrauj realitāte, vienmēr radot sāpes tiem, kas tos radīja. Māte aizbēga no pilnīgas dzīves nepatiesības ar Leiru Marso, lai piekrāptu savu jauno vīru citā pasaulē! Un tagad viņš dzīvo melos, rūpīgi rūpējoties par savu dzīvesbiedru un nekavējoties atdodoties savam padēlam? Un viņa saka, ka viņai šeit ir prieks!

Par laimi, ka Montrozam ne par ko nav ne jausmas. Un, ja Mats vecākais to uzzinās, cik ilgi šī aizliegtā laime pastāvēs? Un mīlētāji neslēpj – tagad tos varētu noķert jebkurš!

Sasniegusi krūmiem aizaugušā laukuma malu, Rena iegrīma zālē un ar rokām aizsedza savu degošo seju. Māte ir jābrīdina, lai viņa vismaz uzmanās. Uzsākt šo sarunu būs grūti, jo Ārins nerada atklāta cilvēka iespaidu, un pat ar vecāko meitu viņš izturas izteikti distancēti.

Mēģinot novērst uzmanību, meitene no zāles stiebriem izvilka jauku sarkanu kukaiņu ar melniem punktiem uz noapaļota apvalka. Sīkas kājas kutināja ādu, vabolītei uzkāpjot

uz rādītājpirksta gala. Un tad sarkanie cietie atloki pašķīrās, kukainis būtiski izpleta savus tumšos apakšējos spārnus un aizlidoja uz blakus esošo ziedu.

“Šī pasaule tik ļoti atšķiras no mūsējās! Varbūt mātes un viņas vīra dēla uzvedība šeit ir normāla?”

Jā, jums ir atklāti jārūnā ar Arinu. Lai viņš skaidro, kas te notiek, kas ir pieņemts, kādi tabu pastāv. Pirmo reizi Rena prātoja, kā viņa dzīvotu šajā pasaulē, ja nevarētu atgriezties. Viņa dzenās pēc šīs domas, bet, ja viņa bija godīga pret sevi, šāda izredze vairs nešķita pārdabiska. Lai justos ērti, nepietiek tikai ar valodas apguvi, jums ir jāsaprot, kā šeit viss darbojas.

Iegrimusi drūmās domās, meitene uzreiz nepamanīja, ka viņu kāds vēro. Pārlaidusi skatienu uz tuvākajiem krūmiem, Rena bailēs nodrebēja. Dziļajā ēnā zem platajām lapām piesardzīgi un spilgti mirdzēja divas fosforizējošās zaļas acis. Meitene viņu asi apklusā, un acis uzreiz pazuda, bet krūmi neapmierināti čaukstēja. Kaut kāds vidēja auguma dzīvnieks, piemēram, saulla?

Neliels incidents ieslodzītās sievietes domas novirzīja citā virzienā. Jūs nevarat novērst uzmanību no portāla meklēšanas. Šodien jums vajadzētu atgriezties pie pamanāma koka un sākt meklēšanu. Rena sāpīgi centās atcerēties savu ceļu cauri mežam. Viņa aizbēga, baidoties no briesmīgās raganas, kura bez pūlēm saplēsa nabaga Pont-Aruā. Man bija jālec pāri gravām un jāšķērso upe. Ak, vakardienas notikumi šķiet tik tāli, it kā būtu pagājuši simts gadi! It kā viss noticis nevis viņai, bet kādai citai meitenei.

"Jang, vai jūs joprojām atceraties savu Rēnu?"

Rena ar plaukstu noslaucīja izmisuma asaras, nolādēdama vai nu sevi, spītīgo grāfu, nīsmo pamāti vai māti, kura tik nevietā bija sagādājusi meitai liktenīgo Ceļa amuletu. Tagad meitene prātoja, vai nejauši viņas kājas aizveda viņu uz izcirtumu, kur briesmīgā ragana izlikās par priedi? Viņa nebūtu pārsteigta, ja Ceļa artefakts patiešām kontrolētu katru viņas kustību.

Un ja tā? Varbūt viņš parādīs ceļu atpakaļ? Vakar mana māte artefaktu nepaņēma, tas palika istabā.

"Čau, Rena!"

Mazā meitene uztvēra, izdzirdot savu vārdu.

Aiz kokiem parādījās viena no Montrosa dēlu staltā figūra. Jaunietis kaut ko teica, bet meitene saprata tikai adresi un tagad uzmanīgi paskatījās uz jaunieci, cenšoties pēc viņa sejas izteiksmēm un žestiem saprast, ko viņš vēlas. Čads apsēdās uz zāles viņai blakus un pastiepa plānu šķīvi ar mirdzošu ekrānu. Rēna ar ziņkāri skatījās uz Magovisora zemes ekvivalentu. Ekrāns tika sadalīts divās daļās: gan labajā, gan kreisajā pusē bija dažas ikonas – acīmredzami uzraksti. Pūsis norādīja uz laukumu labajā pusē, un tad gaidoši paskatījās uz meiteni.

Ko viņš no viņas grib?

Rena pasmaidīja un paraustīja plecus. Čads izskatījās vīlies, taču nepadevās. Ar žestiem viņš parādīja, ka nevar saprast jauniegūto radinieku, bet piedāvāja sazināties rakstiski. Beidzot Irēnai atklājās, ka jaunākais Montrozs atnesis svešvalodas atkārtotāju uz savējo, jo Ārins bija pievīlis ģimeni, sakot, ka viņas

“māsa” ir ārzemiece. Tātad, kas mums tagad jādara?

Meitene tik burvīgi pasmaidīja, cik vien spēja, un tad kaprīzi sarauca degunu un pakratīja galvu, liekot saprast, ka viņa nevēlas izmantot šo metodi. Sajūsmā jauneklis neprotestēja. Un Rena paņēma ziedu un norādīja uz to, un tad jautājoši paskatījās uz Čadu. Viņš uzreiz saprata, kas no viņa tiek prasīts, un izteica gatavību palīdzēt.

– Zieds! Zieds!

Rena atkātoja, rūpīgi izrunājot visas skaņas, jo viņa patiešām centās atcerēties. Viņa piecēlās un devās pie koka. Viņa norādīja uz izkāpšanas vietām.

– De-re-vo.

Drīz viņas vārdu krājumu papildināja ducis lietvārdu un pāris darbības vārdu.

Nejauši apgriežusies, Rena pārsteigta kļiedza. Divu soļu attālumā no viņas atradās nezināms dzīvnieks. Pūkaina balta kažokāda ar sarkaniem un melniem plankumiem un jauku ūsainu seju. Radījums laizīja ķepu un, šķiet, nepievērsa cilvēkiem nekādu uzmanību. Meitene norādīja uz dzīvnieku savai skolotājai.

– Kaķis! – Čads nejauši pieklauvēja pie zāles, saukdams savu mīluli. – Pūkain, šurp!

Jauneklis saņēma augstprātīgo skatienu no būtnes, ko sauc par "kaķi", zaļajām acīm. Un Rena saprata, kas slēpjas krūmos un biedē viņu ar savām mirdzošajām acīm. Viņa iesmējās un piesardzīgu soli paspēra dzīvnieka virzienā. Kaķis pārstāja

mazgāties un sastinga, nemirkšķinot skatījās uz meiteni.

Čads lika saprast, ka ir bīstami pieiet pārāk tuvu. Viņš norādīja uz dzīvnieka ķepām un pēc tam nobrauca ar nagu gar plaukstas aizmuguri, atstājot vieglu nospiedumu. Rena pamāja ar galvu un klusi izsauca maģiju līdz pirkstgaliem. Tas ir tas, ko es vienmēr darīju savā pasaulē, kad man vajadzēja pievilināt dzīvnieku. Viņa pastiepa roku, ļoti vēlēdamās noglāstīt graciozā radījuma mīksto kažoku. Kaķis piesardzīgi nošņāca, bet tūdaļ piecēlās un, aizvērusi acis, berzējās pret viņas roku. Likās, ka šajā mazajā radībā iedarbināts motors, kad kaķis sāka berzēties gar meitenes kājām.

Un Rena, priecājoties, ka pieradinājusi vietējo radījumu, glāstīja elastīgo muguru, atrodot dīvainu, iepriekš nezināmu gandarījumu un pat mieru.

25 nodaļa

Īans

– Esam ieradušies.

Hercogs Holders nokāpa no zirga un nepacietīgi paskatījās uz savu dēlu. Viņš nolēca no segliem un, paņēmis abas ķirzakas aiz bridēm, piesēja tās pie tuvākā koka.

Īanam šķita, ka šis izcirtums ne ar ko neatšķiras no pieciem desmitiem citu meža izcirtumu, kuriem viņi tajā rītā bija gājuši garām. Saule jau bija augstu, bet zem skujkokiem valdīja bieza ēna, it kā nakts tur būtu aizkavējusies mūžīgi. Taču neko ļaunu šajā mežā jaunais vīrietis nejuta. Ziedošajās zālēs kā vasara čivināja cikādes, un zaros dziedāja putni. Grace.

– Paskaties uzmanīgi, dēls.

Janga aizkaitināta iekoda lūpā. Ko te var redzēt? Mežs ir kā mežs. Nu, egles jau ir vairākus gadsimtus vecas – tās ir izaugušas tik garas, ka šķiet, ka tās atbalsta debesis. Īpaši viens. Jaunais dūzis ar skatienu mēģināja izmērīt resno, trīs apkārtmēru, stumbru. Tieši šeit viņš pamanīja samtainām sūnām apaugušu sienu, kas šķita organisks egles turpinājums. Kopš seniem laikiem mūra māja bija pa pusei ierakta zemē un pa pusei ieaugusi kokā. Segta ar resniem egļu zariem, tā bija droši paslēpta no svešiem skatienu.

– Kā tu viņu pamanīji, tēvs?

– Es tikko zināju par viņu. Tās iemītnieks reiz izdziedināja

manu brūci, tāpēc esiet cieņā. Un sagatavojieties: viņa ir dīvaina, bet viņa ir laipna.

Vīri devās uz meža vientuļnieka māju, bet aiz muguras pēkšņi atskanēja melodiski smieklī. Pie koka piesietie nāli no bailēm nodrebēja, viņu zirglietas klakšķināja. Tēvs un dēls asi pagriezās. Divu soļu attālumā no viņiem stāvēja skaists elfs. Mūžīgi jaunās jaunavas zaļās acis izskatījās ar viltīgu aci, un viņas vecumu atklāja tikai sniegbaltie mati.

"Vai esat atgriezies, Kungs?" Cik ziemas ir pagājušas, esmu skatījusies ar visām acīm, esmu raudājusi asaru jūras," ar melodisku intonāciju sacīja jaunava, neslēpjot savu ironiju. – Straumes joprojām zvana man, kungs, bet tu esi mainījies!

Holders nebija viegli samulsināts, taču viņš nepārprotami jutās neērti par viņu agrāko tuvību. Notika tas, ka viņš jau sen bija precējies un viņam bija trīs skaisti dēli. Paskatīdamies uz jaunāko sānis, hercogs redzēja, ka viņš, gandrīz pavēris muti, skatās uz meža jaunavu greznā kleitā, it kā austs no lapām un zāles. Tas bija tik biezi izrotāts ar ziediem, ka elfs šķita kā daļa no meža izcirtuma. Jā, elfi zina, kā atstāt iespaidu!

Hercogs nolieca galvu un sveicināja savu seno paziņu:

– Gaišas dienas jums, lēdija Ozaniela. Šis ir mans jaunākais dēls Īans.

Visu zinošās zaļās acis skatījās uz jauno dūzi.

"Mākoņi ir aizklājuši debesis, bet kaut kur augstumos joprojām spīd saule, tā ir mūsu cerība," elfs čukstēja, skatoties jauneklīm acīs. Un, it kā kļiedējot skumjas, viņa sasita plaukstu

un smaidot norādīja uz savu māju: "Nu, dārgie viesi, laipni lūdzam pie Ozanielas jaunavas!"

Tikai pietuvojoties šķietami akmens sienām, Jans saprata, ka tā patiesībā ir daļa no dzīva koka. Neviens īsti nezina, kā elfi veido savas mājas kokos. Šī sacīkste zina, kā glabāt noslēpumus. Taču bija redzams, ka šāda simbioze nāk par labu gan elfam, gan eglei.

Garajiem vīriem bija jāpieliecas, lai tiktu pa zemajām durvīm. Iekšā bija kaut kā īpaši mājīgi un gaiši. Šķita, ka nav nekā neparasta: plaukts ar vecām grāmatām, neliels stūrītis virtuvītē, skapis nišā, galds un vairāki atzveltņi krēsli. Šauras spirālveida kāpnes veda uz guļamistabu.

Saimniece ātri galdam sagatavoja vienkāršu cienastu: viesu priekšā parādījās medus un sukādes meža ogas kristāla rozetēs. Mazā tējkannā, izplūstot tvaikiem, peldēja aromātiski augi. Viesi pieklājīgi iemalkoja dzērienu. Bija skaidrs, ka viņi nezina, kā ķerties pie lietas. Tomēr elfs nekavējās:

– Vējš atnesa ziņas no Kaulu meža. Vecais Loess nesen saņēma asins upuri, un pēc tam ļaudis gāja pa aizliegto mežu. Vai tāpēc jūs nolēmāt mani apciemot, jūsu žēlastība? Vai jūsu draugs vai radnieks ir miris?

– Nē, ne radnieks un noteikti ne draugs.

Elfs neizpratnē pacēla tumšu uzaci.

"Sakiet man, Ozaniel, kāpēc Kaulu mežs ir aizliegts?" Ne veco kaulu dēļ, kas senos laikos satrūdēja?

"Cilvēki vienmēr vēlas zināt to, kas viņiem nav jāzina."

Nepietiek tikai apbrīnot straumi, kas tek pa nogāzi. Jums noteikti jānonāk pie avota.

"Tā nav tukša ziņkārība, lēdija Ozaniela," Jans izteica.

Meža jaunava viņam maigi uzsmaidīja.

– Protams, nē, mans bērns. Kas tad īsti lika jums klīst pa mežiem no rītausmas līdz pusdienlaikam, meklējot nabaga vientuļnieku?

Īans piesardzīgi paskatījās ar savu tēvu, taču nolēma, ka viņam jāatveras.

“Pirms trim dienām mana līgava pazuda Kaulu mežā. Renu bija precējusies ar kādu citu, bet viņa aizbēga no tempļa. Tas, kuram viņi gribēja viņu atdot, dzenās pēc viņas. Tagad viņa kauli ir izkaisīti pa mežu. Mums izdevās nopratināt raganu Loesu, un viņa teica, ka meitene “devās uz citu pasauli”. Viņa pieminēja arī noteiktu Ceļa artefaktu. Es vēlos atgriezt savu mīļoto, lai kur viņa atrastos, un es lūdzu jūs palīdzēt.

Ozaniela ilgi klusēja, satumsušām acīm skatīdamās uz savas krūzes saturu.

"Vai jums izdevās pamodināt Loesu?" Es nemēģināšu noskaidrot, kā. Bet kāpēc tad jautāt, kāpēc mežs ir aizsargāts? Viņā dzīvo raganas gars, kas viņu aizsargā. Turp doties nozīmē uzaicināt uz savu galvu katastrofu.

– Bet tas nav par Loesu! – Jans nepacietīgi paliecās uz priekšu. – Kāpēc vispār jāsargā mežs?

"Viņa nesargā pašu mežu," ierosināja hercogs. "Koki ir sargi, vai ne?"

Elfs pacēla acis uz viņu, bet klusēja, gaidīdams, kad viņš pats to sapratīs.

"Loes sargā pašu vietu." Kas tas ir? Portāls starp pasaulēm? Ozaniels dziļi ievilka elpu un pasmaidīja.

– Viss ir tā, un tajā pašā laikā tas nav tā. Visums ir plašāks un sarežģītāks nekā tikai portālu tīkls. Bet īsuma labad šis nosaukums derēs – lai tas ir portāls. Ko tu no manis vēlies? Es neesmu ragana, es neglabāju pasaules noslēpumus. Vējš un putni reizēm atnes dīvainas ziņas, bet es šajā mežā esmu dzīvojis pārāk ilgi, daudz kas mainītajā pasaulē man nav saprotams.

– Vai jūs zināt par artefaktiem? – Jangs jautāja bez lielām cerībām. Jaunā vīrieša plecus saspieda nogurums un bezcerība. Vientuļnieka mājīgā māja viņam tagad šķita drūma un šaurāka.

Elfs iebāza viņai mutē sulīgu princeses ogu un uzmeta vērīgu skatienu uz jauno dūzi.

"Esmu dzirdējusi par Ceļa artefaktiem," viņa apmulsināja vīriešus. "Šī ir citas pasaules radīšana, tāpēc jūs tos neatradīsīt ar meklēšanas burvestībām." Mums ir vajadzīgs Ceļa artefakts, ja tas joprojām pastāv mūsu pasaulē. Bez viņa jūs nevarēsīt atrast līgavu. Dodieties uz Tejas templi un lūdzieties, līdz Gaišā jaunava ir apžēlojies un rāda ceļu. Ja viņa neatbildēs, tev būs jāaizmirst par Renē. Tad nedusmo dievus un apglabā viņu savā sirdī, mans zēns.

Īans ar šausmām paskatījās uz skaisto, mūžīgi jauno jaunavu, kura tagad burtiski lika bojā viņa cerībām. Kurš un kad dzirdēja, ka Teja piekāpjas cilvēkiem? Protams, bērnībā viņam patika

par to lasīt pasakās, bet kas tagad zina, vai tās bija fakti vai daiļliteratūra?

Viņa sejā atspoguļojās šaubas, un hercoga skatienu piepildīja neuzticība. Elfs atbildēja tikai ar starojošu smaidu. Viņa piecēlās un, ejot pie skapja, no augšējā plaukta izņēma kastīti, kas izgatavota no neapraktāmi pelēka akmens. Pēc rakšanas pa saturu vientuļnieks viesiem parādīja nelielu kuloniņu uz vienkāršas auklas – metāla plāksnīti ar brūnām krellēm sānos.

– Ar šo talismanu koki ceļā uz portālu tevi neaiztiks.

Aizvērusi acis, Ozaniela stāvēja ar amuletu rokās un pārbaudīja burvestību. Viņa pamāja, īpaši spilgti pasmaidīja un piegāja pie Īana. Aplikusi amuletu viņam ap kaklu, viņa mīļi noglaudīja jaunekli pa viņa pakausi.

– Tagad ej uz templi. Vienatnē šis ir tikai tavs ceļš. Ja atrodat Ceļa artefaktu, nevilcinieties un dodieties uz portālu, jo atgriešanas logs aizvērsies pēc dažām dienām.

26 nodaļa

Īans

Viņi atvadījās ceļa sazarojumā. Mēs uz atvadām cieši apskāvāmies.

Tēvs un dēls.

Šķiršanās vienmēr ir sliktāka personai, kas paliek. It īpaši, ja vecāks palaiž savu bērnu pilnīgā, bīstamā nenoteiktībā. Viņi nezināja, kāda būs nākotne. Hercogs klusībā cerēja, ka viņa zēns atgriezīsies vakarā, kaut arī izmisis un sirds salauzts. Kurš gan divdesmit gadu vecumā nav piedzīvojis mīlas vilšanos? Viņš pārdzīvos šīs bēdas, kļūs nobriedušāks un stingrāks.

Bet ja nu Ianam pēc mīlotās ir lemts doties uz citu pasauli?

Vērojot vientuļa jātnieka figūru, kas pazūd agrā vakara krēslā, Holders tam sagatavojās. Ja tas Īanu iepriecina... Domā viņš saprata, ka vecāki var tikai lūgt dievus, lai šķirtība nebūtu mūžīga. Vecākiem... Holders pieskārs grožiem, pagriežot naālu uz īpašumu. Viņš nezināja, ko teiktu savai sievai, kura bija devusies uz galvaspilsētu apciemot savu māsu, un ko teikt pārējai ģimenei.

Tikmēr Jans nepacietīgi saspieda ķirzakai sānus, liekot viņam steigties uz priekšu lielā rikšā. Visas jaunā vīrieša domas bija par elfa vārdiem. Dīvains padoms. Protams, jaunais dūzis bija tādās ciešanas, ka bija gatavs viņiem sekot, nedomājot, vai viņi par viņu smejas. Bet viņu pārņēma šaubas: vai lēdija Ozaniela viņiem

visu izstāstīja? Ko darīt, ja Rena nevēlas atgriezties? Varbūt viņas jaunajā pasaulē nav vietas atmiņām par mīlestību pret jaunāko Ace dei'Gard? Mana sirds satraukta sāpēja.

Ledaina gaisa brāzma piespieda viņu pacelt jakas apkakli. Vējš atvēsināja degošo pieri. Manas domas kļuva skaidrākas. Viņam jātic Renas mīlestībai, tikai tad viņš var viņu atgriezt.

Priekšā svētā birzs pie Tejas tempļa mirdzēja sudraba krāsā. Ceļmalā svētceļnieks nokāpa no zirga un sasēja naalu. Biezajā krēslā, gobu koku ēnā, nelielais, efeju klātais templis šķita pamests un skumjš kā kapenes. Arkveida ieeju nomelcināja atvērta mute. Ne gaismas stars. Tuvojās nakts, un kalpi jau bija devušies mājās.

Tomēr nez kāpēc durvis ir plaši atvērtas. Vai tas ir nolaidības dēļ vai kāds ir iekšā?

Zāle klusi čaukstēja zem kājām; Apkārt vairs nebija skaņas, pat vējš pierima.

Īans uzkāpa uz sliekšņa, ieskatīdamies neērtajā tumsā. Viņš ienāca un pacēla roku, izsaucot gaismas bumbu. Tomēr maģija neatsaucās. Jaunais vīrietis neizpratnē skatījās uz pirkstiem, un viņu pārņēma asa notiekošā nerealitātes sajūta. Uzplaiksnīja bailes, ka tas viss ir sapnis. Ka ciemošanās pie elfa, tāpat kā cerība, ka viņas vārdi dzirkstīja, ir tikai ilūzija, kas izklīdīs pēc pamošanās. Tomēr viņa bailes izgaisa jau pēc viena soļa, kad viņš viskaitinošāk atsitās ar pieri pret zemo durvju pārsedzi. Sāpes mani savaldīja. Šķiet, ka templī ir aizliegts izmantot sadzīves maģiju, tas ir viss noslēpums.

Viņš noliecās un, berzējis sāpošo pieri, iegāja mazajā zālē. Pārsteidzoši, ka te nebija tumšs – spožā mēness gaisma iespraucās pa platajām stikla durvīm, kas veda uz iekšdārzu. Tempļa nāves klusumu pārtrauca lēnā murmināšana. Ūdens dekoratīvajā dīķī mirdzēja mēness gaismā. Uz tās trīcošās virsmas kā tumši, izgrebti silueti izcēlās ūdensrozes lapas, un dziļumā kā veikls zibens slīdēja dīvainas zivis.

Jans neviļus apbrīvoja dīvaino gaismas atspīdumu spēli ūdenī un uz sienām un tad pacēla acis uz fresku, kurā bija attēlota dieviete. Skaistā sieviete bargi paskatījās uz viņu no sienas. Viņas rokas bija izstieptas, it kā viņa izsauktu spēku kaujas burvestībai. Tā dieviete parādījās Janam.

"Ak, Teja, palīdzi man atrast Rēnu," jaunais dūzis čukstēja, tik tikko kustinot lūpas.

Viņā iekšā pieauga apjukums, viss viņā pretojās atklātai sarunai ar dievieti. Dzīve viņu nebija tam sagatavojusi. Jaunais aristokrāts labprātāk apmeklēja poligonu vai mācību laukumu, nevis tempļus, un kultu vēsturē viņam parasti kļuva garlaicīgi vai snauda ar atvērtām acīm. Tagad viņš paskatījās uz Tejas bargo, šķietami attālo seju un saprata, ka ir tālu no sava mērķa. Tātad viņš neko nerasniegs. Tajā pašā laikā viņš bija pārliecināts, ka izskatās nožēlojams un smieklīgs, stāvot šeit tumsā. Pēkšņi lēdijas Ozanjelas tēls ieplūda dubļainajā nemierīgo domu straumē, Īans gandrīz sadzirdēja viņas maigo balsi:

"...Lūdziet, līdz Gaišā Jaunava ir apžēlojies un rāda ceļu. Ja viņa neatbildēs, jums būs jāaizmirst par Renē.

Nē, viņš nevar aizmirst. Nevajadzētu.

Pēkšņi es atcerējos gaišo vasaras rītu un viņu pirmo tikšanos. Viņš tikko bija ieradies atvaļinājumā dzimtajā pilsētā, taču nejuta lielu dzīves entuziasmu, bija noguris no visa. Tomēr viņš joprojām nepaspēja paskatīties aiz rasas klātajiem krūmiem, kur pazibēja glīta meitenīga figūra. Meitene ravēja dārza gultni, ar burvju palīdzību iznīcināja nezāles un kaut ko klusi dungoja. Balss glāstīja ausi, neskatoties uz to, ka dziedātāja bija izmisīgi nesaskaņota. Īanu tas uzjautrināja. Nez kāpēc mana dvēsele jutās viegla un priecīga, kā tas nebija sen. Vienā mirklī jaunā aristokrāta sāta sajūta kaut kur pazuda. Viņš izmisīgi gribēja redzēt viņas seju.

Krūma zari klusi čaukstēja – jauneklīm izdevās piesaistīt meitenes uzmanību. Viņa izklaidīgi pagriezās, un pārsteidzoši tirkīza krāsas acis paskatījās uz Ianu. Spīdīgas sveķu cirtas, smalki vaibsti. Jauneklis bija nerunīgs un sastingsts kā idiots, visa viņa veiklība saskarsmē ar dāmām bija zudusi. Viņš nevarēja atrast vārdus. Un Rena tik saldi nosarka... Īans vairs neatcerējās, ko tieši viņš teica – droši vien pilnīgas mulķības, jo Irēnas apmulsums drīz vien pārgāja nīrgā smaidā. Šī diena nekad netiks izdzēsta no atmiņas. Un šī bija pirmā no daudzajām tikšanās reizēm, kas viņam deva dzīves jēgu...

Pēkšņi jauneklīs tika izmests no savām svētlaimīgajām atmiņām, viņš atkal atradās templī... Nez kāpēc viņš nometās ceļos baseina priekšā, un viņa rokas izmisīgi satvēra dīķa akmens malu.

Pacēlis skatienu, Jans ieraudzīja dievietes sejā smaidu, un tad kāda roka nokrita uz viņa pleca.

27 nodaļa

Īans

Bet tā nebija Gaismas dieviete, kas piekāpās nelaimīgajam, kurš bija zaudējis savu mīļoto.

Roka, kas saspieda jaunieša plecu, piederēja izliektajam vecim. Jauneklis, apburts, skatījās uz netīrajām lupatām, kas klāja ubaga kalsno ķermeni. Basās pēdas bija melnas no netīrumiem, tomēr pārējais ķermenis nebija tīrs. No zem sapinušās sirnu matu galvas, svētā mulķa traki tumšās acis skatījās uz pārsteigto Īanu.

Vecais vīrs iebāza ar pirkstu jaunekļa krūtīs. Viņa raupjā balss kā smilšpapīrs skrēja cauri Īana nerviem, liekot viņam no neapmierinātības gandrīz griezt zobus.

– Dod man monētu! – ubags stulbi iesmējās un pastiepa vēso plaukstu.

Jaunais vīrietis aizvēra acis, viņa sirdi mocīja skumjas un vilšanās. Dieviete viņam nepārprotami nepiekāpās, un viņas smaids neko nenožīmēja. Vai varbūt tā ir viņas nīrgāšanās? Īans paskatījās uz fresku sānis, taču likās, ka Teja joprojām mīļi smaida. Viņš vienmēr deva nabagiem, kā mācīja tēvs, tāpēc, lai kā gribēja padzīt nabagu, kurš uzdrošinājās traucēt viņa vientulību, viņš tomēr pastiepa roku kabatā un, sajutis pēc zelta leišu, iebāza. viņa izstieptajā rokā.

– Ej uz hercoga Holdera īpašumu, draugs. Tur tevi pabaros,

iedos drēbes un pajumti, ja vajadzēs,” jaunais dūzis noguris sacīja un novērsās, cerot, ka tagad paliks viens.

Nakts dārgās minūtes pagāja prom, un līdz ar tām cerība, ka dieviete dos zīmi.

Bet tā tur nebija. Vecais vīrs rosīgi izmēģināja monētu uz zobiem. Izvēloties vietu tuvāk Īanam, viņš apsēdās zivju baseina malā un iemērca netīro roku ūdenī. Tas dzirkstīja, un jauneklīm šķita, ka ubaga roka spīd.

"Tev niez, Īan," klaidoņa balss čīkstēja.

Jaunais vīrietis apjukuma pilns paskatījās uz veco vīru. Tomēr pirmais pārsteigums, ka ubags zināja viņa vārdu, ātri pārgāja. Daudzi cilvēki pilsētā pazīst hercogu, un viņa ģimene vienmēr ir redzama, un Ians uzauga Atenboro.

Ubaga pustrakās acis iemirdzējās viltībā.

"Jūs meklējat zināšanas, kas nav pieejamas mirstīgajiem, bērns." Jūs nevarat staigāt starp pasaulēm. Vīriešiem to ir aizliegts darīt, jo viņi paši maina pasauli. Sievietes ir cita lieta: dažreiz viņām, nabadzītēm, dzīvē nav vietas.

Īans gribēja saspīest sevi, lai pārliecinātos, ka tas nav sapnis, bet viņš tikai apburts skatījās uz neglīto, dubļiem notraipīto seju. Pati Thea ar viņu runā caur šī vecā vīra lūpām! Kad pirmais izbrīns pārgāja, dievietes vārdu nozīme jaunajam dūzim sāka parādīties. Manās krūtīs vārījās sašutums un protests. Viņa drudžainais čuksts pārtrauca tempļa svinīgo klusumu.

– Bet Rena būtu laimīga ar mani... Viņa negribēja doties uz citu pasauli!

– Meitene ir gudrāka par tevi, bērns. Viņa paredzēja, ka pēc gada vai diviem tu izkritīsi no mīlestības. Jums būs kauns par viņas zemo dzimšanu un jūs ienīdīsiet viņu par to, ka viņa, bēgot kopā ar jums, sabojāja jūsu karjeru.

Jans sažņaudza dūres. Viņš gribēja steigties virsū sirmgalvim, visus šos pretīgos pieņēmumus taranēt viņam rīklē. Viņš savaldījās, atcerēdamies, kas bija viņam priekšā, bet viņa balss skanēja sašutumā:

– Tas nekad nenotiks! Mans tēvs ir gatavs viņu pieņemt bez iebildumiem, un pārējai sabiedrībai būs jāpieņem šī izvēle. Es izvēlējos Rēnu, viņa ir mana dzīve.

"Bet, ja viss būtu noticis savādāk, viss nebūtu bijis pa vecam, zēn." Viņas līgavainis neatteiktos no savām pretenzijām un apkaunotu jūs sabiedrības acīs.

"Pat ja visa pasaule vērsīsies pret mums, es nekad nenožēlošu, ka izvēlējos viņu!" Un tie nav tikai vārdi. Tu spēj lasīt manu sirdi, ak, Thea! Atdod to man, Rena! – Īans lūdza.

Ubags tik ilgi klusēja, ka Janam sāka šķist, ka dieviete ir aizgājusi.

"Ak, Gaišā jaunava," viņš čukstēja, sajūtot mutē savu asaru rūgtumu.

"Paskatīsimies, ko saka Likteņa rats," dievietes tonī skaidri bija dzirdama neizlēmība. – Noķer kādu no zivīm.

Un Jans rezignēti iegremdēja abas plaukstas baseina vēsajā ūdenī. Protams, viņam prātā iešāvās dīkā doma, ka, iespējams, tas viss ir ļaundaru nekrietns un nekrietns joks. Tie, kas to

uzzinās, pasmiesies – izcilais Ace dei'Gard naktī metas ceļos Tejas tempļa baseina priekšā un rāpo ar rokām gar dibenu!

“Tu esi vīrietis, tev ir lemts domāt par iedomību,” atgādināja dieviete. "Bet tagad, mans zēns, koncentrējieties un domājiet par Renē."

Jans nokaunējās par savu stulbumu un sniedza roku zivīm, kas ganījās starp zaļajām aļģēm. Tekošais ūdens patīkami atdzesēja viņa pirkstus un elastīgi pretojās viņa kustībām. Mēģinot satvert smaragda zivi aiz astes, viņš domāja par to, kā Renē ir nonākt dīvainā, nepazīstamā pasaulē. Apkārt viss nav tāpat kā Andorā. Vai arī tas ir tas pats? Ko darīt, ja viņa uzreiz iekļuva nepatīkšanās? Kādus cilvēkus viņa satika? Ko darīt, ja tur nav cilvēku, bet ir tikai divgalvaini briesmoņi? Viņš par to bija domājis ne reizi vien, un viņa uzacis kā parasti saskārās uz deguna tilta.

Izveicīgās ar zvīnām klātās zivs turpināja slīdēt prom, neļaujot viņam tām pat pieskarties, lai kā viņš centās. Taču jauneklis centās un centās, cenšoties neizliet ūdeni svētajā baseinā. Ar katru neveiksmi viņu arvien vairāk pārņēma izmisums, cerība uz laimi ar Rēnu izkusa ar katru minūti. Un, kad jauneklis izmisumā un bezspēcīgi nolaida rokas, noliecis galvu pret ūdeni, viena no zivīm – sudraba zivs – pēkšņi iepeldēja viņa atvērtajās plaukstās. Viņa sita ar dakšveida asti, un tajā brīdī Janam atklājās, kas viņam jādara.

Viņš pacēla galvu pret fresku, dieviete paskatījās ar drūmu brīdinājumu.

"Jums jāgaida viņa tur, kur norāda artefakts." Pagaidi portālā un tici, ka tavs mīļotais atnāks. Ja tu pati viņai sekosi, tu uz visiem laikiem pazudīsi Laiku ratā un viņu nesatiksi. Renai pašai jāatgriežas. Ja viņa negrib vai nevar, tad negaidi viņu vairs. Tikai trīs dienas. Ej, bērns!

Mēness, spoži spīdot pa bīdāmajām durvīm, aizgāja aiz mākoņa. Templis kļuva tumšs, pat baseinā ūdens vairs nespīdēja. Jans bija pārsteigts, atklājot, ka vecais ubags ir pazudis. Cik sen atpakaļ? Viņš nezināja.

Jans paskatījās uz fresku, dievietes kontūras parādījās neskaidrās aprisēs. Jauneklis piecēlās kājās un paklanījās Gaišās Jaunavas tēlam. Un tad viņš izskrēja no tempļa un metās cauri mēness gaismas caurdurtajai svētajai birzītei.

Drīz vien aiz kokiem parādījās meža mala. Uz priekšu rēgojās Kaulu mežs. Likās, ka šī monolītā, nepārvaramā mūžīgo ēnu valstība absorbē mēness gaismu. Ne mirkli nevilcinoties, jauneklis devās šajā tumsā. Viņš tikai nožēloja, ka zaudēs vairākas stundas, lai kājām nokļūtu ceļojuma galamērķī.

28 nodaļa

Īans

Jauneklis metās Kaulu meža virzienā, taču pēkšņi sastinga un pagriezās, lūkoties naktī. Klusumu pārtrauca ass iekšas kliedziens; tas nāca no kaut kur pa labi. Un tad atskanēja viegla zvana skaņa. Tās bija ļoti pazīstamas skaņas – vāle, piesieta pie viena no svētajiem kokiem, pacēla galvu, lai piesaistītu saimnieka uzmanību, un iejūgts zvanīja. Jauneklis priecīgi pasmaidīja, nezinādams, kam pateikties par šo dāsno dāvanu – tēvam vai Gaismas dievietei.

– Draugs, Grej! Kā tu tur nokļuvi?

Jans maigi pārbrauca ar plaukstu pāri cietajām zvīņām uz ķirzakas kakla, un verds apmierināti murrāja. Noņēmis grožus no zara, jauneklis ielēca seglos. Grejs pielēca kājās un enerģiski kratīja sevi, izplešot spārnus. Viņš nolēca trīs metrus un gludi pacēlās gaisā, paceloties arvien augstāk virs meža. Jātnieks ar vieglu ceļgala kustību virzīja verdu uz priekšu.

Kaulu mežā mijas augošo priežu un ozolu galotnes izskatījās kā rokas, kas stiepjas augšup nakts tumsā. Vainagi šūpojās vējā, un šķita, ka viņi mēģina noķert virs tiem lidojošo jātnieku. Spriežot pēc tā, kā viņa ķirzaka neapmierināti kratīja galvu un nemitīgi mēģināja pacelties augstāk, Īans nodomāja, ka varbūt viņš to neiedomājas, un vecā ragana Loesa mēģināja viņu noķert asins upurēšanas dēļ. Bija laiks, kad šāds ieteikums būtu bijis

uzjautrinošs, bet ne tagad, pēc visa notikušā. Jauneklis sarauca pieri, bet turēja verdu zemu virs meža, lai tumsā nepalaistu garām izcirtumu, kur reiz atradās raganas Loes māja.

Debesis austrumos pamazām kļuva gaišākas, tālumā blāvi mirdzēja upes lente, un aiz tās pletās koši zaļas purvainas pļavas ar iesauku Erenean, un pie apvāršņa rēgojās lauku māju jumti. Īans pieskārās grožiem, apejot aizliegtā meža malu, un beidzot ieraudzīja to, ko meklēja. Kopš Loes briesmīgā slaktiņa ir pagājis vairāk nekā pusgadsimts, bet koki uz viņas būdas drupām nav auguši. Meža milži ielenca izcirtumu kā goda sardze pie vadoņa kapa.

Drūmajā pirms rītausmas tumsā Īans paskatījās apkārt drupām, kuras bija apaugušas ar augstām nezālēm. Skumjš skats. Devis ķirzakai komandu nolaisties, viņš uzreiz nesasniedza paklausību.

– Bet, bet, Grej, es pats saprotu, ka šī nav laba vieta, bet tieši šeit mums ir jāiet.

Stingra roka pavilka grožus, un verds tomēr slīdēja uz salīdzinoši līdzenas vietas, prom no kokiem. Jans drūmi paskatījās apkārt uz tuvējo priežu stumbriem, ko nomelnēja sodrēji un karstums. Laiks negribēja dzēst sen notikušas traģēdijas pēdas, un nezinātājam varēja rasties sajūta, ka māja nodega pirms diviem vai trim gadiem. Tikmēr ir pagājušas septiņdesmit ziemas, kopš vecais Loess melnu dūmu mutē pazuda Kaulu meža biezoknī un kļuva par vienu no tā gariem.

Īans izlēca no segliem. Verds negribēja apgulties; viņa lielais

ķermenis, pārklāts ar gludām zvīnām, nervozi drebēja. Jā, šī ir slikta vieta.

– Ak, draugs. Varbūt vislabāk ir atlaist tevi, – Jans nomurmināja.

Viņš no apakštelpas krātuves izvilka irbuli un ceturtdaļu papīra un, atspiedies uz segliem, rakstīja: "Es atgriezīšos vēlākais pēc trim dienām. Jaņ."

Cenšoties nedomāt par to, kā viņš dzīvos šajās trīs dienās, ja Rena neatgriezīsies, jauneklis ielika papīru seglu somā un sasēja grožus, lai nenovērstu ķirzakas uzmanību. Viņš uzsita pa lieso muguru un pavēlēja:

– Mājas!

Ķirzaka plivināja spārnus un viegli nogrūda no zemes. Tas strauji pacēlās uz augšu, iegūstot augstumu, un drīz vien pazuda aiz biežajiem vainagiem. Īans palika viens.

Tagad viņu nekas neapturēja. Bet kur var meklēt izdzīvojušu artefaktu? Ieskats templī viņam parādīja vairākus attēlus. Tostarp biežajā tumsā guļošs objekts, kas izskatījās pēc burvju viziera.

Īans sarūgtināts iespēra akmeni, kas izslējās no zāles. Viņš negaidīja, ka no mājas palicis tik maz. Un tas, kas paliek, ir pārklāts ar daudzgadīgu velēnu. Atšķirībā no kokiem, zāles šeit auga biezi, paceļoties virs diviem metriem. Jaunajam vīrietim nebija ne laika, ne vēlēšanās brist pa šīm savvaļas teritorijām. Īans apstaigāja pelnus, prātodams, cik liela ir raganas māja. Virs viņa izstieptās rokas parādījās sīka dzirkstele. Viņš

nejauši nokratīja liesmas gabalu uz zāli, un tas nodedzināja nokaltušo atmirušās veģetācijas slāni. Apkārt esošie koki sāka neapmierināti čaukstēt, taču jauneklis tiem nepievērsa uzmanību. Viņam nebija iemesla nezticēties elfam Ozanielam un viņas aizsargājošajam amuletam, tāpēc viņam nebija ko baidīties no meža.

Krēsla cītīgi strādāja, svaiga zāle un ilgi kaltēti salmi krita zemē melnos putekļos. Drupas pakāpeniski tika atbrīvotas no veģetācijas. Sārtajā rītausmas krēslā parādījās melni un sarkani, pārorgļojušies akmeņi, kas sajaukti ar siju un jumta seguma fragmentiem. Īans nekavējoties sāka tīrīt gruvešus. Viņa mērķis bija tikt līdz fondam. Liesmu nemierus varēja izturēt tikai pagrabs. Šī ir vienīgā vieta, kur varēja saglabāties vismaz dažas lietas.

Darbs bija grūts vienam cilvēkam, pat burvim. Jans pateicās dieviem par to, ka viņš viņam bija apdāvinājis četrus elementus, un cītīgi izmantoja gaisa burvestību – “Atbrīvojiet nastu”, kad viņam bija jāpārvieta biezas, pussapuvušas sijas. Beidzot, kad saule jau bija uzlēkusi virs meža, starp uguns izpostītajiem mūriem, bija palikušas tikai iekšējo starpsienu drupas un milzīga dūmakaina krāsns. Aiz tā tika atrasti cilvēku kauli. Aplājis raganas mirstīgās atliekas ar akmeņiem, Īans sāka meklēt lūku pagrabā. Bija trīs istabas; lielākajā un vistuvāk ieejai grīda bija noklāta ar izkusušām lauskas, trauku lauskas un citām pārorgļotām mantām. Jans kaut kā izkaisīja šos atkritumus stūros un atklāja cementa grīdā iestrādātu metāla gredzenu. Metāls bija

izkūsis, bet joprojām droši turējās. Vēl nedaudz piepūles tīrīšanā, un lūkas malas atvērās.

Jaunais burvis nesteidzās tvert gredzenu. Vispirms es pārbaudīju, vai nav slazdu. Meklēšanas burvestība atbildēja, apgaismojot lūku ar satraucošu gaismu.

Jā, ragana aizsargāja caurumu pagrabā, kas nozīmē, ka tur tiešām ir kaut kas svarīgs!

29 nodaļa

Īans

Janam bija aizdomas, ka no vecā Loesa vajadzētu sagaidīt kādus īpašus netīrus trikus. Meža ragana nebija tā, kas glabāja noslēpumus, kur ikviens varēja ielīst. Pagraba atvēršana nebija viegls uzdevums.

Vispirms jaunietis mēģināja pacelt lūku, izmantojot pāroglotu sijas gabalu. Taču, tiklīdz gals pieskārs izkusušajam gredzenam, pa koka gabala virsmu sāka kustēties caurspīdīgu, bezkrāsainu skudru pulks. Kukaiņi alkatīgi aprija koksni, mūsu acu priekšā pārvēršot to putekļos. Skaļi lamādamies, Īans ar riebumu nometa staru malā. Ko gan citu var sagaidīt no meža raganas, ja ne ļaundabīga bara iebrukumu? Paldies, ka neuzburi savvaļas bites vai plēsīgo putnu baru!

Jaunais dūzis gāja uz mežmalu, meklēdams tievāku un garāku stabu. Dziļās upes krastos bija daudz jaunu koku. Īans priecājās, ka viņu vidū atrada balto platānu. Šī šķirne ir vismazāk jutīga pret maģiju – kas tagad ir vajadzīgs. Viņš nocirta augstu, slaidu koku un, nogriezis mizu, atgriezās raganas mājā. Kāts izrādījās garš ar dakšveida mezglu galā, tāpēc nebija nepieciešams tuvoties lūkai, kamēr slazdi nebija neitralizēti.

Stāvot ārpus mājas, Īans izgrūda stabu cauri pussabrukušajai sienai līdz lūkai. Zars pacēla gredzenu, un, izmantojot nūju kā sviru, jauneklis nedaudz pakustināja smago vāku. No

pusotra metra augstas spraugas dega spoža uguns, un var tikai nojaust, kādu traumu būtu guvis neuzmanīgs zaglis. Lēnām, ļaujot slazdam izdegt, jaunais burvis atstūma vāku malā. Nomelnējušajā cementa grīdā bija četrstūrainis caurums, ko plaisa karstums un laiks.

Ians nesteidzās ieskatīties iekšā – tumsa pagrabā viņam atgādināja bezdibeni un briesmoņus, kas tur mīt. Dienas gaisma bedrē neiespiedās dziļāk par metru. Jaunietis iemeta tīklu, lai atklātu burvestības, taču šoreiz neko satraucošu neatrada. Vecajam Loesam laikam pietrūka izdomas slazdiem.

Nu, tagad jūs varat redzēt, kas tur tumsā. Saritinājis sausas zāles ķekaru, Īans to aizdedzināja ar dzirksti un nolaida improvizēto lāpu bedrē. Pagrabs ir kā pagrabs. Nekas īpašs: apmēram trīs metrus dziļa, neliela telpa ar nomīdītu māla grīdu un mitrām sienām. Lejā veda sūnainas koka kāpnes, kas pat Loes laikā, visticamāk, izskatījās nedrošas. Gar trim sienām ir plaši plaukti, kas pilnībā piepildīti ar dažādām kolbām, pudelēm, kastēm un burciņām – šeit ragana glabāja reaģentus un mikstūras. Uz ceturtās sienas izstiepta kāda liela dzīvnieka sapelējusī āda.

Neuzticēdamies senajām kāpnēm, Jans vienkārši nolēca lejā. Saraustījies no asās pelējuma smakas un gadsimtiem senā mitruma (arī sienas āda veicināja apkārtējo smaku), jauneklis atkal izplatīja savu meklēšanas tīklu, taču slazdus vairs neatrada.

Tad Jans sāka meklēt artefaktu. Bet, tiklīdz viņš sniedzās pēc plakanas kastes vienā no plauktiem, kas bija izklāta ar pudelēm, kaut kas pazibēja virs galvas un uz brīdi aizsedza dienas gaismu.

Jaunais burvis nodrebēja un metās uz kāpnēm, taču bija jau par vēlu – lūka aizcirtās, nogriežot gan dienas gaismu, gan meža skaņas.

Valdīja pilnīga tumsa.

Kurš viņu aizslēdza? Lauksaimnieki no Erīnas purviem šeit nebrauc. Nebija daudz variantu, un visticamākais bija mirušās raganas ļaunais gars. Loesa nevarēja tikt pie Jana, jo elfa amulets bija uz viņa, tomēr viņai izdevās izdarīt nedarbu. Viņa joprojām ir spēcīga, par to nav šaubu pēc uzbrukuma hercogam Holderam mežā. Jaunietis dzirdēja no ārpuses atskanēja ļaunprātīga ķiķināšana. Vai arī vējš rada troksni?

Ians aizdedzināja gaismas bumbu, sasniedza lūku un mēģināja to atvērt. Bet, tiklīdz viņš atsitās pret smago vāku, satrunējušie pakāpieni zem viņa padevās, un jauneklis nolidoja kopā ar kāpņu lauskas. Viņš netika ievainots, bet tam nebija īsti nozīmes, jo viņš tagad ir šeit iesprostots. Lielais jautājums ir, vai tēvs un brāļi uzminēs viņu meklēt vecā Loes mājā. Pat ja palīdzība nāks, tā nebūs ātrāk par trim dienām – galu galā viņš nosūtīja zīmīti. Par vēlu.

Trīs dienas šajā niknajā bedrē... Un šajā laikā iespēja atgriezties Andorā pēc Renas tiks zaudēta! Īans sakoda zobus, atstumdams izmisumu. Viņam nekavējoties jākāpj ārā savas mīlotās labā.

Bet kā?

Viņš vairākas reizes iesita, mēģinot izklūt ar gaisa dūri. Bezjēdzīgi. Varbūt, ja viņš noņemtū vienu no plauktiem, viņš

varētu nokļūt līdz vākam un mēģināt vēlreiz.

Gaismas bumba apgaismoja sūnainos pazemes stūrus. Ians notupās, pētot un aptaustīdams plauktu dibenu, kas izgatavots no vienkārša saplākšņa – virsma bija mitra un pietūkusi. Nav jēgas censties izmantot šādu materiālu, lai izsistu smagu lūkas vāku. Un, ja tas būtu uzstādīts slīpi, piemēram, rampa, lai uzkāptu līdz lūkai, neviens no plauktiem neizturētu jaunā karotāja svaru – neskatoties uz viņa jauneklīgo slaidumu, Īans bija garš un platiem pleciem.

Tomēr vīlies Īans neatteicās no mēģinājumiem un rūpīgi pārbaudīja statīvus. Pudeles un burkas ar aizdomīgiem šķidrumiem – ar un bez etiķetēm, kuru mērķis vairs nebija saprotams, zāļu kastes, kaut kas līdzīgs kaltētu anuru ķekaram... Tad viņa skatiens sastapa resnu īsu kociņu, kas izlīda no sienas zem viens no plauktiem pašā apakšā .

Kāpēc šī piespraude ir šeit? Varbūt viņš kādreiz turēja citu plauktu? Neizskatās pēc tā. Un tomēr tas ir dīvaini. Jans pārbaudīja ar pareizrakstību – likās, ka slazdu nav. Un tad, paklausīdams dīvainai iedvesmai, viņš satvēra kātu un pavilka to pret sevi. No sienas, kas iepriekš šķita cieta, pēkšņi viegli izslīdēja rupji izcirsta kaste. Ieskatoties iekšā, jauneklis nosvilpa.

30 nodaļa

Īans

Kaste bija gandrīz līdz malām piepildīta ar monētām, zeltam blāvi mirdzot pagraba krēslā. Īans nejauši paņēma vairākas lejas, ar ziņkāri lūkojoties uz monētu – tur bija ļoti senas leišas ar sen mirušu karaļu sejām un jaunas, izdotas ne vairāk kā pirms simts gadiem ar tagad dzīvā Darena attēlu. X. Mirušās raganas dārgums jaunekli nemaz neinteresēja. Viņš diezgan pamatoti uzskatīja, ka bagātība, kas iegūta uz slimības un nāves rēķina, ko Loes sūtīja, nevienam nenāks par labu. Cik ilgi viņa to visu izglāba – divus vai trīs gadsimtus? Priekš kam?

Starp monētām tika atrasts gredzens un rokassprādze no lēta pūsta zelta. Tātad tās nav tikai monētas? Šī doma bija pārlicinoša.

Īans sniedzās dziļāk un sajuta kaut ko plakanu. Es sastingu no gaidīšanas, bet nevarēju aizmēģēt vīlušos nopūtu, kad no monētu kaudzes parādījās no mitruma pietūkušas klades ādas iesējums. Jans nejauši pārlapoja lappuses, kas klātas vienmērīgā, skaistā rokrakstā.

Loes cītīgi, daudzus gadus pierakstīja receptes, kas mijas ar piezīmēm par māsasaimniecību, dienasgrāmatas ierakstiem par savām lietām un pārdomām. Dažās vietās tinte bija pilnībā izplūdusi, un vietām mitruma plankumi padarīja tekstu nelasāmu. Neviļus Īana acis ievilkās vairākās vietās – kā jūtīgam

cilvēkam, it visā meklējot loģiku, šis dokuments viņam šķitis interesants.

Vienkāršās, sasmalcinātās frāzēs raganu uzrakstīja ziņojumu par savu dzīvi. Tā bija skumja hronika par to, kā parasta ciema meitene traģisku notikumu iespaidā – diemžēl, pat mūsu laikos ne tik reti – kļuva sarūgtināts pret visu pasauli un apzināti izdzēsa no savas dvēseles visu gaišo un laipno. Tikusi izraidīta no ciema par romānu ar precētu vīrieti un ārlaulības bērna zaudēšanu, nākamo četrdesmit gadu laikā viņa apzināti un nežēlīgi atriebās katram šīs nelaimīgās apmetnes iemītniekam. Pat saviem radniekiem, īpaši viņiem. Ar neprātīgu prieku viņa beidzot pierakstīja, ka viņas dzimtais ciems beidzot ir pilnībā pamests un aizaudzis ar mežu.

Ilgstoša atriebība bija Loes dzīves jēga daudzus gadus, un, kad viņas tumšie plāni piepildījās, tika atrasts jauns hobijs. Diemžēl šī teksta daļa bija pakļauta laika un mitruma postošajai iedarbībai, taču no atsevišķām frāzēm Īans saprata, ka raganai tika atklāti Kaulu meža noslēpumi. Acīmredzot tajā pašā laikā viņas prāts pārcēla naidu pret līdzcilvēkiem uz visiem cilvēkiem kopumā. Par Ceļa artefaktu nebija ne vārda. Bet vairākās rindkopās tika runāts par dievu gribu, portālu un Laika ratu. Tas viss parādīja jauneklīmu, ka viņš ir uz pareizā ceļa, un portāls uz citu pasauli pastāvēja ne tikai viņa sarūgtinātajā iztēlē.

Zīmīgi, ka vienā no lapām bija uzzīmētas pentagrammas, kādas nekromanti izmantoja rituāliem, un zem tām bezmāksliniecisks dīvaina ragaina dzīvnieka attēls, piemēram,

hanna, tikai ar nepatīkami iegarenu bārdainu purnu. Īans ar neizpratni lasīja piezīmi apakšā: "Melnā kaza ir upuris izsaušanas rituālam." Viņš nekad nebija dzirdējis par tādu dzīvnieku. Varbūt tas ir pasakains? Vai arī citā pasaulē?

Protams, ļaunās raganas dienasgrāmata ir ļoti interesanta, tomēr lasīšana Īanu ne tuvu netuvināja rezultātam. Jaunais burvis aizvēra piezīmju grāmatiņu un ievietoja to savā apakštelpas krātuvē. Iespējams, šie ieraksti vēlāk nonāks Holderu ģimenes arhīvā, un, ja tēvs uzskatīs par iespējamu, tie tiks nodoti Attenboro pilsētas arhīvam kā daļa no rajona vēstures.

Bet kur ir artefakts?

Jauneklis atkal piegāja pie zelta kastes, šķirojot monētas. Un gandrīz uzreiz viņš sajuta iegarenu priekšmetu, šoreiz ļoti miniatūru. Mana sirds sāka mežonīgi sisties. Uz viņa plaukstas, aiz sajūsmas viegli trīcot, gulēja tieši tas priekšmets, kuru viņš meklēja. Kaut kas līdzīgs viņam atklājās dievietes sūtītajā vīzijā. Tas ir mazliet kā burvis: pogu rinda un mazs ekrāns.

Jaunieša sarūgtinājumam ierīce šķita beigta. Korpusā nebija norādījumu, kā to ieslēgt. Īans spieda visas pogas vienu pēc otras – bez rezultātiem. Pirms izmisums viņu pārņēma, viņam ienāca gaiša doma, ka, iespējams, artefakts darbosies mežā. Dieviete nesūtītu kādu meklēt kaut ko, kas nedarbojās.

Tomēr vispirms jums ir jātiek prom no šejienes un pēc tam jādomā, kā to ieslēgt.

Jaunais burvis uzkāra Ceļa artefaktu ap kaklu blakus aizsargājošajam amuletam un koncentrējās uz plauktu apskati.

Nav iespējams, ka starp visiem šiem atkritumiem nebūs nekādu līdzekļu, kas palīdzētu jums tikt no šejienes. Viņš rūpīgi pārbaudīja, vai sienās nav citu slēptuvju un slēptu mehānismu. Es sasniedzu sienu, kas pārklāta ar ādu, un atkal prātoju: kāpēc vecā sieviete piekāra vienu no sienām? Un kāpēc jūs šeit nenolikāt plauktus? Varbūt man nebija laika? Starp citu, kāpēc Loes nemeklēja patvērumu savā pagrabā, kad zemnieki ieradās šeit, lai nodedzinātu viņu un māju?

Pārvarējis riebumu, viņš piegāja pie sienas, kas bija pārklāta ar smirdīgu kažokādu. Izpētot atlikušos rupjos melnos matiņus, Īans mēģināja uzminēt dzīvnieku, taču nevarēja noteikt – āda Hannai bija pārāk liela, un pat īsvilnas šķirnēm ir vilna, kas nav tik cieta. Vai iespējams, ka tas ir tas pats upura dzīvnieks no Loesa dienasgrāmatas?

Dodies apskatīt, kas slēpjas zem noslēpumainās ādas, Īans gribēja to iznīcināt ar uguns stihijas palīdzību. Tomēr, par laimi, viņš laikus saprata, ka viņš pats tūlīt nosmaks šajā ierobežotajā telpā. Jau bija grūti elpot pagraba satrūdējušajā, novecojušajā gaisā. Ar asu kustību jauneklis norāva pārsegu no sienas un izbrīnīts skatījās uz zemajām durvīm, iekāpis šķērsām.

Vēl minūte, un dēļi tika iemesti stūrī. Durvis atvērās viegli. Īana sejā smaržoja kapa mitrums. Gaismas bumbas stari bija bezspēcīgi, lai izkliedētu pazemes ejas tumsu.

31 nodaļa

Rena

Saule manāmi rietēja, kad Čada deva zīmes, ka ir pienācis laiks atgriezties. Pa šo laiku kaķis jau bija ērti atlaidies uz meitenes pleca un negribēja kāpt nost, pat tad, kad jaunieši devās uz bērnistabas izeju. Rena ar prieku nesa vieglo, diezgan dārdšo slodzi.

Birojā viņi satika Arinu, kurš vēroja divus strādniekus, kas furgonā iekrauj plēvē ietītus skujkoku stādus. Māte laipni pamāja Čadam un čukstēja Renē, lai tā iet mājās un pārgērbjas vakariņās.

Svešinieku priekšā meitene, protams, neuzdrošinājās aktualizēt jūtīgo tēmu par mātes un vecākā padēla attiecībām. Varbūt prātīgāk būtu izlikties, ka nekas nav noticis. Bet mātei jābūt uzmanīgākai. Ja es redzētu Renu, kas zina, cik daudz strādnieku varēja noķert neuzmanīgus mīlētājus? Izplatīsies baumas, un agri vai vēlu vīrs atbrauks ciemos. Un Mats vecākais neizskatās pēc tāda vīrieša, kurš pieņemtu tādu sitienu!

Kaķis no Renas nešķīrās līdz mājai, un pie lieveņa viņa atsperīgi nolēca un pazuda aiz rožu krūmu rindas. Montrosa kunga vidējais dēls, ar kuru Rena jau bija paspējusi sadraudzēties, ar zīmēm skaidroja, ka tāda bijusi šo dzīvnieku paraža – viņi staigājuši paši. Smejoties un apmainoties ar zīmēm un īsiem vārdiem, jaunieši iegāja mājā un gaitenī saskrēja ar Metu jaunāko. No glītā milža asā, drūmā skatienu abi apklusa,

apklusā un metās prom uz savām istabām.

Pēc veldzēšanās dušā Rena nomainīja kreklu un bikses pret pieticīgu pelēku vilnas kleitu, ko atrada uz gultas. Viņa sapinēja matus divās bizēs un uzmeta skumju seju spogulī. Apģērbs labi piestāvēja viņas noskaņojumam. Vēl viena diena, kas pavadīta dīvainā pasaulē, beidzās. Ārā kļuva tumšs, bet viņa nevarēja atrast ceļu atpakaļ.

Viņas pašas drēbes karājās uz krēsla, putekļaina balta zīda kaudze un nobružātas mežģīnes. Sieviete uzmanīgi izkratīja kleitu, bet neatrada Ceļa artefaktu. Renas sirds sāka izmisīgi pukstēt, un viņas plaukstas acumirkļi kļuva slapjas. Kur viņš ir? Viņa skaidri atcerējās, ka nolika to uz krēsla un pēc tam nometa neveiksmīgo kāzu kleitu. Vai māte paņēma artefaktu? Ja tā, tad diez vai viņa to atdos, jo netic, ka ir iespējams atgriezties pie Andora.

Ko darīt, ja tā nav māte? Mets jaunākais dīvaini paskatījās uz viņu, kad viņš ar Čadu gāja augšā pa kāpnēm. Vai viņš pārmeklēja viņas istabu? Fū, tad vēl jo vairāk jārunā ar mammu!

No gultas apakšas atskanēja kluss klauvējiens. Tad atkal. Un atkal.

Rēna satraukta klausījās troksnī. Kas ir tur? Vai kāds zvērs no meža ir ienācis istabā? Kā? Un tad, kad? Tas kļuva baisi. Gribējās uzrāpties uz gultas ar kājām, bet ziņkāre arī pārvarēja bailes. Meitene noliecās un ieskatījās pilnīgā tumsā. Troksnis pieklusa, un tad atkal atskanēja klauvējiens, un no gultas apakšas iznāca plakana kaste uz auklas, kam sekoja sniegbalta ķepa ar

rozā spilventiņiem, kas centās aizsniegt šo mežģīni.

Ceļa artefakts! Irēna satvēra rokas un smējās! Tātad tas viņu aizveda!

– Kā tu šeit nonāci, kaķīt? – meitene noglāstīja ķepu un pacēla ierīci no grīdas. Viņa ar bažām izskatīja lietu un spieda pogas. Viņa sarauca pieri, jo ekrāns palika tumšs un tukšs.

Pūka izrāpās no gultas apakšas un berzēja kājas, prasot pieķeršanos. Neprātīgi skrāpējot kaķim starp ausīm, Rena paskatījās pa istabu, meklējot drošu vietu artefaktam, taču neatrada. Rezultātā uzliku ap kaklu – tātad neviens neatņems. Iespējams, saskaroties ar ķermeni, ierīce atkal darbosies un parādīs ceļu atpakaļ.

Viens no strādniekiem piekļauvēja pie durvīm, aicinot ģimenes locekļus pie galda. Rena vēlreiz paskatījās uz sevi spogulī, pārliccinājās, ka zem kleitas nav redzama plakanā mazā kastīte, un nokāpa lejā. Dzīvojamā istabā viņa atrada savu māti un mazo Nikolu.

– Ak, Rena! Jūs šodien paveicāt lielisku darbu. Labi padarīts. Rīt es jūs aizvedīšu uz ziemeļu apgabalu, kur jums jāaudzē papeles. Mettam ir liels kvalitatīvu zāģmateriālu pasūtījums, un koki vēl nav īsti gatavi ciršanai.

Meita negribīgi pamāja ar galvu, tomēr viņa bija pieradusi palīdzēt augiem augt un ziedēt, priecēt aci, un doma, ka viņai būs jāpiedalās to ātrā, nežēlīgā izciršanā, radīja viņas dabu riebumu.

"Es gribu tevi brīdināt, Arin," Rena šaubīgi iesāka. – Fakts ir tāds, ka šodien es tevi redzēju... kopā ar tava vīra vecāko dēlu...

Sieviete stingri un aizdomīgi paskatījās uz savu meitu.

– Ko jūs vēlaties teikt?

– Vai jūs esat mīļākie?

– Kas tev rūp?

– Nē, nē, mamma! Vienkārši uzmanieties. Ko darīt, ja kāds to uzzina?

Bet māte viņu pamāja, paņēma rokās mazo Nikolu un grieza viņu pa istabu. Meitene jautri iesmējās, un Ārins piebalsoja bezrūpīgiem smiekliem. No koridora atskanēja balsis. Sieviete apstājās, nolaida bērnu uz grīdas un atkal auksti paskatījās uz savu vecāko meitu.

– Neviens nezinās, mēs esam uzmanīgi. Un rūpējies par savām lietām, labi? Vai arī jums patika Mats jaunākais un gribējāt viņu paņemt sev? Nedarbosies. Viņš ir tikai mans, labi?

Asinis iztecēja no Renas sejas un pēc tam atgriezās ar vilni. Arins visu saprata nepareizi! Bet meitenei nebija laika iebilst, Montrose dēli ieskrēja istabā, un tad parādījās viņš pats. Ģimene pārcēlās uz ēdamistabu. Visi, tāpat kā iepriekšējā dienā, apsēdās pie gara galda.

Vakariņās Ārina šķita bezrūpīga un nenogurstoši rūpējās par savu vīru un Nikolu. Cītīgi darbojoties ar karotēm, jaunieši ar tēti apmainījās ar jokiem. Rena visu dienu bija izsalkusi, bet izklaidīgi ar dakšiņu ķērās pie gaļas, kas bija sautēta ar dārzeņiem. Nepatīkamā saruna atstāja nogulsnes, un viņas sejā nācās uzvilkt ierasto smaidu.

Čads, uzvedoties kā draugs, pastāvīgi pievērta uzmanību

savam jaunajam radniekam un tajā pašā laikā turpināja mācīt vārdus. Renē iepatikās šis draudzīgais, gaišmatainais puisis, taču viņa uzreiz pieķēra sevi pie domas, ka nevar viņā iemīlēties. Manā sirdī pārāk dziļi iespiedās zilacaina, izskatīga brunetes tēls, kurš palika citā pasaulē. Bet ar Čadu tas ir viegli, tāpat kā ar brāli.

Bet citi kokzāģētavas dēli daiļajam neveiksmīnīkam uzlika lielu slodzi. Jaunākā, PJ, vairākas reizes mēģināja noķert un rotaļīgi saspīest Rēnas kāju zem galda, tā ka viņai visu laiku bija jātur kājas zem krēsla.

Mats jaunākais neuzrunāja Irēnu, bet nenovērsa no viņas biedējošās tumšās acis.

32 nodaļa

Rena

Kad pusdienas bija beigušās, ģimene pārcēlās uz dzīvojamo istabu. Vīrieši bija pielīmēti pie plakanā ekrāna pie sienas, skatoties, kā spēlētāji sporta formās ar platiem plecu polsteriem dzenā un sit ar nūju pa iegarenu bumbu. Arinam pievienojās vairāki strādnieki, sievietes dzēra biezu, rūgtu dzērienu no mazām krūzītēm un pēc tam apmetās šūt pie kamīna.

Rēna ar ziņkāri vēroja Montrozus. Viņu interesēja viņu paradumi un attiecības. Viņa apzinājās, ka skatās kā blakussēdētāja, tāpat kā Mats un viņa dēli skatījās spēli. Tas, iespējams, ir nepareizi, un jums pēc iespējas ātrāk jāiesaistās viņu dzīvē, lai kļūtu par tās daļu. Taču iesprostotā sieviete nevēlējās šķirties no sajūtas, ka viņa šeit ir viesis. Joprojām loloja savu sapni par atgriešanos pie Īana. Bija pagājušas tikai pāris dienas, viņa ticēja, ka vēl nav par vēlu.

Drīz mazā Nikola snauda uz paklāja kamīna priekšā, un māte aiznesa viņu uz savu gultiņu. Irēna to izmantoja un aizslīdēja savā vietā. Bija astoņi vakarā, bet uz ielas jau bija piķa tumsa. Meitene apsēdās pie atvērtā loga un lūkojās tumsā. Tieši viņas loga priekšā vējš šūpoja koka zarus, kuru lapas bija tikpat platas kā palmas.

Nu, līdz rītam viņu netraucēs, tāpēc būtu jauki aizbraukt uz mežu izmeklēt.

Rena atpogāja kleitas apkakli un cerīgi paskatījās uz Ceļa

artefaktu, taču ekrāns bija tukšs. Diemžēl tuvums ķermenim ierīci neatdzīvināja. Kur mums jāiet? Uz dakšveida balto koku? Vai nejauši klīst pa mežu, meklējot ceļu uz savu dzimto pasauli?

Pašai Renē šī šķita traka ideja, taču viņa bija gatava pārģērbties un doties lejā izmēģināt veiksmi. Virs meža lidinājās vietējais mazais, bet diezgan gaišais mēness. Irēnas acīm ar to pietika, lai brīvi pārvietotos mežā.

Tomēr drīz vien mēness gaismai pievienojās kaut kas, kas satricināja slepkavas apņēmību. Vispirms tālu dzīvnieka gaudošana, un tad tuvāk, tuvāk un visbeidzot, šķiet, tieši pie Montrose žoga. Sērīgs, rāpojošs, korāls – līdzīgu gaudošanu Andorā naktī sacel purpursarkanās hiēnas, smilšu vilki un daži citi bara plēsēji. Mēnessgaismas sudrabortās koku galotnes nemierīgi šūpojās, un it kā vēja laikā atskanēja harmonisks "Ooooh!"

Rena aizcirta logu un aizvilka aizkarus, šīs naksnīgā meža skaņas viņu tik ļoti biedēja. Klīst pa savvaļas dabu tumsā nepavisam nav kā cīnīties ar izsalkušu plēsēju baru. Viņa atcerējās, ka vakar aiz loga bija dzirdamas tādas pašas skaņas – tās nomira tikai no rīta, taču viņa bija pārāk nogurusi un emociju pārņemta, lai baidītos no kādiem dzīvniekiem.

"Tas ir tā, it kā viņi apzināti neļautu jums satikties ar Īanu!" Mums būs jāiet agri no rīta, rītausmā." Renē iepatikās doma doties prom, pirms Ārins pamodās un atsāka strādāt bērnu dārzā. Meža skaistuļu audzēšana, lai tikai nocirstu dēļus un tos pārdotu ar peļņu, viņai šķita cinisma virsotne.

Irēna bija nepacietīga, lai sāktu tēlot, tāpēc viņa diezgan agri devās gulēt. Es mētājos un grozījos apmēram divas stundas, un nakts pilnā naktī pamodos ar dīvainu smagumu galvā. Viņa ilgu laiku gulēja nomodā un klausījās sevī. Un tikai tad, kad viņa izdzirdēja klusu murrāšanu, viņa saprata, ka smagā slodze, kas bija izveidojusi mājīgu ligzdu viņas matos, ir kaķis. Un kā viņa vispār ielīst istabā ar aizvērtām durvīm un logiem? Patiešām maģisks radījums! Noglāstījusi savu biezo, silto kažokādu, meitene piecēlās un piegāja pie loga – zvaigznes vēl kūst virs melnā meža, bet debesis grasījās kļūt sarkanas līdz ar rītausmu.

Spiežot vaļā rāmjus, Rena sastinga, klausījās. Pilnīgā klusumā putns sāka trilēt. Meitene priecīgi pasmaidīja – dabas burvis, bija pieradusi dzīvot harmonijā ar milzīgo dzīvo pasauli un priecājās par gaidāmo dienu mežā. Uzmetusi halātu, viņa izslīdēja gaitenī un devās uz vannas istabu.

Māja bija klusa, bet ne visi gulēja – kāpņu pakāpieni jau čīkstēja zem kāda smagajiem soļiem. Nevēloties nevienu satikt, Rena pazuda vannas istabā. Ātri noskalojos un uzvilku darba drēbes – bikses un kreklu – praktiskāko tērpu pastaigai mežā.

Viņa klusi atslēdza durvis, bet nepaguva iziet gaitenī: eju aizšķērsoja Mats jaunākais audekla medību kostīmā un raupjos augstos zābakos. Nāsīs trāpīja asas ugunsкура, sveķainu priežu skuju un vīra, kam pēc piedzīvojumiem mežā veldze varēja noderēt.

Rena aizkaitināta iekoda lūpā, bet uzreiz uzmeta sejā pieklājīgu smaidu. Acīmredzot jauneklis tonakt medījis,

iespējams, pat dzīvnieki, kas turpat blakus gaudojuši. Meitene gribēja čūsku izlīst garām garajam vīrietim, taču viņš kaut ko apslāpēts pateica un ar roku aizšķērsoja viņai ceļu. Ieslēgtā meitene, kura iekšēji virmoja no vilšanās, jautājoši pacēla acis uz sava saimnieka dēlu. Viņš atbildēja ar tādu intensitāti, kas meiteni biedēja. Viena Mata kustība, un Irēna atklāja, ka cieta vīrieša ķermenis ietrietās gaitenā sienā. Atklājusi, ka nevar kustēties, viņa krita panikā un gribēja kliegt, bet viņas muti uzreiz aizsedza valdonīgas, cietas lūpas. Riebums un bailes piespieda mani aizvērt zobus uz izvarojošās mēles. Mats skaļi kļiedza un zvērēja, sniedzot Renē skaļu pļauku pa seju, kas viņu nogāza no kājām. Tagad meitene bija patiesi nobijusies, un jauneklis satvēra viņas roku un mēģināja ievilkēt viņu savā istabā.

Šķita, ka tas ir signāls, lai sāktos haoss. Vienas no durvīm uzreiz atvērās, un Ārins izskrēja gaitenī mežģīņu naktskreklā. Rokas uz gurniem sievietē nofotografēja: viņas padēls slējās pāri apdullinātajai Renai, noliecās stūrī. Pamanot meitenes sakostās lūpas un asinis uz mīlotā lūpām, viņa kaut ko kļiedza un iesita Metam jaunākajam pa krūtīm. Viņa satvēra meitu aiz bizes un, publiski nolādējusi viņu ar pēdējiem vārdiem, ievilka istabā. Viņa cīnījās, cik spēja, un mēģināja izskaidrot, bet māte viņu cieši turēja, un vārdi, kas bija aizvainojoši līdz asarām, atņēma viņai spēkus.

Mats vecākais stāvēja nosalis pie kāpnēm savā pārgājiena kombinezonā. Neapšaubāmi, viņš bija liecinieks neglītajai greizsirdības aīnai, ko viņa sieva uzmeta. Un viņa bija tik nikna,

ka nepamanīja sava vīra izskatu.

"Tu sēdēsi šeit, necilvēks, līdz es nākšu pēc tevis!"

Ar spēku ieģrūdusi meitu istabā, sieviete aizcirta durvis un pagrieza slēdzenē atslēgu.

33 nodaļa

Rena

No gaiteņa atskanēja lamāšanās, vīriešu balsis skanēja blāvas un saspringtas. Arinu sāka justies histērija. Vai mājas saimnieks saprata, ka tiek maldināts, vai dēlu lamājas par rupjo uzvedību pret radnieku? Irēnai bija vienalga. Tikai cerība atgriezties savā pasaulē neļāva viņai ieslīgt depresijā. Māte ne tikai vīlusies, viņa salauza visu, ko meitene tik rūpīgi glabāja savā dvēselē – spilgto sievietes tēlu, kura reiz mīlējusi savu mazo meitu. Nu, izrādījās, ka pieaugušā vecākā meita Arinai ir būtisks šķērslis. Rena vairs negribēja palikt savā mājā. Ne ar viņu, ne ar savu mīļāko, kura dzelzs pirkstus viņa joprojām juta uz sava ķermeņa. Uz manām rokām droši vien būs zilumi.

Skrien, skrien.

Meitene centās nemaz nedomāt par to, ko darītu, ja nevarētu atrast portālu uz savu dzimto Andoru. Dievi neļaus iet bojā nelaimīgajai sievietei, kas pazudusi starp pasaulēm.

Viņa piegāja pie loga. Aizkars šūpojās no vieglā vēja, sitiens to nogrūda sānis un noliecās pār palodzi. Apmēram trīs metrus no mājas izauga slaidis jauns koks. Augšdaļa ir vienā līmenī ar jumtu. Vējš spēlējās ar palmu lapām. Rena bija skumji pārliecināta, ka neviens no zariem nesniedzas līdz viņas logam, un tie, kurus var aizsniegt ar roku, atgādināja tievus zarus. Bet nebija citas iespējas aizbēgt; jūs nevarējāt sagaidīt, kad Ārins mainīs savas dusmas

pret žēlastību un izlaidīs viņu no istabas. Atliek tikai izaudzēt zaru, izmantojot zemes elementus, un mēģināt aizbēgt. Tas prasīs daudz laika – galu galā izveidot zaru, lai tas izturētu pieauguša cilvēka svaru, nav tas pats, kas ieliet maģiju plānā krūmājā.

Rena aizvēra acis un iztēlojās koka uzbūvi. Tas nebija iespējams uzreiz, bet pirms iekšējā skatiena parādījās sulīgs, uz augšu vērsts vainags, slaidis stubrs un zarainas saknes, kas iet dziļi auklī-zemē. Viņa skaidri sajuta, kā zem raupjās mizas, lūksnes slānī plūst auga sulas – no saknēm līdz vainagam, uz katru zariņu un lapu. Viņa paņēma piemērotu zaru un novirzīja uz to visas straumes, pievienojot pamatīgu burvju daļu.

"Nāc, dārgais koks, man tiešām ir vajadzīga jūsu palīdzība!"

Apmēram divas stundas maģija tika lieta pilienu pa pilienam, un rezultātā loga virzienā stiepās resns zaļš zars. Svaigas lapas tagad šūpojās, slaucot aizkaru. Meitene vienmēr baidījās, vai strādnieki ārpusē viņu nepamanīs vai kāds nolems ienākt, taču, acīmredzot, Montrosiem bija daudz svarīgākas lietas, ko darīt. Rena pastiepa roku un aptaustīja jauno zaru – tas izskatījās stiprs, bet cietā miza vēl nebija izaugusi, un tā varēja izrādīties trausla. Un tomēr es nolēmu: ir vērts riskēt, jo laiks iet uz beigām, un katra stunda šajā pasaulē, iespējams, ir diena Andorā.

Mazais lēnām rāpās no palodzes uz zaru. Tas šūpojās un smagi atsitās pret logu, izraisot stiklu grabēšanu, taču šķita, ka tas izturēja.

Neskatieties uz leju, apmēram sešus metrus līdz zemei. Man jau galva griežas.

Rena rāpoja, neveikli kustinot rokas un stiprinot sevi ar kājām. Jo tālāk es gāju, jo vairāk man kļuva bail, bet es aizdzinu bailes, koncentrējoties uz savām kustībām. Kad viņa beidzot cieši apskāva bagāžnieku, viņas rokas un kājas viegli trīcēja. Kaut kā viņa rāpoja lejā un devās cauri pagalmam uz žogu. Rena pievērsa uzmanību šai vietai, kad viņa iepriekšējā dienā skatījās apkārt. Pie žoga bija sakrauta kaudze ar tikko zāģētiem dēļiem. Uzkāpjot uz tiem, jūs varat sasniegt un pievilkties līdz augšējai malai un tādējādi aizbēgt nepamanīti. Plāns bija labs, bet tiklīdz viņa tuvojās šai vietai, no kaut kurienes izlēca milzīgs sarkans vilks. Pavēris muti ar iespaidīgiem zobiem, zvērs nikni metās uz bēgli. Rena nolēma, ja tas nav vilks, tad tā ir kaut kāda zemes suga, kas bija pieradināta aizsardzībai.

– Klusi, dārgais, nerūk uz mani. Tu esi liels un biedējošs un droši vien ēd cilvēkus, vai ne?

Rena nebaidījās, viņa jau kopš bērnības noteikti zināja, ka zemes līdumam nav ienaidnieku starp dzīvniekiem vai kukaiņiem. Tomēr radījums var radīt troksni. Viņa piesauca maģiju, mēģinot sadraudzēties ar šo vilku.

"Vau, vau," rudmate draudīgi iesaucās. Un pēkšņi viņš luncināja asti un ar savu plato, raupjo mēli nolaizīja izstiepto roku.

"Labs zēns," meitene čukstēja un nekavējoties sāka vētīt dēļu kaudzi. Tas arī izrādījās ne tik vienkārši, kā sākumā šķita. Viņas plaukstās uzreiz ierakās vairākas asas šķembas, un sieviete pateicās Gaišajām Jaunavām par to, ka ģērbusies

praktiskā apģērbā no rupja auduma, nevis kleita. Kaut kā viņa uzrāpās pa stāvo nogāzi, nostājās uz pirkstgaliem un skatījās pāri žogam. Ārā tālumā skrēja plats izcirtums, kas gar malām bija biezi aizaudzis ar krūmiem. Satverot ēvelētos žoga dēļus, bēgle mēģināja uzvilkt viņas kāju un tad no aizmugures atskanēja sauciens: “Rēna!”

Čads, jauneklis, ar kuru meitenei izdevās sadraudzēties. Irēna nevarēja uzkavēties, tāpēc viņa tikai nožēlā pamāja ar galvu un tad ar izmisīgu piepūli piecēlās un pārlēca pāri žogam. Viņa ļoti labi nenolaidās, bet tūlīt, klibodama, metās krūmos. Un tieši laikā – virs žoga parādījās Čadas galva un pleci.

– Rēna! – viņš iekliedzās, modri apskatīdamies krūmos un izcirtoties.

Meitene ielīda tālāk biežokņos, cenšoties netraucēt ne zariņu. Manās krūtīs kaut kas nepatīkami plīvoja. Sākumā Renai šķita, ka šī sirds pukst tik stipri, bet, piespiežot roku pie krūtīm, viņa saprata, ka Ceļa artefakts vibrē.

34 nodaļa

Īans

Spilgta gaismas bumba, paklausot jaunā burvja gribai, ienira tunelī, bet apgaismoja tikai nelīdzenās māla sienas. Jans bezbailīgi virzījās uz priekšu. Pazemes koridors bija šaurs – jaunā vīrieša pleci gandrīz pieskārs sienām. Zemie griesti ar biežām, nelīdzenām sadīgušu sakņu bārkstīm piespieda mani nogāzt galvu. Reizēm atradās koka balsti, ar kuriem ragana nostiprināja eju – vietām koks bija sapuvis, un šie stabi radīja lielas briesmas. Bija pārsteidzoši, ka koridors joprojām pastāvēja. Tomēr, raugoties ar maģisku redzējumu, Jans redzēja, ka joprojām darbojas vienkāršie mājsaimniecības saglabāšanas piekariņi, kurus ciema raganas uzmet savām mājām, lai novērstu iznīcināšanu. Bija nepatīkami atrasties pazemē. Mirušās raganas draudīgā aura nospieda jaunā vīrieša apziņu.

Tunelis diezgan ilgu laiku gāja taisni, bet vienā no sienām jauneklis pēkšņi pamanīja melnu, nelīdzenu atvērumu. Nevarēja saprast, vai tā ir dakša vai kāda bedre, bet no bedres nepārprotami pūta iegrime.

"Izskatās, ka tur ir izeja."

Jauneklis apstājās, lai redzētu, vai tas tā ir. Protams, viņš bija apņēmības pilns noskaidrot, kur ved raganas slepenā eja, taču nenāca par ļaunu meklēt alternatīvus ceļus iespējamai atkāpšanās brīdim. Tomēr, tiklīdz viņš ienāca, viņš saprata, ka viņam ir

problēmas. Caurums ievada nelielā alā. Gaismas stari krita uz savītiem gariem, bālganiem ķermeņiem, kas spīdēja ar pretīgām indīgām gļotām. Borgi – milzu gaļēdāji tārpi, kas ir tikpat resni kā pieauguša vīrieša rumpis – slēpjas pazemes urvos un gaida savus upurus pa meža ceļiem.

Viņa virzienā pagriezās trīs vai četri pretīgi purni bez acīm, ar simtiem adatu tievu, asu zobu. Plēsēji, īpaši bīstami ar savu ātro reakciju, uzbruka nekavējoties. Viņiem trūka redzes, viņi ļoti juta dzīvu miesu. Bet ne velti Jans tika uzskatīts par vienu no daudzsološākajiem studentiem kaujas burvju fakultātē. Trešā kursa studenti jau tika vesti uz lauka praksi, tāpēc jauneklis rīkojās pēc refleksiem: viņš nekavējoties ieskauj sevi ar aizsargsfēru un nosūtīja uguns sienu zemiskām radībām. Ala piepildījās ar dūmiem un smaku, bet tārpi tomēr uzbruka. Tomēr zem ugunīgo bultu krusas plēsēji nespēja pretoties, viens pēc otra krita visi četri briesmoņi.

Ians rīkojās droši: ņemot vērā radījumu neparasto vitalitāti, viņš tos pilnībā sadedzināja un tikai pēc tam paskatījās apkārt. Redzētais viņam lika nodrebēt. Grīdu klāja grauži kauli. Jaunietis tuvāk nepaskatījās, taču pat ātri apskatot pamanīja vairākus cilvēku galvaskausus. Baltas želatīna olas karājās pie griestiem un pieķēras pie alas sienām. Daži no viņiem jau kustējās – jaundzimušie briesmoņi grasījās izgrauzt plāno plēvi un pēc dažām dienām kļūt par draudiem ceļotājiem. Bez jebkāda žēluma Dey'Gard sadedzināja šo netīrumu un nosūtīja pelnus uz cietuma dimensiju.

Šādi iztīrījis alu, jaunais burvis griestos uz āru atklāja šauru caurumu. Ja nepieciešams, ja nav citas iespējas, varat izmantot šo gājienu. Pārliecinājies, ka Borgs un viņu pēcnācēji ir iznīcināti, jauneklis atgriezās galvenajā koridorā un uzmanīgi devās tālāk.

Viņš noķēra brīdi, kad Ceļa artefakts atdzīvojas. Jans sajuta vieglu plīvošanu krūtīs un aizkaitināti nolaida acis, gaidot zem jakas ieraudzīt vēl vienu milzīgu vaboli. No gaismas bumbas stariem ātri aizbēga cietumā mītošie kukaiņi, bet daži paspēja nokrist no griestiem, pieķeroties matiem un drēbēm. Tomēr spietojošas vaboles vietā jauneklis ieraudzīja zaļganu mirdzumu un ātri paskatījās uz vibrējošā artefakta ekrānu. Koši zaļa bultiņa norādīja uz labo pusi, tieši tur, kur tikko bija pagriezies koridors. Sekojot ierīces norādījumiem, Īans pārliecinājās, ka raganas slepenā eja viņu noveda tieši pie mērķa. Viņš paātrināja soļus.

Drīz jauns šķērslis piespieda viņu samazināt ātrumu. Pie griestiem karājušās koku saknes bija savijušās tik biezi, ka padarīja tuneli neizbraucamu. Tikmēr bultiņa norādīja uz priekšu. Jans izvilka zobenu un sāka cirst cauri saaugušo sakņu mudžeklim. Kļuva nepanesami grūti virzīties uz priekšu, taču jauneklis nenogurstoši lauzās, un tur, kur koku dzinumus savijās nepārtrauktā masā, viņš apdedzināja ceļu ar uguni.

Milzīgo melno vaboļu ar spīdīgām čaumalām uzbrukums bija pārsteigums, taču raganas nākamais mēģinājums viņu apturēt izskatījās nožēlojams salīdzinājumā ar citām mahinācijām. Jans viegli sadedzināja vairākus tūkstošus noturīgu kukaiņu, uzsākot bezjēdzīgu uzbrukumu burvim pār viņa priekšgājēju

pāroglotajiem ķermeņiem.

Un saknes turpināja bloķēt ceļu. Varētu pieņemt, ka tie šeit auguši gadu desmitiem: tie stiepās uz visām pusēm, meklējot mitrumu un barojošu augsni. Taču jaunekli vajāja doma, ka viņi šeit audzēti speciāli. Un Ians nekavējoties saņēma apstiprinājumu šim minējumam. Paskatoties apkārt, pamanīju, kā tikko izcirstā šaurā bedre bija aizaugusi ar svaigiem dzinumiem, kas mūsu acu priekšā pagarinājās un sastinga. Šis jaunais pierādījums tam, ka nolādētā ragana turpina darīt savus netīros darbus, tikai trīskāršo Īana apņēmību stāties pretī Loesam. Zobus sakodis, viņš spītīgi devās uz priekšu.

Beidzot brikšņi beidzās. Viņu īsās bārkstis joprojām karājās pie griestiem, bet saknes vairs nebija savijušās neizbraucamos džungļos un neaizsedza eju. Ians metās uz priekšu, uzmanīgi skatīdamies apkārt un gaidīdams jaunus netīrus trikus. Un viņiem nebija ilgi jāgaida.

Notika briesmīga avārija, un no griestiem nokrita zeme. Zeme zem manām kājām drebēja kā no zemestrīces. Tas turpinājās vairākas minūtes. Burvis ap sevi pacēla aizsarglauku un ar plaukstu aizsedza acis, lai neputētu, un, kad rēciens apstājās, priekšā izauga māla siena. Īans atskatījās – arī atpakaļceļa nebija.

Pazemes eja vairs nepastāvēja, un jauneklis tika apglabāts dzīvs, it kā kapā.

35 nodaļa

Rena

Atpalika tievu, lokanu vīnogulāju pamežs ar šaurām, spīdīgām lapām. Tālumā apklusā Montrosu ģimenes vīriešu balsis, kuri metās meklēt bēgli. Apkārt cēlās gadsimtiem vecas egles, zem kurām pat pusdienlaikā valdīja tumsa, bet Rena apkārtējam mežam gandrīz nepievērsa uzmanību. Ar grūtībām rāpjoties pāri nokritušiem stumbriem, pārvarot dziļas aizas, viņa pastāvīgi pārbaudīja zaļo bultiņu uz Ceļa artefakta. Daži soļi uz sāniem – un rādītājs sāka novirzīties un izbalēt. Mazā meitene ļoti baidījās, ka ekrāns nodziest, tāpēc viņa tik stingri ievēroja norādījumu.

Viņas ausīm briesmīgās kokzāgētavas skaņas tika atstātas tālu aiz muguras, blīvajā egļu mežā valdīja īpašs svinīgs klusums. Likās, ka pat vējš te nelido, lai netraucētu majestātisko koku mieru. Meitene maigi soļoja pa sarkanām skujām klāto meža zemi. Un pēkšņi viņas uzmanību piesaistīja kaut kas augstumā – no augšas atskanēja rūkoņa, un tā ar katru minūti kļuva tuvāk. Irēna bailīgi ienira zem egles un apskāva resno, raupjo stumbru. Retajās spraugās starp zariem pazibēja liela, neveikla mašīna – gandrīz apaļa ar tievu asti un milzīgu nepārtraukti rotējošu dzenskrūvi.

"Vai viņš mani nemeklē?" – ienāca paniska doma.

Rena aiz bailēm aizvēra acis un aizsedza ausis ar rokām, it kā tas viņu varētu padarīt neredzamu. Lidojošā briesmoņa rēciens

pamazām attālinājās. Meitene vēl nedaudz stāvēja patversmē un tad devās tālāk.

Viņa nebija pārsteigta, ka šis pasaules iedzīvotāji ceļoja pa gaisu, taču viņu izbrīnīja fakts, ka viņi to darīja ar tādu rūkoņu. Taču arī viņu carruses rada lielu troksni. Kāda dārdošā pasaule. Protams, arī tam ir savs šarms. Piemēram, šis mežs joprojām ir gandrīz neskarts nostūris. Tomēr drīz viņu sasniegs meistara Montroza zāģis.

Tiklīdz viņa devās ceļā, viņa dzirdēja jaunu skaņu. Likās, ka pa zariem ceļu mēroja kāds mazs dzīvnieks, kura nagi skrāpēja mizu. Droši vien mīlīgs vietējais grauzējs kā anura, tikai ar koši sarkanu asti? Renē jau bija pamanījis šos veiklos rāpoļus starp sūnām klātajiem zariem. Bet skaņa bija skaļāka, un šķita, ka tā viņai seko. Vai dzīvniekam ir karsti uz papēžiem? Meitene vairākas reizes apstājās, mēģinot paskatīties uz dzīvnieku, lai noteiktu, vai viņas pēdās nav ložņājis plēsējs. Un tad pēkšņi uz sievietes pleca maigi nokrita raibs kažokādas kamols.

Irēna izbijusies kļiedza un sākumā, nesaprotot, mēģināja dzīvnieku nokratīt. Tas neizdevās, bet skaļš protestējošs "Ņau!" pārtrauca viņas centienus.

"Tas ir kaķis!"

– Kā tu mani atradi? – Irēna iesaucās un iebāza pirkstus siltajā vilnā. Dzīvnieks murrāja un pakļāva galvu zem glāsta. – Prieks tevi redzēt, mīļā. Bet tagad man jāiet. Es ceru atgriezties savā pasaulē. Vajag arī skriet – šajā mežā ir plēsēji, un tādām dzīvniekam kā tu draud briesmas. Atgriezties uz Montroses! Es

tevi atcerēšos, maigā būtne!

Viņa uzmanīgi noņēma kaķi no pleca un nolika uz mīkstajām sūnām. Taču dzīvnieks ar neticamu lēcieni atkal nokļuva uz viņas pleca. Bēgļa izdarīja vēl vienu mēģinājumu tikt vaļā no sava nelūgtā pavadona, taču viņa uzlēca un kāpa augšā pa drēbēm, it kā pa koka stumbru. Beidzot Rena samierinājās.

– Vai vēlies nākt ar mani? Bet citā pasaulē tu būsi viens un nekad nesatiksi savējos. Tici man, tas ir biedējoši!

Kaķis uzmeta meitenei augstprātīgu skatienu, it kā noraidot viņas iebildumus kā nenozīmīgus. Popadanka jau bija pamanījusi, ka šim dzīvniekam ir īpatnējs neatkarīgs raksturs, tāpēc viņa atkāpās un vēlreiz pārbaudīja artefaktu.

Mašīna ar dzenskrūvi atkal trokšņoja virs meža. Lidojošais briesmonis virzījās pretējā virzienā, un, par laimi, aizlidoja kaut kur malā, taču rūkoņa piespieda Irēnu paātrināt soļus. Tagad viņa nebija viena, tāpēc ik pa laikam no viņas lūpām izspruka jautājumi, kas viņu mocīja.

– Interesanti, cik ilgs laiks vēl atlicis? Un vai mēs spēsim atklāt pāreju?

Atceroties, cik dīvaini, gandrīz neticami, viņa nokļuva citā pasaulē, Rena nopietni šaubījās, vai atklāt starppasaules portālu būs tik vienkārši. Bet, pat ja tas izdotos, vai viņa nenonāks tās rāpojošās, slaidās raganas pelēkās lupatās, kas saplēsa viņas iespējamo līgavaini, Pont-Arois grāfu?

Rena paklupa aiz saknes un apstājās, cenšoties sakārtot savas domas.

"Mrrr!"

Meitenes ūsainais purns berzējās pret meitenes vaigu, it kā nomierinādams. Un šeit ir tas, kas ir dīvains: bailes nevis iztvaikoja, bet gan atkāpās.

– Vai jūs domājat, ka viss būs labi? Es tikai vēlos, lai es varētu izkļūt no Kaulu meža, un netālu ir hercoga Holdera īpašums. Viņš noteikti man palīdzēs, pat ja Jans jau ir aizbraucis uz akadēmiju. Es nekad neatgriezīšos mājās! Atkal nonākt Selēzijas leiras varā? Ak nē!

Rēna vēl nebija domājusi, ko darītu, ja hercogs neatrastos ne muižā, ne pilsētā. Viņai šķita, ka, ja viņai palaimēsies atgriezties pie Andora, veiksmē no viņas nenovērsīsies arī tad.

Un viņa gāja un gāja, un, nogurumam darot savu, viņa ar lielām grūtībām pārvarēja vējgāzes un aizas. Kaķis jau sen bija nolēcis no pleca un gāja pa priekšu, maigi lecot pāri šķēršļiem. Irēna varēja būt tikai pārsteigta, cik precīzi šī būtne sajuta bultas virzienu.

Un tā kārtējā omulīgā meža izcirtuma vidū kaķis pēkšņi ērti apgūlās zālē un sāka ar ķepu mazgāt seju. Rena ar nožēlu paskatījās uz maigi zaļo paklāju zem kājām. Man vajadzētu apgulties un gulēt. Bet jums ir jāsteidzas, katra minūte ir svarīga! Izcirtuma vidū auga divi resni koki ar baltu mizu, pilnībā izraibināti ar melnām zīmēm. Savādi, ka starp kokiem neauga zāle, un zeme šķita dīvaini sasalusī – to klāja pelēcīgs pārklājums, kā sarma.

– Bultiņa rāda tālāk, jāiet starp šiem kokiem. Ejam, kaķīt, nav

laika...

Bēglis nepabeidza runāt, aiz kokiem atskanēja pazīstama riešana. Līdzīgas skaņas izdvesa arī mājas sarkanais vilks, kas trokšņoja kokzāģētavā. Apmatojums uz kaķa kakla acumirkļi sacēlās stāvus, un pūkains pavadonis uzlidoja meitenei uz pleca.

Irēna klausījās un domāja, ka dzird tuvojas balsis.

"Mani vajā!" – šī paniskā doma lika man paātrināties.

Spītīgi sekojot norādēm, meitene uzkāpa uz sasalušas zemes joslas.

Un pasaule griezās viņas acu priekšā.

36 nodaļa

Īans

Laicīgi paceltie vairogi noturēja gaiteņa arkas virs jaunekļa, bet Īans nokļuva māla slazdā. Pats trakākais bija tas, ka maģijas rezerve gandrīz izsīka – viņš pats nepamanīja, kā izniekojis savu rezervi, izdedzinot taciņu cauri cieši ieaustajām saknēm. Novecojušais, mitrais gaiss padarīja tumšu acīs.

"Tu melo, ragana. Man ir par agru mirt!"

Jans izsauca zobenu, un spilgtās liesmas uz viņa asmens apgaismoja cietuma sienas. Jaunais burvis uz māla grīdas un griestiem uzzīmēja vairākas līnijas.

– Met to ugunī!

Zemes elementu burvestībā tika iebērti pēdējie rezerves graudi. No griestiem lija zeme. Īans pārsēja seju šalli un pārvilka pāri galvai kapuci. Burvju ietekmē atslābinātā augsne tecēja zem viņa kājām, grīdas līmenis nemitīgi cēlās, un Īanam tik tikko bija laiks samīdīt zemi. Viņa deniņi daudzījās no skābekļa trūkuma, taču viņš cerēja, ka tunelis nav pārāk tālu no virsmas un burvestības spēka pietiks vismaz galvenajam darbam.

Drīz vien parādījās koka spēcīgās saknes. Viņi jutās brīvi, neapmierināti sakustējās un pēc tam, it kā pēc kāda pavēles, devās uz Ianu. Taču degošais asmens ierobežoja viņu agresivitāti; nocirstās skropstas bezpalīdzīgi saviebās pie jaunā vīrieša kājām.

"Ko, ragana negaidīja, ka esmu universāls burvis?"

Burvestība drīz vien pārstāja darboties, bet Jans nezaudēja drosmi – virsma jau bija tuvu. Cerība uz nenovēršamu atbrīvošanos pievienoja spēku un, strādājot ar asmeni, viņš enerģiski griezās cauri augsnei virs sevis. Kad asmens iedūrās biežā meža zemsedzes kārtiņā un bedrē ieplūda svaigs nakts gaiss, jauneklis pat uzreiz nesaprata savu glābiņu. Kādu laiku viņš pēc pazemes ejas smacīgās atmosfēras, skābekļa reibumā, turpināja mehāniski ielauzties tukšumā.

Viņa galva griezās, un jaunais dūzis bija spiests apsēsties, lai kontrolētu savu ķermeni pēdējam metienam. Caurums bija dziļš, bet Ians spēja uzkāpt pa nelīdzenajām sienām. Vēl pēdējā piepūle, un viņš piecēlās, satverot “dzīvu” sakni, kas laikā parādījās, un izkāpa meža izcirtumā.

Apkārt esošie koki draudīgi čīkstēja. Diez vai Loesa priecājās, ka palika dzīvs tas, kurš uzzināja viņas mājas noslēpumus. Bet Ians nebaidījās no mirušās raganas. Viņam ir daudz sliktāk neatrast portālu uz svešu pasauli. Vēl vienas bailes, kas lika viņam skriet Ceļa artefakta zaļās bultiņas norādītajā virzienā, bija tas, ka Rena nespēs atgriezties laikā, tad uz visiem laikiem zudīs cerība viņu satikt vēlreiz.

Bet, kamēr pastāv iespēja, ka viņa mīlotā atgriezīsies, viņš gaidīs.

Bulta viņu ievada Kaulu meža biežoknī. Zari turējās pie drēbēm, saknes nemitīgi rāpās ārā no zemes, lai aptītu zābaka augšdaļu. Mežs čaukstēja un sprakšķēja no nepatikas. Jangs nestāvēja ceremonijā ar iejaukšanos – šad un tad nakts tumsā

uzplaiksnīja liesma uz burvju asmens, nogriežot vēl vienu “dzīvo” zaru. Beidzot viņam pietika ar vajāšanām.

– Vai tu dzirdi, Loes? Ja nenomierināsities, rīt līdz pusdienlaikam šeit ieradīsies kaujas magi no mana tēva vienības, un no jūsu meža nepaliks ne celms. Vai tas ir tas, ko tu gribi, vecā ragana?

Mežs pēkšņi apklusā. Pat vējš kokos apklusā.

Pārlicinājies, ka draudi tiek uztverti nopietni, Īans sekoja tālāk – gandrīz netraucēts, izņemot nokritušos, sūnām klātos stumbrus un gravas. Beidzot viņš iznāca nelielā izcirtumā. Šeit zaļais indikators pēkšņi kļuva balts, un tad ceļa artefakta ekrāns kļuva tumšs.

Īans sastinga, neizpratnē skatīdamies uz ierīci. Es vairākas reizes pakratīju kastīti. Ko tas varētu nozīmēt? Vai artefakta enerģija ir beigusies? Vai arī portāls ir aizvērts? Renai vēl bija atlikušas dažas stundas, līdz Laika rats sāka kustēties. Bet ja nu viņš kļūdās savos aprēķinos?

Šaubu varā jauneklis apsargāts stāvēja izcirtuma vidū un skatījās apkārt. Meža zeme, klāta ar zaļām sūnām, bija sarkanām skujām izraibināta. Priežu stumbrus klāj pinkains ķērpis. Vējš nekustināja ne lapu, koki likās sastinguši gaidot. Ko viņi gaida? Varbūt ir piemērots brīdis to saplēst, kā savulaik to darīja grāfs Pont-Arois? Vai šeit tika atrasti viņa kauli?

Jans nenolika zobenu; Nervi bija saspringti kā atsperei. Kaut kur aiz muguras nokrita konuss. Jaunais burvis strauji pagriezās pret skaņu. Un tad es pamanīju dziļu bedri, ko veidoja no zemes

izgrieztas nokritušas priedes saknes. Nokaltušas, laikapstākļu izbalinātās saknes izspiedās kā zvērīga briesmona nagi.

"Es esmu šeit bijis agrāk," jauneklis to skaļi čukstēja. Viņš gribēja pārtraukt draudīgo klusumu, kas valdīja Kaulu mežā.

"Man ir," pēkšņā atbilde atskanēja šalkoņa.

Īans atskatījās. Netālu no vienas priedes stāvēja nožēlojama, kalsna veca sieviete pelēkās lupatās.

"Man ir, man ir," vecene turpināja muldēt ar savu bezzobaino muti.

Jans izstiepa sev priekšā liesmojošu asmeni.

"Nomierinies, Loes," Jans drūmi sacīja. – Vai atceries manu solījumu?

"Cilvēki vienmēr draud, viņu domas ir pilnas ar tumšiem plāniem." Es palīdzēju nabadzītei ar Ceļa artefaktu, bet ko pretī? Slikti cilvēki ir apsēduši manu mežu un draud nodedzināt manus kokus.

Vecā sieviete šūpojās no vienas puses uz otru, it kā no lielām bēdām.

– Tātad tas bijāt jūs, kas aizsūtījāt Rēnu uz citu pasauli?

"Es esmu tikai portāla sargs, un man nav spēka nevienu sūtīt uz Laika ratu." Ja jums ir Ceļa artefakts, bez bailēm iekāpiet šajā bedrē zem saknēm. Tur jūs atradīsiet savu zaudēto mīļāko! "Viņas kaulainais pirksts norādīja uz caurumu zem saknēm. – Pasteidzies!

Īans iesmējās. Viņš bija gandarīts, ka ragana viņam pastāstīja, kur atrodas portāls, un Tarkas naivā viltība viņu uzjautrināja.

“Mani uz šejieni atsūtīja pati Gaismas dieviete Teja. Ar ko tu joko, Loes? Mani brīdināja, lai neuzdrošināšos ieiet portālā. Šeit es gaidīšu savu Rēnu. Trīs dienas vēl nav pagājušas, vēl ir cerība. Jums būs jābūt pacietīgam, ragana, pretējā gadījumā pieņemiet cīņu. Jūs esat diezgan nolietojuši manu rezervi, bet tā ir gandrīz atjaunota.

Vecā sieviete, zobus rāvusi, pamāja ar roku, un priedes sāka trīcēt.

37 nodaļa

Mežs visapkārt plosījās, priežu slaidie stumbri plaisāja un locījās. Viesuļvētras vējš plēsa lapas no zariem. Uz zemes lija sarkandzeltenas skujkoku skujas.

Jans ieskauj sevi ar aizsargājošu puslodi un mierīgi gaidīja raganas rīcību. Viņš bija gatavs uzbrukt vai aizstāvēties, saprotot, ka vecā sieviete neļaus viņam tikties ar Rēnu. Viņas naidis pret cilvēkiem ir pārāk liels. Viņa ienīst iespēju, ka pēc šķiršanās var satīties divas mīlošas sirdis.

Vēja gaudošana lika viņam aizsprostot ausis, bet jaunais dūzis stāvēja ar pleciem un mierīgi vēroja ragana. Viņa pastiepa roku, sažņaugtu dūrē, pret vienu no blakus esošajām priedēm. Stumbrs uzreiz bīstami sasvērās, un Īanam bija jālec prom, lai krītošais koks viņu nesaspiestu. Izrauts ar saknēm, tas ar rūkoņu sabruka, bloķējot izcirtumu; ērkšķaini zari aizsedza caurumu pie saknēm, ko ragana uzskatīja par portālu uz citu pasauli.

Loes turpināja vadīt vētru ar roku vicināšanu; ik pa laikam viņa nodrebēja ar visu ķermeni, reaģējot uz kādiem slēptiem elementu impulsiem. Jans jau bija pārliecināts, ka veco sievieti nevar paņemt ne maģija, ne zobens. Viņa nav pat bezķermenisks gars, par kuru nekromants varētu iemiesot. Kaulu meža ragana ir kaut kas vairāk, kaut kas līdzīgs vārtsargam vai portāla sargam. Kas viņu iecēla šajā amatā, nodrošinot viņai Ceļa artefaktus? Varbūt paši dievi? Jauneklis jautāja sev, kāpēc taisnīgās dievības

izvēlējās šādu sargu? Kur es varu atrast atbildi? Varbūt viņiem nebija daudz izvēles.

Un pēkšņi mežs apklusā. Vēja brāzmas pēkšņi pierima, un kuģa priedes pārstāja čīkstēt un šūpoties. Pār Kaulu mežu iestājās zīmīgs klusums.

Lēza nogurusi nolaida rokas. Viņa pacēla atvērto plaukstu pie auss, kaut ko klausoties.

Arī Īans izbrīnīts paskatījās apkārt. Kontrasts bija patiesi dīvains. Nupat rūca vējš un mēģināja noraut vīrieša apmetni, metot viņam sejā priežu skujujas, bet pēkšņi, it kā pēc kāda pavēles, viss norima.

Vecā sieviete apsēdās uz nokrituša koka stumbra, kas bija apaudzis ar maigi zaļām sūnām, un smīnēja ar ļaunu smaidu.

– Hee-hee-hee-hee! – no bezzobainas mutes ar nomelnējušām lūpām atskanēja krakšķīgas, baismīgas skaņas.

Smieklīgi, graboši smiekli pārtrauca meža klusumu un pārgriezta Iana saspringtos nervus. Viņš klusībā paskatījās uz trako veco sievieti, kura gandrīz ripināja no smieklēm.

– Hee hee, jūs neredzēsīt savu mīloto, nelaimīgo zēnu. Laika rats tikko ir pagriezies. Jūsu Rena ir pazudusi uz visiem laikiem un nekad neatgriezīsies!

"Tu melo," Jans čukstēja, tik tikko kustinot sastindzis lūpas.

Bet viņš jau zināja, kaut kā saprata, ka tā ir patiesība.

Rena nekad neatgriezās no citas pasaules, un viņš nekad neuzzinās, kāpēc. Varbūt viņa negribēja atgriezties, aizmirsa viņu vai saprata, ka nemīl viņu. Vai varbūt tajā jaunajā pasaulē –

nežēlīgajā un negodīgajā – viņa jau ir mirusi? Šī doma lika manai sirdij sāpīgi sažņaugties.

“Kāpēc stingrā dieviete man aizliedza sekot savam mīļotajam? Es noteikti viņu atrastu. Ko tagad? Visu mūžu prātoju, kur ir tavs mīļotais, un tevi moka novēlota nožēla? Bet kāda jēga vainot dievus? Es pats visu izdarīju nepareizi. Viņš ļāva Leir te'Marso atbrīvoties no savas meitas. Rēnu vajadzēja izņemt no ģimenes, tiklīdz viņa sūdzējās par pamātes patvaļu. Bet es biju neizlēmīga un baidījies no apmelošanas. Bet visas šīs laicīgās konvencijas ir tāds muļķības un tika radītas tikai, lai sasaistītu cilvēkus rokās un kājās. Un man pietrūka savas laimes. Es pats to palaidu garām.”

Vecā sieviete turpināja ķiķināt, un Jaņš nevilus atrāvās no rūgtajām domām. Tagad viņš paskatījās uz raganu no jauna. Sāpes, kas plosīja viņa sirdi, lika viņam redzēt un justies savādāk nekā agrāk. Loes ir nelaimīga dvēsele, kas pazudusi sarūgtinājuma strupceļā, kura savu dzīvi pavadīja naidā un ir lemta ienīst visu dzīvo pat pēcnāves dzīvē. Nav sliktāka likteņa. Tas ir raganas sods.

Kad jauneklis saprata, ka viņa sirdī ir tikai žēl nelaimīgās vecenes, figūra, kas līdzīga sūnām apaugušam ķibelei, nobālēja, it kā izšķīda pirms rītausmas krēslā. Īans bija pārsteigts, atklājot, ka aiz Loesa redz koku stumbrus. Zemiskā ķiķināšana jau sen bija beigusies, meža klusumu vairs netraucēja neviena vēja dvesma. Šajā apdullinošajā klusumā ragana, kas bija sagādājusi tik daudz nepatīkšanas, beidzot pazuda. Janga nezināja, vai tas ir uz visiem laikiem, vai arī viņas gars nomierinājās tikai uz brīdi.

Koku galotnēs plosījās vēja brāzma.

Tagad, kad vairs nebija nekādu traucējumu, jaunā Ace domas spītīgi atgriezās pie viņa bēdām. Bija pienācis laiks saprast, ka Rena viņam ir pazudusi. Viss ir beidzies. Mums ir jāatgriežas mājās un jāmeklē spēks dzīvot tālāk. Salauzta sirds rūgti sāpēja. Īans nopūtās un paskatījās uz augšu, kur, spraugās starp vainagiem, bija redzams purpursarkanas rītausmas debess pleķis un trīcēja vientuļa zvaigzne.

Pēkšņi no aizmugures atskanēja šalkoņa. Ians noguris nopūtās.
"Atkal nemierīgie Loes!"

Viņš paskatījās apkārt un pārsteigts paskatījās uz dīvaino dzīvnieku, kas ar mierīgu un svarīgu skatienu sēdēja uz tikko nokritušas priedes stumbra. Maza, pūkaina, ar mīļu sejiņu. Visvairāk Īanu pārsteidza sulīgā aste, kā arī nicinoši sašaurinātās zaļās acis, ko zvērs pievērsa jaunajam vīrietim.

“Kas ir šī bezprecedenta būtne? No kurienes tas radās?”

Atbilde uz pēdējo jautājumu liecināja par sevi – šī dīvainā, pašapmierinātā būtne nāca no citas pasaules, jo turpat blakus atradās starppasaules portāls.

Īans šokēts paskatījās uz dzīvnieku, un šķita, ka pūkainais citplanētietis nemaz nebaidās no vīrieša. Paspēris vairākus graciozus soļus gar raupjo priedes stumbru cilvēka virzienā, dzīvnieks atkal mierīgi apsēdās un ar lokano mēli sāka mazgāt sniegbalto ķepu ar rozā spilventiņiem.

Šeit zem priedes resnajiem zariem kaut kas sāka kustēties un atkal kustēties. Dzīvnieks kļuva piesardzīgs. Un Ians arī.

– Kaķis! Kur tu esi aizgājis? Es nevaru saprast, kā tikt ārā. Thar! Visapkārt ir tikai zari...

Pēc pirmajām maigās balsis skaņām jaunā vīrieša sirds satricināja kūleni un pukstēja tik apdullinoši, ka viņš tik tikko dzirdēja pārējo sašutuma frāzi.

Rena.

Viņš acumirkļi atpazina viņas balsi un metās pie zaru un zaru kaudzes, no kuras tā bija dzirdama.

– Rēna! Rena, mana mīlestība!

– Ja-jān? – balss bija ārkārtīga pārsteiguma pilna.

– Rēna! Jūs esat atpakaļ! – Aiz sajūsmas elsodams, Dejs Gārds nocirta resnus zarus, lai pēc iespējas ātrāk nokļūtu alā zem nokritušas priedes saknēm.

38 nodaļa

Ogles kamīnā omulīgi sprakšķēja, vai nu pēkšņi uzliesmoja un apgaismoja telpu ar vāju sarkanīgu gaismu, vai arī izdziest un iegremdējot telpu tumsā. Mājas īpašnieks apzināti neļāva kalpiem iedegt lampas, pamatotī uzskatot, ka spožā gaisma nogalinās uzticības gaisotni, kas bija izveidojusies starp viņu un mīlošo pāri.

– Tātad tu esi bijusi citā pasaulē, Rena? – hercogs domīgi ievilka.

Meitene pamāja ar galvu, un viņam blakus sēdošais jauneklis nemierīgi rosījās, it kā pamostos, un cieši apskāva viņu aiz pleciem. Hercogs Holders pasmaidīja, apbrīnodams dēla no noguruma asinātos vaibstus. Šis zēns tik daudz cieta, bet tomēr atrada savu mīlestību. Pieaug cienīgs aizstājējs.

Liela veiksmē, ka patruļa, kas nosūtīta meklēt Īanu, atrada novārgušos jauniešus Kaulu meža vidū, un viņiem nebija jātērē enerģija ceļā uz īpašumu.

Rena piespiedās tuvāk savam mīļotajam. Viņai joprojām bija grūti apzināties, ka pārsteidzošais piedzīvojums citā pasaulē ir beidzies veiksmīgi un viss ir aiz muguras. Viņa jau pusi dienas ir hercoga muižas siltumā un mierā. Taču šķita, ka jebkurā brīdī viņa pamodīsies savā guļamistabā mātes mājā, kur aiz durvīm būs dzirdamas Montrozu balsis. Kāpjot ārā no priežu zariem, kas bija sakrājušies bedrē zem saknēm, iesprostotā sievietē bija

pārlicināta, ka pāreja nav izdevusies. Kad viņa uzkāpa uz salnas zemes starp kokiem pasaulē, ko sauc par Zemi, viņa iedomājās, ka atrodas citā pasaulē, savā pasaulē.

Nekas nav noticis. Viņa nokļuva ledainā, sasalušā, it kā pelēkā, mirušā mežā un ilgi skrēja pēc pūkaina kaķa. Šī apbrīnojamā būtne metās uz priekšu kā bulta un tik pārlicināti, it kā zinātu ceļu. Kad Rena pēkšņi atradās šaurā bedrē zem saknēm, lai gan sekundi iepriekš bija skrējusi starp sala nosalušiem kokiem, meiteni pārņēma asas bailes, ka gids nepazudīs.

Un tad es dzirdēju sava mīļotā balsi un saspiedu sevi, iedomājoties, ka esmu maldījies.

Nē, tas nebija delīrijs vai sapnis. Mīļotā stiprās rokas viņu satvēra un izvilka no bedres. Zilas acis dzirkstīja jaunā dūža notraipītajā sejā. Nekad agrāk Jaņš viņai nebija šķitis tik skaists un iekārojams.

Rena slepus glāstīja jaunekļa roku, priecājoties, ka šeit ir pārāk tumšs, un hercogs neprasa stingru etiķetes ievērošanu. Viņas nākotne joprojām bija neskaidra. Iespējams, rīt viņiem viss mainīsies un radīsies jaunas grūtības. Bet šodien ir viņu diena.

Jāņa un Renas diena.

Kaķis ritmiski, klusi murrāja, saritinājies pie hercoga kājām, sajūsmināts par kamīna siltumu un kustinot astes galu. Viņu nemaz nesatrauca pārmaiņas un fakts, ka viņa nokļuva jaunā pasaulē. Viņas kažokādas glāstīšanai ir lielisks ēdiens un daudz mīlošu roku, un viņai un pieciem mazajiem kaķēniem, kas gaida piedzimšanu viņas vēderā, nekas vairāk nav vajadzīgs.

– Jā, mans kungs, es apmeklēju pasauli, ko sauc par Zemi.

"Es domāju, bērns, jums vajadzētu uzrakstīt ziņojumu par savu uzturēšanos karalim un pēc tam aizmirst par šo piedzīvojumu."

Hercogs nozīmīgi paskatījās uz Rēnu. Viņa pamāja.

– Es saprotu, ko jūs domājat, jūsu žēlastība.

"Jums nevajadzētu runāt par to, kas ir dievu rokās." Galu galā noteikti būs mulķi, kuri uzdrošinās doties citā pasaulē. Tas nenāks par labu ne mūsu pasaulei, ne citiem.

"Tieši tā," Jans teica pirmo reizi. "Dieviete man atklāja, ka cilvēkiem ir aizliegts ieiet citās pasaulēs, jo viņi spēj tās mainīt.

"Gaišā Teja ir gudra un žēlsirdīga pret saviem radījumiem," nomurmināja hercogs. Pār muguru pārskrēja drebuļi, domājot, ka viņa puika būtu varējis doties uz citu pasauli. "Es priecājos jūs informēt, Rena, ka Leir te'Marso ir uzticējies man atbildību par jūsu turpmāko audzināšanu un apmācību.

Holders neteica, ka aizbildnības iegūšana nebija vienkārša. Lai saņemtu pensionētā uzņēmēja piekrišanu, viņam bija jāvēršas pie karaļa. Viņa Majestāte Darens X nestāvēja ceremonijā ar kādu novietni un vienkārši pavēlēja nodot aizbildniecību pār viņa meitu hercogam, un spītīgais vecais Marso neuzdrošinājās nepaklausīt.

Rena aizturēja elpu; šķiet, ka uz laiku paliek bez vārdiem. Un dēla uzmanīgais aizdomīgais skatiens piespieda hercogu turpināt.

– Protams, jūs interesē, kas sekos.

– Tēvs, ja tu plāno mūs šķirt...

Hercogs nepacietīgi pacēla roku, un dēls tūdaļ apstājās – viņš zināja, ka tēvam nepatīk, ja viņu traucē.

"Protams, es neplānoju jūs šķirt, bet precēties ar jums šādos apstākļos būtu kļūda."

Rena nodrebēja un satvēra Īana roku. Acis piepildījās ar melnholiju. Viņa saritinājās jaunā dūža rokās un iekoda lūpā, gaidot, kad izšķirsies viņas liktenis. Protams, cerība uz kāzām ar Īanu no viņas puses bija tik augstprātīga. Kas viņa ir – tikai bagāta rūpnieka meita, cildena iedzīvotāja, kas nopirka titulu, kuru pat nevar nodot viņa mantiniekiem.

Un Īans... Kāda jēga sapņot? Viņa jau no paša sākuma zināja, ka viņi nav pāris.

Jauneklis vērīgi skatījās tēva sejā. Viņš zināja, ka viņa tēvs nepavisam nav snobs, un atšķirībā no daudziem aristokrātisku māju vadītājiem uz savu laulību ar Irēnu raudzījās piekāpīgi. Turklāt viņš iepriekš devis piekrišanu. Ko viņš viņiem tagad piedāvās?

"Es nemaz neesmu pret jūsu laulību." Nav vajadzības skumt, Irēna. Tomēr lieta nonāca līdz karalim, man vajadzēja viņa piekrišanu aizbildnībai. Tāpēc, mani bērni, ar laulībām un mīlestības attiecībām jums kādu laiku būs jāpagaida. Ja jūsu jūtas turpināsies, jūs paziņosiet par saderināšanos, kad Sjerrai Irēnai apritēs divdesmit, un pēc gada izņēmuma kārtā Viņa Majestāte atļaus precēties.

Rena un Jans izskatījās gan apdullināti, gan satraukti.

"Es domāju, ka tas ir labākais risinājums," secināja Holders. –

Nu, kāda tev tagad būtu dzīve? Ianam vēl ir trīs gadi, lai mācītos Blue Star. Mācībām jābūt prioritātei, dēls. Tā ir atslēga ne tikai jūsu veiksmīgai nākotnei, bet arī jūsu ģimenes nākotnei.

Īans nepacietīgi pamāja ar galvu; viņš pats saprata, ka apvienot ģimeni un studijas, īpaši tik intensīvas kā pasaules labākajā akadēmijā, bija gandrīz neiespējami. Bet viņš bija pārliecināts, ka var. Rena viņu mīl un viņiem nebūs nekādu problēmu vai pārpratumu.

"Turklāt Sjerrai Irēnai ir jāsaņem topošā Sjerradejgarda cienīga audzināšana un izglītība. Metropolitēna laicīgā akadēmija viņu gaida. Lieliska izglītības iestāde mūsu pulciņa meitenei. "Redzot, ka Īans ir gatavs iebilst, viņš piebilda: "Tava māte to pabeidza, Īan."

"Vai tāpēc mamma dod priekšroku galvaspilsētai, nevis mūsu pilsētai?"

Holders vienaldzīgi paraustīja plecus; sievas biežā prombūtne viņu maz traucēja. Pēc trīsdesmit gadu ilgas dzīves bez lielas mīlestības, bet mierā, viņi vienojās. Tagad viņu laulība neatšķīrās no citām laicīgajām, kurās laulātie dzīvo it kā kopā, bet atsevišķi. Tas viņiem abiem derēja, bet hercogs to negribēja savam dēlam. Viņš gribēja redzēt jaunāko laimīgu – tāpat kā tagad, kad šī meitene ir viņa rokās.

Tomēr viņam nebija nodoma iestāties pretrunā ar karaļa lēmumu. Iana un Irēnas mīlestība izturēja neticamu pārbaudījumu. Bet viņi ir tik jauni, tāpēc arī tos vajadzētu pārbaudīt ar laiku. Hercogs noteikti zināja, cik ātri paies divi

vai trīs gadi. Tagad mīļotājiem šķiet, ka viņi ir lemti mūžīgai šķirtībai.

– Rīt dosies uz savām izglītības iestādēm. Brīvdienās būs atļauts satikties, un nevienam nav aizliegts sazināties ar komunikācijas artefakta starpniecību. Galu galā jūs abi atradīsities gandrīz netālu, galvaspilsētas nomalē un netālu viens no otra. Tev, Ian, ir atļauts apmeklēt reizi mēnesī.

Noliecies uz priekšu, Holders pabāza rādītājpirkstu zem meitenes nokarenās galvas un pacēla to uz augšu.

– Saproti, bērns, būt par Aces sievu ir nopietni. Jums tam ir jāsatavojas; jums ir tikai pāris gadi, lai paspētu visu, kas sabiedriskajai personai ir jāzina, pārstāvot savu vīru tiesā.

Asarām mirdzošās Renas acis nedaudz iepletās.

"Es... es darīšu visu, lai neapkaunotu Īanu."

Saspiežot savu mīloto ar abām rokām, jauneklis piespieda lūpas pie viņas deniņa.

"Es par to biju pārliecināts jau no paša sākuma, tāpēc es piekritu jūsu attiecībām," hercogs pamāja ar galvu un piecēlās.

"Jums ir piecas minūtes vienatnē, un tad mēs dosimies atpūsties." Rīt sāksies jūsu jaunais stāsts.

"Mūsu jaunā pasaka," Rena pazibēja, kad viņa noslīka Īana starojošajās acīs. "Es ceru, ka viņai būs laimīgas beigas."

– Beigas -